BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 96 ► 15 Mayıs / Gulan 1995 ► 30.000 TL.

8 MAYIS 1945 - 8 MAYIS 1995

Kızıl bayrağın göndere çekileceği günler yine gelecektir!

içindekiler

3 **DEMOKRASİ DEVRİMLE KAZANILACAKTIR!**

5 **İşletme hücresi**
Hücre faaliyetinde işbölümü, koordinasyon, kontrol...
6 **"Birlikte çalıştığımız yodaşları sevmek zorunda değiliz" ne demek?**

14 **İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...**

17 **İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ BOLŞEVİK PARTİ'NİN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR, YAŞAYACAK!!!**
20 **Katledilişinin 22. yıldönümünde İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın bıraktığı miras üzerine oportünist pazarlıklar!...**

26 **Genç Bolşeviklerin 3. Komünist Gençlik Kampı coşkuyla sonuçlandı!**

29 **"Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) 4. Kongre Sonuç Bildirisi" hakkında...**

33 **GAZİ OLAYLARININ ARDINDAN...**

39 **1 MAYIS HABER ve BİLDİRİLERİ**

45 **8 Mayıs 1945: Nazi faşizminden kurtuluş günü! FAŞİZM YENİLDİ FAKAT YOKEDİLMEDİ!**

47 **Doğanın yokedilmesi barbarlığına karşı, proleter devrimi ve sosyalizm için mücadele edelim!**

52 **24 Nisan 1915/24 Nisan 1995: 80. yıldönümünde Ermeni soykırımını unutmadık, unutturmayacağız!**

53 **Faşist Türk ordusunun Güney kürdistan işgaline ilişkin iki bildiri...**

55 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700 Strasbourg, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Emperyalizmin "insan hakları, özgürlük, demokrasi" savunusu sahtekarlıktır!

Demokrasi DEVRİM'le kazanılacaktır!

FAŞİST TC devletinin, Güney Kürdistan'a son askeri saldırısı, emperyalist büyük güçlerle, Türk hakim sınıfları arasındaki ilişkilerde yine belirli bir gerginliği beraberinde getirdi.

Türk hakim sınıf sözcülerinin son yılların en büyük askeri harekatı olması ile övündükleri bu son saldırının gerçekte bir temel amacı vardı: Ortadoğu'da TC'nin içinde yer almadığı hiçbir çözümün mümkün olmadığını öncelikle Batılı emperyalistlere bir kez daha göstermek; Kürt halkına da bağımsız bir Kürdistan'ın mümkün olmadığı mesajını iletmek.

Harekatın askeri ve siyasi sözcülerce ilan edilen resmi hedefleri, yani *"Güney Irak'ta otorite boşluğundan yararlanarak kamplar kurmuş olan ve burayı Türkiye'ye karşı terörist saldırılarda üs olarak kullanan PKK'ya karşı savunma hakkını kullanmak"*, *"PKK'yı yok etmek, sınır güvenliğini sağlamak"* vb. gerçek hedefleri gizlemeye yarayan bir bahane idi. Askeri olarak bu harekatın PKK'ya önemli bir darbe vuramayacağı en baştan belli idi.

Büyük çaplı askeri saldırı, öncelikle bir güç gösterisi idi. Bu güç gösterisi –özellikle boyutlarının büyüklüğü nedeni ile– Batılı emperyalist güçlerin fazla hoşuna gitmedi. ABD, bu harekata açıkça destek veren tek güç olarak göründü. Batı Avrupalı emperyalist güçler içinde özellikle Almanya, harekatın ikinci gününden itibaren önce *"mümkün olan en kısa süre içinde"*, daha sonra *"derhal geri çekilme"* taleplerini seslendirdi.

Avrupa Birliği'nin tavrı da benzer oldu. Hatta Avrupa Birliği Parlamenterler Assamblesi yalnızca Güney Kürdistan'daki askeri gücün derhal geri çekilmesini istemekle yetinmedi, bunun ötesine geçerek, Türkiye'nin Haziran ayına kadar "demokratikleşme", "insan hakları" vb. konularda somut adımlar atmaması halinde Gümrük Birliği'ne üyeliğinin Avrupa Parlamentosu tarafından onaylanmaması yönünde tavsiye kararı aldı.

ABD de başlangıçta çok açık olan siyasi desteğini Avrupalı "müttefikler"in de istekleri doğrultusunda belli ölçülerde sulandırmak zorunda kaldı. Çiller'in ABD ziyaretinde, *"mümkün olan en kısa zamanda askerlerin Kuzey Irak'tan çekileceği konusunda verilen güvenceye inanıldığı"* yönünde açıklamalarla, geri çekilme tavsiyeleri dile getirildi.

Kendi içinde Çeçenistan'da, kendi deyimi ile "ayrılıkçı", "bölücü" güçlere karşı savaş yürüten Rus emperyalizmi, TC'nin Güney Kürdistan'a saldırısı konusunda diplomatik yollarla "barışçı çözüm" tavsiyeleri ile yetindi. İki ülkenin hakim sınıfları arasında birbirinin içişlerine fazla karışmama, karıştırmama noktasında belli bir çıkar birliği oluştu.

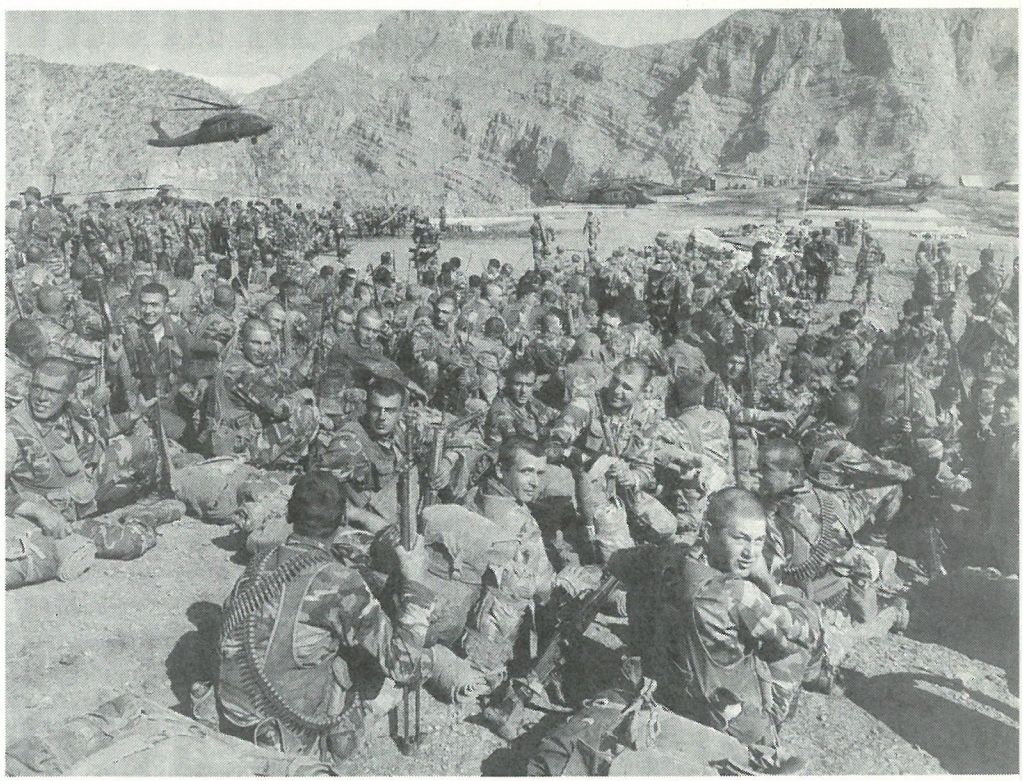

Güç gösterisi... Faşist Türk devletinin, Güney Kürdistan'a gerçekleştirdiği büyük çaplı askeri saldırı, öncelikle bir güç gösterisi idi.

Emperyalist sahtekarlığın sınırı yok! Silahı satacaksın, hibe edeceksin, fakat o silah kullanıldı mı, yaygarayı basacaksın! Böylece senin ne kadar "insansever", "demokrat" vb. olduğun görülecek. Kargaların bile güleceği bu tavır, ne yazık ki bugün hala kitlelerin önemli bir bölümünü kandırabiliyor.

EMPERYALİSTLERİN İKİ YÜZLÜLÜĞÜ

Emperyalist güçlerin, TC somutunda, ve son askeri harekat somutunda bir kez daha "demokrasi", "insan hakları", "uluslararası hukuk kuralları" vb. savunucusu kesilmesinin nedeni nedir? Bunların demokrasi savunuculuğundan ne anladıkları, Şili'de Pinoçet, Türkiye'de Evren önderliğindeki cunta yönetimlerine karşı tavırlarında bellidir. Bu en kanlı faşist diktatörlüklerin, demokrasi adına desteklendiği hatırlardadır.

Emperyalist ülkelerin en "demokratiği"nde bile "terörizme karşı mücadele" adı altında faşist uygulamalar gündemdedir. Çok "demokrat" Almanya'da, RAF üyesi olduğu iddia edilen Wolfgang Grams yargısız olarak idam edilmiştir. Katiller belli olduğu halde elini kolunu sallayarak dolaşmaktadır.

"İnsan hakları"ndan gerçekte ne anlaşıldığı, örneğin bu ülkelerde yabancılara karşı uygulanan ırkçı politikalarda gözlemlenebilir.

"Uluslararası hukuk kuralları"na gelince, Irak'a karşı savaş ve onu izleyen ambargo, Küba'ya karşı tavırlar vb. bunların yalnızca "işine geldiğinde" hatırlandığını göstermektedir.

Emperyalistler gerçekte ne demokrattır, ne de "insan hakları savunucusu" vb.'dir. Fakat onlar, önce kendi kamuoylarını aldatmak için böyle görünmek zorundadırlar. Ve bundan da önemlisi, "demokrasi", "insan hakları", "uluslararası hukuk" vb. savunma adına, emperyalizme bağımlı ülkelerin hakim sınıflarını baskı altında tutmak ve onların görece bağımsız hareket alanlarını daraltmak mümkündür.

Herhangi bir emperyalist güç, emperyalizme bağımlı bir ülkede belli çıkarlarının sarsıldığını gördüğü noktada, o ülke hakim sınıflarına karşı "demokrasi" vb. savunucusu rolüne soyunuvermektedir. Oyun bazen basit bir komiklik seviyesinde oynanmaktadır. İşte Almanya'nın son Güney Kürdistan hareketi sırasındaki tavrı: Son yıllarda Türkiye'ye en fazla silah satan ve hibe eden emperyalist güç konumundaki Alman emperyalizmi, Güney Kürdistan'da en çok bu silahların kullanılmasından rahatsız oluyor! Harekata karşı çıkmalarının ve ısmarlanmış iki savaş gemisi için Alman Savunma Bakanlığı bütçesinden verilmesi öngörülen miktarın verilmesini geçici olarak durdurmalarının resmi gerekçesi, Alman silahlarının bu harekatta kullanıldığı yönünde bilgilerin gelmiş olması. Sanki silahlar spor için, ya da Aziz Nesin'in deyimi ile *"turşusunu kurmak için"* satın alınıyor, satılıyor!

Emperyalist sahtekarlığın sınırı yok! Silahı satacaksın, hibe edeceksin, fakat o silah kullanıldı mı, yaygarayı basacaksın! Böylece senin ne kadar "insansever", "demokrat" vb. olduğun görülecek. Esasında kargaların bile güleceği bu tavır, ne yazık ki bugün hala kitlelerin önemli bir bölümünü kandırabiliyor. Onun da ötesinde, milliyetçi örgütlerin bir bölümü, bu iki yüzlülüğü teşhir edecek yerde, onda bir olumluluk görüp destekliyor, emperyalist devletlerden TC'ye karşı mücadelede medet umuyorlar.

Hayır, dert; insan hakları, demokrasi vb. savunuculuğu değil. Bunlar işin palavra yanı. Gerçekte TC'nin Güney Kürdistan'da bu kadar yoğun biçimde "ben de varım" demesi, rahatsız ediyor emperyalistleri. Saddam Irak'ı ile de birlikte yaşama planları, belki son dönemde açıkça seslendirilen Türkiye/Irak sınırını yeniden çizme planları; evet Musul/Kerkük konusunda yeniden seslendirilen talepler rahatsız ediyor onları. Sorun emperyalist çıkarlar sorunu.

TC'nin bugünkü hükümeti, ABD ile diğer emperyalist güçlerin, Türkiye/Ortadoğu üzerindeki hakimiyet dalaşında, şu anda daha çok ABD ile işbirliği temelinde iş yapıyor; ABD ile diğerleri arasındaki dalaştan Türk hakim sınıflarının kendi çıkarları açısından yararlanmak istiyor. Avrupa'daki emperyalist güçler, Orta-

doğu'nun yeniden şekillendirilmesinde, Kürt sorununun "çözümü"nde devredışı kalmak istemiyorlar. TC'nin son gerçekleştirdiği Güney Kürdistan saldırısı, onların işine bu yüzden gelmedi. Bu yüzden yeniden "demokrasi", "insan hakları" vb. çıktı ortaya. **Emperyalist dünya, çıkar dünyası. Tam bir kurtlar sofrası!** Fakat çıplak emperyalist çıkarların üzeri, demokrasi ile, insan hakları ile, bağımsızlık ile, ulusal çıkarlar ile vb. vb. bir dizi palavra ile maskeleniyor. Maskeleniyor ki, emekçi yığınlar gerçekleri görmesinler!

FAŞİST TÜRK HAKİM SINIFLARININ ŞOVENİZM KIŞKIRTICILIĞI

Batı Avrupalı emperyalist güçlerin, TC faşistleri ile arayı bozmasında Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun kurulması da önemli bir rol oynadı. TC, bilindiği gibi bütün diplomatik kanalları işleterek, *"PKK parlamentosu"* olarak değerlendirdiği bu parlamentonun yasal olarak toplanmasına izin verilmesini engellemeye çalıştı. Fakat bütün baskı ve tehditler para etmedi. Sonunda Sürgünde Kürdistan Parlamentosu ilk defa Hollanda'nın Lahey kentinde toplandı. Bu, Almanya'nın silah ambargosu vb. tehditinden sonra ikinci önemli bir diplomatik yenilgi idi.

TC hakim sınıflarını Hollanda'nın formel demokratik tavrı çok kızdırdı. Onlar *"yasalarımıza karşı çıkılmadığı sürece toplantı yasaklayamayız"* şeklindeki resmi gerekçenin bir bahane olduğunu, eğer Hollanda hakim sınıfları isteseler, yasaklama için bir gerekçe bulmalarının hiç de zor olmadığını biliyorlardı. Hollanda şahsında bir Avrupa emperyalist devleti, Avrupa Birliği üyesi bir devlet, böylece ilk defa çok açık olarak, Kürdistan Parlamentosu şahsında bir siyasi alternatif odağı resmen muhatap almasa da, ona izin vererek, "Kürt kartı"nı açıkça oynamanın işaretini veriyordu.

TC hakim sınıflarının buna karşı tavrı, şovenizmi körükleme tavrı oldu. Diplomatik alanda, elçiyi geri çekme gibi en ağır yaptırımlardan birine, ekonomik alanda Hollanda mallarını boykot kampanyasına çağrılara vb.'ne gidildi. *"Türkün Türkten başka dostu yoktur"*, *"Avrupa bizi müslüman olduğumuz için istemiyor"*, *"Bizim büyümemizden korkuyorlar"*, *"Avrupa Sevr'in hortlatılması peşinde"*, *"Bunlar ülkemizi bölmek, parçalamak istiyorlar"* vb. vb. demagojileri ile ve büyük gürültüyle başlatılan *"Mehmetçike destek kampanyası"* ile şovenizm yoğun bir şekilde körüklendi.

Şovenizmin körüklenmesi için her yol, her araç kullanıldı. O kadar ki, güya işçi sınıfının örgütleri olan sarı sendikalar, haksız bir savaş sürdüren Türk ordusuna maddi destekte birbirleri ile yarış etme onursuzluğunu, onurmuş gibi görüp gösterdiler. O kadar ki, İsviçre-Türkiye arasındaki Avrupa Kupası finalleri için yapılan milli maçta, Türk milli takımının yenmesi, büyük kitlesel gösterilerin *"Avrupa geliyoruz!"* çığlıklarının atıldığı, kurt başlı işaretlerin yapıldığı, üç hilalli bayrakların, ayyıldızlı bayraklarla içiçe karışarak taşındığı, silahların sevinç adına sıkıldığı, altı insanın kurşun yarası ile öldüğü, yüzlercesinin yaralandığı histeri nöbetlerinin çıkış noktası oldu.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde de bir dizi kitle gösterisi ile şovenizm körüklendi, körükleniyor. Şovenizm, Türk hakim sınıflarının kendi sınıf çıkarlarını tüm halkın çıkarları imiş gibi göstermek için kullandığı; gerçek sınıf çelişmelerini gözlerden gizlemek için kullandığı ve ne yazık ki, hala başarı ile kullanabildiği korkunç bir silah. Bu silahla onlar, emekçileri kendi çıkarları doğrultusunda hareket geçirebiliyorlar. Dini, imanı, vatanı, milleti, her şeyi para ve çıplak çıkar olanlar, "Vatan" adına, "millet", "din-iman" vb. adına insanları uyutup, kendi peşlerine takabiliyorlar. Görev, buna dur demek!

Buna dur diyebilmek için yapacak çok şey var: Her şeyden önce emperyalistlerle, Türk hakim sınıfları arasındaki dalaşta ve emperyalistlerin kendi arasındaki dalaşta, ya da Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki iktidar dalaşında taraf olmamak gerek. Daha doğrusu biz Komünistler, bunların hepsinden ayrı, hepsine karşı olan bir tarafız!

Emperyalistler Türkiye'de *"demokrasi yoktur"* dediğinde, *"insan haklarına saygı gösterilmelidir"*, *"demokratikleşmede somut adımlar atılmalıdır"*, *"Kürt sorunu barışçıl siyasal çözüme kavuşturulmalıdır"* vb. vb. dediğinde, onların kuyruğuna takılmak değildir görev! Görev, onların bunu neden dediğini anlatmak, demokrasinin kendileri demokrat olmayan emperyalistlerin baskısı ve desteği ile değil, onlara da rağmen devrim ile kazanılacağını anlamak, anlatmaktır!

Türk hakim sınıfları, Batılı emperyalistlerin iki yüzlü olduğunu mu söylüyor? Bunların derdinin demokrasi, insan hakları vb. değil, Türkiye'yi kendilerine iyice tabi kılmak olduğunu vb.'ni mi söylüyor? Bu durumda da görev, bunların ne kadar bağımsızlıkçı olduğunu söyleyip, onların kuyruğunda yer almak değil, onların gerçekten demokrasi düşmanı, insan hakları düşmanı, emekçi, işçi düşmanı yüzünü görüp göstermek, onlar devrimle yıkılmadan demokrasi olmayacağını kavramak kavratmaktır!

Avrupa'da da... Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde de bir dizi kitle gösterisi ile şovenizm körüklendi, körükleniyor...

Bunu yapacak olan biziz! Bunu yapacak olan, her yoldaşın şahsında Bolşevik Parti'dir. Etrafımıza göz attığımızda, devrimcilik, ilericilik, demokrasi vb. adına savunulanları, yapılanları gördüğümüzde, bunun ancak her türden oportünizm ve revizyonizme karşı uzlaşmaz bir kavga içinde yapılabileceğini, yapılmak zorunda olduğunu tespit etmek zorundayız.

Bunun için de Bolşevik Parti'miz, işçi sınıfının kurtuluşu davasında en önemli silahımızdır. Bu silahı doğru kullanmasını öğrenmemiz, bunda ustalaşmamız, bu silahı yetkinleştirmemiz gerek. İşçi sınıfı ve emekçilerin hakim sınıfların kuyruğunda hareket etmekten çıkıp, kendi sınıf çıkarları için hareket etmelerinin sağlanması; işçi sınıfının kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için sınıf haline gelmesi, önemli ölçüde bu görevi çözmemize bağlıdır.

Devrimin anahtarı bizim ellerimizdedir! Bunun bilincinde davranmamız gerek!

10 Mayıs 1995 ▲

İşletme Hücresi

BEŞİNCİ Kongremizde "İşçi ve Sendika Hareketinin Durumu ve Görevlerimiz" başlıklı kararın bir bölümü "İşletme Hücresi" alt başlığını taşıyordu. Orada İşletme Hücresi konusunda şunlar söyleniyordu:

"Her Bolşevik Parti örgütünün ana ve temel biçimi, işletmedeki parti hücresidir. Bolşevik Partinin işletme hücreleri temelinde inşa edilmesi, yalnızca örgütsel bir sorun değil, aynı zamanda tayin edici öneme sahip bir siyasal sorundur da. Hiçbir komünist partisi, işletmelerde sağlam bir temeli olmadığı sürece ve büyük işletmeler komünist partisinin kalesi olmadığı sürece, proletaryanın belirleyici kitlelerini savaşıma sokmak ve faşist diktatörlüğü altetmek mümkün değildir. İşletmelere yönelik örgütsel ve siyasal faaliyetimizin merkezinde, işletmedeki ileri işçilerin işletme hücresi içerisinde birleştirilmesi ve böylece işletme ile parti arasındaki ilişkiye kesin ve sağlam bir biçim verilmesi durmalıdır. İşletmelerdeki sendikal faaliyetimizin merkezinde de işletme hücreleri durmak zorundadır. İşletme hücreleri, hem patronun, hem devlet güçlerinin, hem de sendika bürokrasisinin gerici baskısı altında savaşım veren illegal örgüt organlarıdırlar." (Bolşevik Partizan sayı 87, sayfa 22)

İşletme Hücresi'nin bolşevik bir partinin temel örgüt biçimi olması gerekliliğinin mantığı şudur: Bolşevik parti işçi sınıfının partisidir. İşçi sınıfının gerçek partisi olabilmek için, bolşevik parti, işçi sınıfı içinde örgütlenmek zorundadır. Kuşkusuz işçilere işletme dışında da ulaşılabilir, işçiler işletme dışında da çeşitli parti örgütleri (örneğin semt komiteleri) ve kitle örgütleri (örneğin çeşitli devrimci, demokratik dernekler) içinde örgütlenebilirler. Ancak böyle bir örgütlenme temelinde, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü devrim mücadelesi için azami derecede seferber etmek mümkün olmaz.

İşçi sınıfı, üretimdeki yeri dolayısı ile sahip olduğu gücü ancak üretim içinde, doğrudan bulunduğu alanda, işletmede örgütlü olduğu zaman kullanabilir. İşçinin üretimde olmasından gelen güç, ancak işletmeler, komünist partilerinin gerçek kaleleri olduğu zaman, burjuvaziye karşı sınıf mücadelesinde, burjuvazinin iktidarını yıkacak bir güç olur.

Örgütlenmesinin temeli, işletmelerdeki örgütlenme olan bir komünist partisi, ancak o zaman işçi sınıfını gerçekten kazandığını söyleyebilir. Ancak böyle bir parti, proleter devrimin zaferine önderlik edebilir. İşte bu nedenledir ki, partinin örgütlenmesinde temel örgütlenmenin işletmelerde olması, hayati önemdedir.

İşletme Hücresi, işletmenin somut sorunlarından yola çıkarak, bu sorunların çözümü için mücadeleyi, devrim mücadelesine tabi kılan bir propaganda-ajitasyon faaliyeti temelinde işletmede çalışan işçilere önderlik eden, işletmede çalışan komünist işçileri, sınıf bilinçli öncü işçileri kendi bağrında toplayıp, örgütleyen ve işletmedeki sınıf mücadelesine yön gösteren parti hücre(leri)sidir.

İşletmenin büyüklüğüne ve partinin işletmedeki gücüne bağlı olarak, işletmede parti örgütlenmesi çeşitli biçimlere bürünür. Büyük işletmelerde, bütün işçilere gerçekten önderlik edebilmek için, işletmenin her bölümünde, her atölyede en az bir parti hücresi olması (işletme hücreleri), bunların merkezi bir işletme hücresi tarafından yönlendirilmesi ideal olandır, varılmak istenen hedeftir. Fakat bu hedefe varmak için katedilecek yol uzundur. Komintern'de 1930'da yürütülen tartışmalar temelinde büyük işletmelerde oluşturulması talep edilen "Bölüm Hücresi" konusunda şu tespitler yapılıyor:

"BÖLÜM HÜCRESİ

Bölüm hücresinin en önemli çalışması, atölyedeki aktif partisiz işçileri kendi etrafında toplamaktır. Bölümü, atölyeyi örgütlemek, bölüm hücresinin görevidir. Amaç, her atölyenin örgütlü güç olarak ortaya çıkmasını sağlamaktır. Buna nasıl ulaşılır? Buna, ancak işletme hücresinin çalışmasını işçilerin güncel talepleri ve güncel çıkarları temelinde inşa etmesi koşulları altında, işçi sınıfının güncel mücadelesinden doğan tek tek sorunlar temelinde her komünistin kendi bölümünde işçi kitlelerini örgütlemesiyle ulaşılır. Örneğin, bir bölümde işçilere çok kaba davranan bir usta var. Hücre, bütün işçileri, bu ustanın işten çıkarılması talebi temelinde örgütlemelidir. Bu ustanın kovulması için çok çeşitli pratik önlemlerin alınması doğrultusunda hücre bir eylem komitesi oluşturmalıdır, bölümün tüm işçileri tarafından görevlendirilen bir bölüm temsilcileri seçimi örgütlemelidir. Bu bölüm temsilcileri arasında, öncü çekirdeği oluşturan aktif partisiz işçiler ve aynı zamanda, önderlerinin tüm direktiflerine ve tehditlerine karşın bu ustanın kovulması için mücadeleye hazır olduklarını açıklayan tek tek sosyal-demokrat işçiler de çekilmelidir.

Bölüm hücresi, sözkonusu bölümün tüm işçilerinin ilgisini uyandıran ve dahası işletmenin bütün işçilerinin çıkarlarıyla ilgili somut görevleri yerine getirmek için böylesi bir önder merkez yaratmayı başardığında bu sonuçsuz kalmayacaktır; bu durumda bu bölüm hücresinin iyi çalıştığı ve sözkonusu bölümün işçilerinin devrimci önderi olduğu söylenebilir. Doğrudan çıkarlarının savunulması sorunlarında işçi kitleleri ile her gün ilişkide bulunan ve güncel çıkarlarının savunulmasında işçilerin tam güvenine sahip hücre, bu güveni iktidar için mücadelenin tayin edici anında tayin edici eylemde korumasını da bilecektir.

Bölümlerde ve tüm işletmede devrimci sınıf mücadelesi için üs noktaları oluşturmak, işletme hücrelerinin çalış-

üzerine...

masında en önemli görevdir. Buna öncelikle, devrimci işletme temsilcileri sorunu dahildir. Bu slogan 1929'da Almanya Komünist Partisi tarafından ortaya atıldı ve KEYK'in 10. Oturumunda bütün komünist partiler için bağlayıcı slogan olarak ilan edildi. Bu, bütün kapitalist ülkeler için son derece günceldir. Devrimci işyeri temsilcileri, bölüm ya da işletme toplantılarında çalışanların devrimci kesimi tarafından seçilmiş devrimci fonksiyonerlerdir. Bunlar, sözkonusu işletmenin işçilerinin doğrudan çıkarları için mücadele içinde, işverenlerin ve sosyal-demokrat ve reformist sendika önderlerinin saldırılarına karşı mücadele içinde tabandan birleşik cephenin doğrudan örgütleyicileridirler.

İşletme hücresi, ancak sağlam bölüm hücrelerine dayandığında güçlü ve çalışabilir durumda ve parti üye kitlesiyle ilişki içinde olacaktır. Bundan dolayı, sağlam bir bölüm hücresi, tüm işletme hücresinin iyi bir şekilde çalışması için en önemli örgütsel önkoşuldur. Diğer yandan bölüm hücresi ancak, bölümde çalışanların tümünü sözkonusu bölümün (partisiz işçiler ve reformist sendikaların ve sosyal-demokrat partinin üyeleri de dahil olmak üzere) tüm işçilerine yakın olan ve onlar tarafından anlaşılabilir sloganlar temelinde örgütlendiğinde iyi çalışabilecek durumda olacaktır.

Bölüm hücreleri, bölüm içindeki çalışmalarını tabandan birleşik cephe temelinde, bölümün devrimci işyeri temsilcileri aracılığıyla sürdürmelidirler. Bölümün devrimci işyeri temsilcileri en aktif komünistleri, bölüm hücresinin üyelerini kapsamalıdır; ama diğer yandan bu çalışmaya en ileri partisiz işçiler ve işverenlere ve onların ajanlarına karşı önderlerinin peşinden gitmemeye hazır olan devrimci eğilimli tek tek sosyal-demokrat işçiler de çekilmelidir. Bölüm hücresi, bölümde bir devrimci işyeri temsilciliği organı oluşturmayı başardığında, artık hiç bir polis parti örgütünü işletmeden atamaz. Bundan sonra artık parti örgütünü işletmeden atmak için, işletmeyi kapatmak, tüm çalışanları işten atmak ve yeni işçiler almak gerekir." (Komintern Belgeleri:1, III. Enternasyonal'de Örgütlenme Sorunu, sayfa 53-55, Dönüşüm Yayınları)

Burada söylenenlerde özellikle doğrudan bir parti hücresi olan "Bölüm Hücresi" dışında, geniş işçi kitlelerine önderlik edebilmek için önerilen "devrimci işyeri temsilcileri" biçimindeki örgütlenme dikkat çekicidir. Bunun grev ve mücadele komitelerinden farkı, bölümdeki (ya da daha geniş alındığında işyerindeki) tüm işçiler tarafından değil, devrimci işçiler tarafından seçilmiş olmasıdır.

Bu durumda işletmedeki örgütlenme bağlamında ortaya şöyle bir şema çıkmaktadır:

Partinin, işletmenin bulunduğu alandaki yerel örgütü ile çok sıkı temas içinde ve onun önderliğinde işletmede parti örgütü oluşturulur.

İşletmedeki parti örgütü, merkezi bir işletme hücresi önderliğinde parti hücrelerinden, "bölüm hücreleri"nden oluşur. Henüz partilenme aşamasına gelmemiş ve fakat partiye yakın olan unsurlar sempatizan hücrelerde birleştirilir. Sempatizan hücreler parti örgütünün etrafındaki birinci çemberdir.

İşletmedeki parti örgütü işletmedeki tüm faaliyetlere önderlik etme görevine sahiptir. Bu faaliyetlerin örgütsel görünümü şöyledir:

* Devrimci işyeri temsilciliği: Komünist olmayan ve fakat devrimci olan tüm işçiler tarafından seçilir.

* Grev ve mücadele komiteleri: Genel işyeri toplantılarında tüm işçiler tarafından seçilir.

Bu iki tip örgütlenme, yasal olmayan faaliyet alanı içindedir.

Yasal alanda, işletmede sendikal faaliyet ve iş yasaları çerçevesinde işçi temsilciliği kurumları vardır. Bunlar içinde de çalışmak görevdir. Sendikal faaliyette

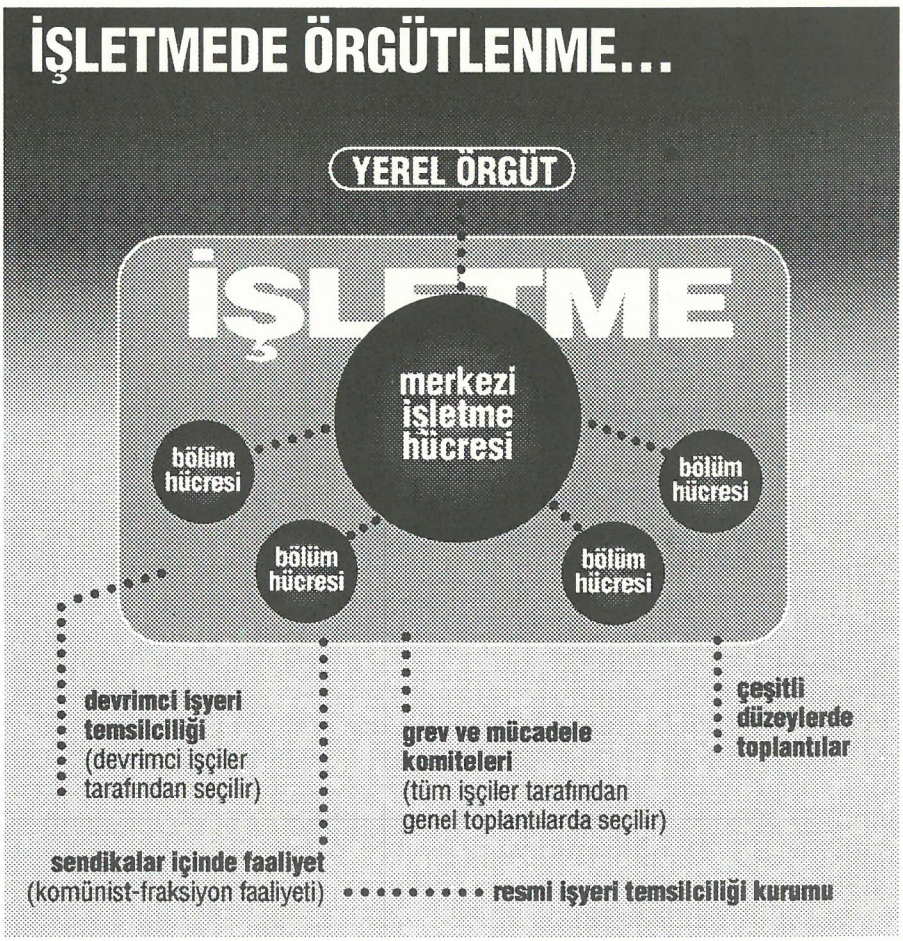

amaç, sendikaların işçi tabanını devrimci mücadele için kazanmaktır. Bunun için sendikalar içinde komünist ve devrimci fraksiyon faaliyeti yürütülür. İş yasaları çerçevesinde öngörülen işçi temsilcilikleri içinde de bunları ele geçirip, işçileri devrimci temelde örgütlemede araç olarak kullanmak doğrudur. Ancak bu faaliyetlerde reformculuk ile devrimcilik arasındaki sırat köprüsü doğru aşılmak zorundadır, bu kurumlar içinde çalışanların bürokratlaşma tehlikesine karşı uyanık olunmak zorundadır.

Bunlar dışında örgütsüz işçi kitlelerine yönelik çeşitli düzeylerde toplantıların örgütlenmesi de işletmedeki parti hücresinin görevleri arasındadır.

İşletmelerde de parti örgütlenmesi yukardan aşağıya olur. Fakat bu, önce merkezi bir işletme hücresi kurulacak, ondan sonra bölüm hücreleri kurulacaktır biçiminde anlaşılmamalıdır. Yukardan aşağıya örgütlenme; birincisi, daha önce kazanılmış, işletme hücresi dışında bir parti örgütünde örgütlenmiş bir işçi önderliğinde hücre oluşturulması biçiminde kavranmalıdır. İkincisi de, kurulan ilk hücrenin de, bu bir bölümde, atelyede vb. kurulsa bile, yalnızca bölümün sorunları ile değil, tüm işletmenin sorunlarıyla da ilgilenmesi biçiminde anlaşılmalıdır. Kuşkusuz, işletme hücresinin çıkış noktası, işletmedeki parti üyesinin çalıştığı bölüm olacaktır. Ve doğru bir işletme faaliyeti yürütebilmek için somutun doğru tahlili belirleyici önemdedir. Bu bağlamda da Komintern'de şunlar tespit edilmiştir:

"İşletmedeki her parti üyesi, çalıştığı bölümle işe başlamalıdır. Her parti üyesi öncelikle kendi bölümündeki parti çalışmasını örgütlemelidir. Öncelikle bölümde kiminle çalıştığını bilmelidir. Eğer sözkonusu bölümde 50 kişi çalışıyorsa, parti üyesi öncelikle bu 50 kişinin kim olduğunu saptamalıdır. Bu, kendisinin ilk parti yükümlülüğüdür. Kimin mevcudiyeti şartlarında parti işleri üzerine konuşulmayacağını, komünist ajitasyon yapılmayacağını bilmesi için, kimin faşistlerin ajanı olduğunu soruşturmalıdır. Ayrıca, gerek komünist, gerekse de sosyal-demokrat politika olsun hiç politika ile ilgilenmeyen dargörüşlülerin hangi işçiler olduğunu saptanmalıdır. İşletmedeki her parti üyesi, bölümdeki iş arkadaşlarından kimin sosyal-demokrat partinin üyesi olduğunu, ama aynı zamanda dürüst bir proleter ve kendi partisinin önderlerine karşı da olsa, işçi sınıfının çıkarları uğruna mücadele etmeye yetenekli olduğunu bilmelidir.

Son olarak, işletme hücresinin her üyesinin, partisiz de olsa, iş arkadaşlarından kimin devrimci eğilimli olduğunu ve grev toplantılarına ve devrimci eylemlere aktif olarak katılmaya hazır olduğunu ya da bunlardan kimin son dönemlerde böylesi eylemlere katıldığını bilmesi özellikle önemlidir. Partili bir yoldaş, kendi bölümündeki iş arkadaşı hakkında açık bir fikir edindiğinde ve ilişkide olduğu her işçinin ne düşündüğünü bildiğinde, günlük çalışmasını yerine getirmesi kolaylaşacaktır. Kime güvenebileceğini, kime karşı mücadele etmesi gerektiğini, kiminle arkadaş olacağını ve yakın ilişkiye gireceğini bilir. Böylelikle, böylesi işçilerle düzenli olarak iş aralarında ve mümkünse iş zamanında düzenli tartışacaktır, iş bitiminde onunla birlikte eve gidecektir (ya da onunla birlikte işe gelecektir), boş zamanını onunla birlikte geçirecektir, tatil günlerinde birlikte gezmeye çıkacaktır, yorulmaksızın ve sabırla her gün onunla çalışacaktır, her boş saatini ve dakikasını onu komünizm ruhu ile eğitmek için kullanacaktır, (burada elbette ajitasyon genel olarak yapılmamalı, sözkonusu işletmenin sözkonusu bölümünün güncel sorunları temelinde yürütülmelidir.) Parti üyesi, işçileri kendi etrafında toplayacak ve bu şekilde devrimci bir çekirdek, daha sonra işletmede bir işletme hücresi yaratacaktır. İşletmedeki bir komünistin ikinci önemli günlük görevi, sosyal-demokrat işçilerle tartışmak, onları kendi yanına çekmek ve sosyal-demokrat işçilerin ve reformist sendikaların üyelerinden en çok devrimci eğilimli olanları işverene sosyal-demokrat önderlere, reformist sendika önderlerine karşı çeşitli eylemler için kazanmaktır. Üçüncü görev, faşist ajanları, polis ajanlarını vs. kendi bölümünden ve bir bütün olarak işletmeden kovmaktır. Bu son görev, en çok ihmal edilen görevdir. Bununla birlikte, bölümde işçiler arasında devrimci eğilimli işçilerin her hareketini gözetleyen bunu işletme yönetimine bildiren ispiyoncular olduğu sürece, çalışmayı örgütlemenin özellikle zor olduğu açıktır. Ama işçilerin baskısıyla böylesi ispiyoncuların bölümden uzaklaştırılması başarılabilirse, bu durumda bölümdeki parti çalışması son derece kolaylaşacaktır. Bölümden kovulması gereken unsurlara şu anda kuşkusuz, pratikte ispiyoncu olarak davranan tek tek sosyal-demokratlar da dahildir. (Ama sosyal-demokrat işçilere karşı genel çizgi değişmeksizin eskisi olarak kalmalıdır; onları tabandan birleşik cephenin örgütlenmesiyle proletaryanın devrimci mücadelesine çekme ve sosyal-demokrat partiden koparma).

İşletme hücresinin temeli bu şekilde bölüm ya da atölye hücresi olmalıdır. Tüm işletmenin işletme hücresi, ancak tek tek bölümlerde, tek tek atölyelerde sağlam dayanaklara sahip olduğunda iyi çalışma yürütecek durumda olabilir." (age, sayfa 52-53)

İşletme hücresi, işletmedeki bütün faaliyetin yöneticisi, yönlendiricisi olmak zorundadır. O sendikal örgütlenmeye, sendika dışındaki işçi örgütlenmelerine (örneğin grev ve mücadele komitelerine) önderlik etmelidir. Bunun için işletme hücrelerinin üyeleri, yani işletmedeki partililer, işletmedeki her haksızlığa karşı, sömürüye karşı, işten atılmalara karşı, iş şartlarının kötüleştirilmesine karşı vb. mücadelelerin en ön safında yer almak; sendikal mücadelenin en önünde gitmek, sınıf kardeşlerinin güvenini mücadele içinde kazanmak zorundadırlar. İşletmede işletme hücresinin bilgisi dışında ve onun iradesine karşı hiçbir şeyin yapılamadığı bir durum, varılmak istenen hedeftir.

Bu hedefe varmak kuşkusuz çok uzun ve zorlu mücadeleler sonucu mümkündür. Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimleri, bu hedefe varmanın çok zor olduğunu, ve esasında Dünya Komünist Hareketi'nin en güçlü olduğu 30'lı yılların başında bile, SBKP dışında hiçbir komünist partisinin gerçek anlamda bu hedefe varamamış olduğunu gösteriyor.

Bu bağlamda "III. Enternasyonalde Örgütlenme Sorunu" başlıklı broşürde şu tespitler yapılıyor:

"KOMÜNİST PARTİLERİN İŞLETME HÜCRELERİ TEMELİNDE YENİDEN İNŞASI

10. ve 11. KEYK Oturumlarının örgütsel kararlarının uygulanmasının odak noktasında, bir bütün olarak komünist partilerinin tüm örgütsel faaliyetinin odak noktasında, önceden olduğu gibi şimdi de parti çalışmasının işletme hücreleri temelinde yeniden örgütlenmesi durmaktadır. Komünist partilerin bu alandaki başarıları, geçen yılda daha önceki yıllarda olduğu gibi önemsizdir. Önceden olduğu gibi şimdi de, bütün partilerde, partinin işletme hücreleri temelinde inşası ilkesi karşısında büyük bir anlayışsızlık tespit edilmektedir. Hatta bu, büyük partiler için de geçerlidir. Örneğin Polonya KP'sinde son döneme kadar mesleki parti

hücreleri, yani aynı meslek temelinde parti üyelerinin oluşturduğu hücreler, varlıklarını sürdürdü. Yine Polonya partisinde, son dönemlere kadar aynı işletmede birbirinden bağımsız bir çok işletme hücresinin yanyana örgütlendiği durumlar oldu. Bu da elbette yanlıştır. Gizlilik nedenlerinden ötürü, işletme hücreleri üç ile beş kişilik gruplara bölünmelidir, ama bütün bu gruplar bütünlüklü bir işletme yönetimine tabi olmalıdır. Aynı şekilde Letonya KP'de son döneme kadar mesleki parti hücreleri ve hatta ulusal hücreler vardı: Yahudi hücreleri, Rus hücreleri vs.

Olgular da, komünist partilerin işletme hücreleri temelinde yeniden örgütlenmesi sorununun komünist partiler tarafından yalnızca pratikte değil, aynı zamanda ideolojik olarak da hala yeterli derecede kavranmadığını ve hatta komünist partilerin önder fonksiyonerleri arasında bu sorun üzerine tam bir açıklık bulunmadığını göstermektedir. İşletme hücreleri inşasının böyle yavaş yürümesi, öncelikle bu koşulun bir sonucu olarak açıklanabilir. Geçici olarak, istisnasız bütün partilerde yalnızca parti üyelerinin azınlığı işletme hücrelerinde örgütlüdür.

Hastalık yalnızca az işletme hücresinin bulunmasından ibaret değildir. Esas hastalık, var olan işletme hücrelerinin –bunlar genelde küçük ve orta işletmelerde örgütlüdür– sayıca çok zayıf ve ayrıca halen az aktif olmalarıdır. Örneğin 1 Ağustos ve 6 Mart kampanyaları gibi son dönemlerin büyük politik kampanyalarının sürdürülmesindeki başarısızlıkların ve zaafların nedenlerinin incelenmesinde, başarısızlıkların ve zaafların esas nedeninin her keresinde işletme hücrelerinin zayıf çalışması ve önder parti organlarının işletme çalışması sorunlarına yetersiz özen göstermesi olduğu ortaya çıktı.

Komünist partilerin, işçi kitleleriyle bağı olan ve geniş yığınlara komünizmin devrimci sloganları altında sokaklarda önderlik etmeye yetenekli işçi sınıfının gerçek mücadele partilerine dönüştürülmesinde, şimdi merkezi görevin işletme hücrelerinin güçlendirilmesi olduğu ortaya çıkmıştır.

Burada bir dönüşüm sağlamak için partilerin sonunda Komünist Enternasyonal'in işletme hücrelerinin güçlendirilmesi üzerine sayısız kararını pratikte günlük çalışmalarında yerine getirebilecek duruma gelebilmeleri için sorun şimdi nasıl ele alınmalıdır?

Bu görevin yerine getirilmesinde, zincirin merkezi halkası yerel parti komitesidir. Yerel parti komitesi işletme hücrelerinin günlük çalışmalarında yalnız yardım etmemekle kalmayıp, bilakis genelde rotasını işletme hücrelerine göre çizmediği, günlük çalışmasını işletme hücreleri temeli üzerinde yerine getirmediği durumda, işletme hücrelerinin hiçbir biçimde kendilerini sağlamlaştırmamaları muciza değildir." (age, sayfa 19-20)

Bunu aktarmamızın nedeni, hedefe varmanın (Komünist Partilerin işletme hücreleri temelinde örgütlenmesi), hedefi formüle etmekle bir ve aynı şey olmadığını, görevin çok güç olduğunu ve bilinçli doğru ele alınması gerektiğini bilince çıkarmaktır.

İşletme hücreleri temelinde örgütlenme görevi nasıl kavranmalı?

Yukarda işletme hücrelerinin önemini ve Bolşevik Parti'nin eğer adına layık olmak istiyorsa, örgütsel temelininin mutlaka işletme hücreleri olması gerektiğini ortaya koyduk. Bizim ideolojik olarak önce bu gerekliliği iyice kavramamız gerekir. Gerçek bir işçi partisi olmak isteyenin ve işçi sınıfının önderliğini örgütsel-pratik-siyasi bir sorun olarak görenin, örgütsel temelin işletmelerde olması gerektiğini anlaması, bilince çıkarması gerekir.

Fakat bu yetmez. Bunun yanında, örgütsel temelin işletmelerde olması hedefine varılmasının, zorlu ve bilinçli bir süreç işi olduğu da kavranmak zorundadır. Bu bağlamda şunlar bilince çıkarılmak zorundadır:

İşletme hücresi, partinin işçi sınıfını kazanmasının temel örgütsel aracıdır. İşletme hücresi faaliyeti, partinin gerçek bir işçi partisi yönünde geliştirilmesinin, onun kitleselleştirilmesinin temel aracıdır. İşletme hücresi faaliyeti yürütebilmek için belirli ön şartlar yerine getirilmek zorundadır. Bu önşartların en başta geleni kuşkusuz işletme hücresi faaliyeti yürütecek yetkinlikte bir partinin varlığıdır.

Marksist-Leninist teoriyi belirli bir seviyede kavramış, ideolojik olarak sağlam, belirli bir siyasi çizgiyi yaratmış *"mesleği devrimci faaliyet olan kişileri kapsayan" (Lenin, "Ne Yapmalı?", İnter Yayınları, sayfa 120)* bir *"devrimciler örgütü"* olmaksızın "işletme hücreleri" temelinde örgütlenmeye kalkmak, atları arabanın arkasına koşmaktır. Kuşkusuz böyle bir devrimciler örgütü, faaliyetinin en başından itibaren, içinde mümkün olan en fazla sayıda öncü işçiyi birleştirmeye çalışır, bunun için fabrikalara, işletmelere yönelik bilinçli faaliyet yürütür. Fakat bu örgüt, henüz –gerçekte işçi sınıfı temeline oturtulmak anlamında– işçi partisi değildir. Ve burada işçilere yönelik faaliyet, öncelikle işçi sınıfının öncü kesimini, en ileri kesimini "meslekten devrimci" haline getirmek için yürütülen bir faaliyettir. Daha sonraki işletme faaliyeti, bu çalışma içinde kazanılan işçiler üzerinden yürütelecektir. Lenin, *"meslekten devrimcilik"* özelliğinin böyle bir örgütün temel özelliği olduğunu tespit ettikten sonra şöyle diyor:

"Böyle bir örgütün üyelerinin bu ortak özelliği karşısında, birinin ya da diğerinin mesleği arasındaki farklar bir yana, İŞÇİLERLE AYDINLAR ARASINDAKİ HER TÜRLÜ FARK TAMAMEN ORTADAN KALKMALIDIR." (age, sayfa 120)

Bizim bugün esasta bir devrimciler örgütü olduğumuzu ve bu devrimciler örgütünü işçi sınıfı temeline oturtmak için attığımız adımların belli bir anlamda ilk adımlar olduğunu iyi kavramamız gerekir. Ancak bunu doğru kavradığımızda "işletme hücresi" konusundaki doğru çizgimizi, doğru bir biçimde hayata geçirebiliriz.

Bugün örgütün işletme hücreleri temeline oturtulması faaliyeti, somut olarak yerel faaliyete önderlik eden parti hücrelerimiz içinde yer alan işçi yoldaşların çalıştıkları işletmelerde, o işletmelerin somutundan çıkan bir ajitasyon faaliyeti temelinde işletme (parti) hücreleri oluşturmaya yönelmesi demektir. Çevremizdeki işçilerin büyük işletmelere bilinçli olarak yerleştirilmeye çalışılması demektir.

Seçilmiş büyük işletmelere yönelik somut ajitasyon malzemeleri yaratarak, bunları işçilere ulaştırmak, bu temelde yeni işçiler kazanmaya çalışmak demektir. İşletme gazetesi çıkarmayı hedef olarak önüne koymak, bu yönde somut adımlar atmak demektir. Her yerel parti hücresinin işletme hücresi konusunda somut planlar yapıp, hedefler koyması ve bu hedeflere varmak için çalışmayı sürekli denetlemesi demektir vb. vb.

Bu faaliyet bizim için yeni bir faaliyettir. Başarılarda fazla sevinmemeli, başarısızlıklarda fazla yerinmemeli, düş kırıklığına uğramamalıyız. Zorluklar bilinçli faaliyetimizle aşılabilir ve mutlaka aşılacaktır.

11.05.1995 ▲

Hücre faaliyetinde işbölümü, koordinasyon, kontrol...

KOMÜNİST Enternasyonal Yürütme Komitesi Örgütleme Şubesi'nin her Komünist Partisi için önerdiği örnek tüzük taslağında, hücre konusunda şu maddelere yer verilir:

"IV. HÜCRE

13. Partinin temel organı, temeli, içinde çalışan tüm partililerin üyesi olması gereken fabrika (fabrikada, maden ocaklarında, atölyelerde, dairelerde, vs.) hücresidir... En az üç üyesi olmalıdır.

...

15. Hücre, partinin işçi ve yoksul köylülerle (orijinalde -small peasants-ÇN) bağ kurmasını sağlayan organdır. Hücrenin fonksiyonu, partili olmayan çalışan emekçi kitleler arasında, sistemli komünist ajitasyon ve propaganda yoluyla, parti işlerini yürürlüğe koymak, yeni üyeler kazanmak, parti siyasetini yaymak, fabrika gazetesi yayınlamak, fabrikadaki parti üyeleri ve işçiler arasında kültürel ve eğitim çalışmalarını yönetmek, hiçbir engel tanımadan, yılmadan sürekli olarak fabrikadaki tüm resmi pozisyonları kazanmak, işçilerin tüm endüstriyel anlaşmazlıklar ve talepleriyle ilgilenmek, onlara devrimci sınıf mücadelesinin esaslarını açıklamak, inatçı ve kararlı çalışma yoluyla işçilerin bütün mücadelelerinde önderliği ele geçirmektir." (Lenin-Stalin, Örgütlenme Üzerine, İnter Yayınları, sf. 199)

Hücre, illegal bir bolşevik partinin temel çalışma birimidir. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin çalışması da hücreler üzerinden yürümektedir. Parti tüzüğünde bu, *"partinin temel örgütleri parti hücreleridir"* tümcesi ile ifade edilmiştir. Bu genellikte partimiz, komünist hücrelerin bir bileşkesi olarak da adlandırılabilir.

Hücre çalışmasını yakından incelediğimizde, onun yukarıda alıntıda da ortaya konduğu gibi bir dizi işlevi/görevi üzerlenmiş olduğunu görürüz. Bu görevleri yerine getirebilmesi için bir hücre çalışma içerisinde bazı ilkelere özellikle dikkat etmelidir. Hücre; **kollektif** olma, **işbölümü** esasına dayanma, **koordinasyonu** sağlama, **denetleme** gibi ilkeleri özellikle uygulamalıdır.

Kollektif bir yapı olarak hücre ve hücre çalışması...

Hücre, partinin herhangi bir alanda, bölgede yürüttüğü çalışmada; üzerine aldığı görevleri gerçekleştirmede kollektif yanı ile öne çıkan bir oluşumdur. **Hücrenin kollektifliği, öncelikle onun bileşiminden ve yapması gereken çalışmanın çeşitliliğinden, parti bütünü içerisindeki parça konumundan kaynaklanır.**

Hücre, birden fazla kişinin oluşturduğu bir yapıdır. Birden çok kişinin bir araya gelerek komünist çalışmayı sürdürdüğü bir oluşum olarak hücrenin, yürüteceği çalışmaları kollektif temelde organize etmesi onun en temel özelliklerinden biridir.

Bir parti hücresi, yapılacak çalışmanın kapsamının çizilmesi, organizasyonun-planlamanın ve denetimin yapılması gibi bir dizi alanda tartışarak karar verme ve çalışmayı en iyi şekilde yürütme görev ve yükümlülüğüne sahiptir. Bu görevlerin yerine getirilmesi, çalışmanın hedeflerinden biçimine, görev dağılımından denetlemeye kadar tüm aşamalarda, hücre üyeleri tarafından çalışmanın eşit hak ve yükümlülükler temelinde tartışılmasını ve kollektif bir tarzda işin planlanmasını gerektirir. Bu; hücrede bireyin değil, bireylerin ortak iradesinin ve kararlarının yani kollektifin iradesinin ve kararının geçerli olması demektir.

Partinin en küçük birimi olarak hücre, parti örgütlenmesinin küçük bir modeli olarak kavranmalıdır; tek farkla, parti çok daha geniş kapsamlı bir işbölümü ve büyük bir organizasyondur, hücre ise sınırlı, partinin bir parçası ve ona bağlı olarak çeşitli alanlarda çalışma yürüten bir yapılanmadır. Birbirini tamamlayan bir parçalar bütünü olan makina örneğinde olduğu gibi, hücre de birbirini tamamlamak zorunda olan bir yapılanma içinde yani parti örgütlenmesi içinde bir parçadır.

Gönüllülük, mücadele ve hedef birliği temelinde inşa edilen ve tamamıyla kollektif bir yapılanmaya dayalı partinin parçası olan hücrenin; partinin diğer hücreleri ya da partiye bağlı çalışan kurum ve kuruluşlar ile ilişkisi/konumu; hedefleri ve mücadele birliğinde de öne çıkan yan kollektitivizmdir.

Herhangi bir alanda parti çalışmasını yürütmekle görevlendirilmiş bir hücre, çalışmada ortaya çıkan/çıkacak olan işlerin farklılığından dolayı da kollektif çalışma anlayışını geliştirmek, kollektif düşünmek ve kollektif davranmak zorundadır. Parti çalışması tek düze bir iş değildir, farklılıklar gösterir, değişkendir, hareketlidir. İnsanlar ise ne kadar yetenekli olursa olsunlar, ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar; bireysel olarak yapabilecekleri işler sınırlıdır; bilgi birikimi, tecrübe ve zaman faktörü bireyin çalışmasında, kollektife oranla daha az verim alınmasını sağlar. Özellikle de geniş görevlerle donanmış bir hücrenin görevini bir bireyin üzerlenmesi, o görevlerin çok azının yerine getirilmesi, bazı durumlarda da hiç yapılmaması demektir. Kollektif çalışma ile, çok çeşitli işlerin üstesinden gelinmesi mümkün iken, bireysel çalışma ile ancak sınırlı ve kollektif çalışmaya oranla daha verimsiz bir çalışma yürütülebilinir. Genel olarak kollektif çalışma, yani hücre çalışması önemli olmasına rağmen, çalışmanın verimli hale getirilmesi ve kollektif çalışmanın düzenlenmesinde hücre içinde çalışma yürütenler arasında yapılacak **işbölümü**nün de önemi büyüktür.

Plan ve işbölümü...

Her hücre önüne merkezi plana bağlı olarak kısa ve uzun vadeli planlar koymalı ve işlerini bu planlar çerçevesinde yürütmelidir. Plansız çalışan bir hücre verimli çalışamaz, gücünü doğru dürüst kanalize edemez.

Hücre; gücüne, pers-pektifine, çalışma yapacağı alanın özelliklerine, vb. göre yapacağı plana uymalı-dır. Plan yaparken hücre, objektif davranmalı, yapabileceği işleri önüne görev olarak koymalı, plana göre işbölümü yapıp çalışma yürütmelidir.

Kollektif bir yapılanma olarak hücre içerisinde işlerin daha iyi yürütülebilmesi için işlerin paylaştırılması zorunluluktur.

İşleri paylaştırmayan bir hücre, planlı oyundan nasibini almamış amatör futbol takımlarının maç sırasında top nereye giderse topyekün o bölgeye gitmesi gibi bir "sistemle" çalışır ki; sonuçta fazla bir başarı kazanamaz. İşleri paylaştırmayan bir hücre, görünüşte kollektif çalışmayı savunup, pratikte "birey çalışması" yürütmek zorunda kalır ki, bu da hücre çalışmasının ruhuna aykırıdır.

İşlerin paylaşımı demek, hedef bütününün ve bu hedefe giden yolda yapılması gereken işlerin bütüne tabi bir şekilde paçalanması/ayrıştırılması demektir. Bu, hücre çalışmasının/görevlerinin hücredeki

üyelerce yeteneklerine, güçlerine göre üzerlenilmesi demektir. Bu da kollektif çalışmanın bir zorunluluğudur.

İşin paylaştırılmasının öneminin kavranması, buna uygun davranılması, hücre çalışması içinde yeralan kişilerin hantallık, tembellik gibi hastalıklara yakalanmalarını önler, canlı bir hücre yapısının, sağlıklı bir işleyişinin sağlanmasına yolaçar. İşbölümü temelinde yürütecek çalışma; kollektif bir ruhun gelişmesini sağlar, bireysellik, kariyerizm gibi ideolojik çürümelerin önüne set çeker.

İşin paylaştırılmasının önemini kavrayan ama bu alanda yanlış görevlendirmeler yapan bir hücre de verimli çalışamaz.

Hücre içinde herkes aynı yetenekte olmaz. İnsanlar geldikleri çevre, yetişme koşulları, eğitimleri, aldıkları kültür, edindikleri deney vb. nedenlerle farklılıklar gösterirler. Doğal olarak bu farklılıklar hücrenin yürüttüğü çalışmaya da yansır. Hücre çalışmasına katılan kişilerin farklı özelliklere sahip olması, farklı yetenek ve bilgilerle donanmış olması; çeşitlilik gösteren ve kimi zaman farklı yetenek ve bilgiyi gerektiren hücre çalışmalarında bir dizi yarar sağlar.

Burada dikkat edilmesi gereken şey, kişinin yetenekleri ve bilgisi çerçevesinde en uygun işlerle görevlendirilmesidir.

Örneğin, her insan kitle içinde çalışma yürütemez. Utangaç kişiliğe sahip olan bir kişi kitle çalışmasında başarılı olamaz, kitle ile ilişki geliştirmekte zorlanır. O halde, böylesi bir kişiyi kitle içindeki çalışmada değil, bir başka alanda görevlendirmek, hücrenin yapması gereken başka işlere vermek gerekir.

Yine, yayın satmakla görevlendirilecek utangaç ve konuşmakta zorluk çeken bir kişi de, bu görevini hakkıyla yerine getirez. Çünkü, yayın satımı/dağıtımı öncelikle konuşmayı, girişkenliği gerektiren bir iştir. Böylesi bir durumda da sözkonusu yetenekleri olmayan kişiyi başka alanlarda görevlendirmek yararlı olacaktır.

Uygun ve verimli bir işbölümünün gerçekleştirilmesi için, hücre içindeki kişilerin yeteneklerinin, kapasitelerinin ve tecrübe birikiminin bilinmesi gerekir. Bunun için oluşturulan her hücre, çeşitli yol ve yöntemlerle gücünü görmeli, hücre üyelerinin eğilimlerini, yeteneklerini vb. tespite yönelmeli ve yer yer kişilerin yeteneklerini sınamalıdır.

Eğer alternatif çok değilse ve iş yapılmak zorunda ise kişi yetenekli ve tecrübeli olduğu alanın dışında başka işleri de yapmak zorunda kalabilir. Örgüt herşeyden önce ihtiyaç ve imkan meselesidir. Öncelikle imkan ve ihtiyaçlara bakmak gerekir.

Bir hücrenin kendi içinde işbölümü yapması yetmez. İşin en iyi şekilde gerçekleştirilebilmesi için sağlam bir koordinasyona da ihtiyaç vardır. Herkesin yaptığı çalışmanın birleştirilerek bütün bir başarının elde edilmesi, iyi bir organizasyonun sağlanmasına, zamanlamadaki başarıya, parça-bütün ilişkisini doğru ele almaya vb. bağlıdır.

Koordinatör olarak hücre...

Herhangi bir alanda parti çalışmasını yürüten hücre, alanın özelliklerini değerlendirerek hedeflerini tespit etmeli; gücü oranında bu hedeflere yönelik çalışma yürütmelidir.

Hücre, çalışma yaptığı bölgenin/çevrenin bütünü hakkında asgari bilgiye sahip olmak ve tespit edilen hedefler doğrultusunda yapılacak işleri ihtiyaca ve güce göre organize etmek zorundadır.

Bir hücre, belirli bir plan temelinde çalışma yürütmelidir. Çalışma planının oluşturulması, çalışmaların tesadüfi değil, bilinçli ve sistemli yürütülmesinin ön koşuludur. Kitle ile ilişkilerin kurulmasından yayın dağıtımına; bağış toplamadan kuryeciliğe kadar her türlü iş planlanarak yerine getirilmelidir.

Çalışmada genel başarı, tek tek işlerin sistemli ve koordineli bir biçimde yürütülmesine bağlıdır. Yapılacak işlerin dökümü ve işbölümü ile başarılan her "küçük" iş, genel başarının birer parçası olacaktır.

Üzerlenilen tek tek görevlerin yapılmasının ya da yapılmamasının genel çalışmayı ne derecede etkileyeceğini ancak çalışmanın tümüne hakim olan hücre değerlendirebilir. Bunun için hücre, çalışmanın parçaları arasındaki ilişkiyi sık sık değerlendirmeli, ortaya çıkabilecek olumsuz durumlarda tavır değişikliğine gidebilmeli, çalışmanın başarılı olabilmesi için müdahaleci olabilmelidir. Ancak çalışma içinde koordinasyonun iyi sağlanması ile olumsuzlukların üstesinden gelmek mümkündür. Örneğin bir hücre, bir yandan illegal yayın dağıtımını organize ederken, diğer yandan bu faaliyetinin meyvelerini almak için aynı kitle içinde çalışmayı yürütme görevini üzerlenmiş olsun. Her iki iş arasındaki bağ ve zamanlama iyi yapılmazsa, çalışmanın talepleri iyi kavranmazsa, taleplere uygun malzeme sağlanmazsa vs. vs.; kısaca uyumlu bir çalışma yapılmazsa, her iki iş arasında kopukluk meydana gelecek, istenilen verim alınamayacaktır.

Orkestra üyesi tek tek müzisyenlerin tek başlarına iyi müzik yapmaları ya da yetenekli olmaları yetmez. Önemli olan her müzisyenin belirli bir parçayı, notalar eşliğinde, birlikte ve uyum içinde çalmasıdır. Hücre çalışmasında da durum böyledir. Zamanlama, doğru görevlendirme, denetim ve disiplin çalışmanın temel taşları olmak zorundadır.

Kimin, ne şekilde çalıştığının belli olmadığı, yapılacak işleri herkesin kendi başına, denetimsiz ve disiplinsiz yürüttüğü, bütünlük içinde çalışmanın koordine edilmediği, hedeflerin belirlenip buna uygun görevlendirmenin yapılmadığı, çalışmada ortaya çıkabilecek olumsuzlukların zamanında görülüp üzerine gidilmediği vb. vb. bir çalışma "sistemi" laçkalığı ve kaosu beraberinde getirir. Böylesi bir çalışma komünist bir hücrenin yürüteceği çalışma değildir, olmamalıdır.

Üzerinde durulması gereken bir diğer nokta da, her hücrenin kısa süreli planları değiştirmeyi bilmesinin gerekliliğidir. Hücre, sınıf mücadelesindeki gelişmeleri-değişmeleri takip etmeli, gelişmelere anında tavır takınabilmelidir. Biz sınıf mücadelesi için varolan bir örgütüz. Bu yüzden gelişen sınıf mücadelesini değerlendirmek, önceden planlanmış şeyleri gerekiyorsa değiştirmek, gelişmelere göre yeni görevler tespit ederek çalışmayı sürdürmek esnekliği edinilmelidir. Plan dışı işlerin de yapılabileceği unutulmamalıdır. Her hücre merkezi tavrı bekleyip ondan sonra harekete geçilmesi tutumundan kurtulmalı, insiyatif geliştirmelidir. Fırsat çıktığında gelişen bireysel insiyatifi engelleme tutumuna girilmemelidir.

Komünist hücre faaliyeti, olaylar, görevler ilişkisini en iyi şekilde değerlendiren, çalışmanın bütününü en iyi şekilde denetleyen bir yapıya sahip olmak zorundadır.

Hücre çalışması ve denetim...

Hücrenin yürüttüğü faaliyetlerinde işbölümünün önemine değinmiştik. İşbölümü sonucu üzerlenilen görevlerin başarılıp başarılmadığı, ya da ne şekilde yerine getirildiğinin denetlenmesi, başarılı bir çalışmanın yürütülmesi için temel noktalardan birisidir.

Lenin'in de **"güvenmek iyidir; ama kontrol çok daha iyidir!"** sözüyle dikkat çektiği denetim ve kontrol, ortaya çıkabilecek bir dizi olumsuzluğu görmeyi, zamanında müdahale ile olumsuzlukları gidermeyi getirir ki; bu da çalışmanın sağlıklı yürümesini sağlar.

Bir hücre öncelikle kendi kendisini denetlemek zorundadır. Örneğin "Hücre, çalışma planı içerisinde aldığı tüm kararları yerine getirmiş midir, yoksa kararlar kağıt üzerinde mi kalmıştır?" sorusu sık sık sorulmak, eksik kalan işler yerine getirilmek zorundadır. Bunu yapmayan, aldığı kararları yerine getirmeyen bir hücre bolca laf yapıp karar alan ama iş yapmayan bir hücredir.

Hücrenin bir bütün olarak yaptığı işleri denetlemesi yanında kendisine bağlı olarak çalışan kişi ya da hücrelerin yaptığı işleri denetlenmesi de bir zorunluluktur. Sempatizan hücrelerin daha düzenli ve sistemli çalışması ancak bu yolla sağlanabilir.

Genç ve tecrübesiz insanlar ancak bu yolla daha iyi bir eğitimden geçirilebilirler, hata ve zaafları en aza indirilebilir.

Denetim; kişilerin eksikliklerini giderme, zaaflarını görme ve aşma gibi insanların eğitimine de yardımcı olacaktır. Hatasını görmeyen insanlara hataları zamanında gösterilebileceği gibi, bu hataların çalışma içerisinde geniş boyutlu zararlara yolaçması görülüp engellenecektir. Kimi ideolojik hastalıklardan korunmanın ya da ortaya çıkabilecek bu tür hastalıkların kısa yoldan tedavisi de ancak bu yolla gerçekleşebilir.

Denetim eksikliğinin olduğu bir hücrede, disiplin ve otorite de olmaz. Kendini denetlemeyen bir hücre, çalışma alanı içinde yürüyen çalışmaları ya da kendisine bağlı kişilerin ya da hücrelerin çalışmalarını da denetleyemez.

Denetimin çeşitli yolları vardır. Bunların içerisinde en önemlisi tutanak ve rapor sistemidir.

Hücrenin kendi kendisini denetlemesinin en iyi yollarından birisi, doğru dürüst tutulmuş tutanaklardır. Tutanak tutmaktaki amaç, boş yere bir bürokratik işi yerine getirmek değildir. Kendini denetlemenin bir aracı olarak tutanakların yapılması ve bunların yapılan işlerle kontrol edilmesi, karşılaştırılması, eksikliklerin bulunup çıkarılması ve giderilmesi sağlıklı bir çalışmayı beraberinde getirecektir.

Tutanak aynı zamanda partinin tümünün işlerine katılmanın, partiyi denetlemenin, parti tarafından denetlenmenin, eğitmenin, eğitilmenin, deney birikimini partiye aktarmanın vb. vb. de bir aracıdır. Bu yüzden Bolşevik Parti Merkez Komitesi, tutanaklarda, geneli ilgilendiren, partinin diğer örgütlerine ya da kişilere yönelik eleştirilerin, önerilerin basılabilecek şekilde düzenlenmesi için direktif vermiştir. Bu direktife rağmen tutanakların istenilen şekilde hazırlanmadığı, eleştirilerin, önerilerin ayrıştırılıp düzenli ve anlaşılır bir şekilde yazılmadığı olgudur. Bunu aşmak için her hücre, tutanaklara önem vermeli, baştan savma tutanak tutma alışkanlıklarını aşarak, tartışmaları ve alınan kararları açık ve berrak bir şekilde aktaran, sistemli tutanaklar hazırlamalıdır.

Kendisini denetlemesi açısından hücre tutanak sistemini geliştirirken, hem alt birimlerdeki çalışmaların kontrolü için, hem de bağlı olduğu birimin kendisini denetlemesine olanak sağlamak için düzenli bir rapor sistemini oturtmalıdır. Parti eğer kollektif bir oluşum, hücre de bu kollektifin bir parçası ise; hücre partinin denetimine açık olmalıdır.

Bu demokratik merkeziyetçiliğin de bir gereğidir.

4 Mayıs 1995 ▲

"Birlikte çalıştığımız yoldaşları sevmek zorunda değiliz" demek, ne demek?

Hangi hatalara, eksikliklere, yanlışlara sahip olursa olsun o, sıradan bir sempatizan olsa bile, milliyetçiliğin, gericiliğin, şovenizmin, idealizmin, soytarılığın, üçkağıtçılığın, egoizmin, köşe dönücülüğün moda olduğu zamanımızda, hangi ilişkilerle, yollarla, kanallarla olursa olsun bizim saflarımıza gelmiştir.

O, ulusal bir bayrak altında değil, kızıl bayrak altında yer almayı seçmiştir.

O, sömürüye karşı hıncını bizimle kolkola kenetlenerek haykırmaktadır.

O, aç kaldığında yemeğini, evsiz kaldığında yatağını yorganını, parasız kaldığında son kuruşunu yoldaşıyla paylaşmaktadır.

O, yoldaşlarını akrabalarından, arkadaşlarından daha yakın hissetmekte, onlara daha fazla güvenmektedir.

Onun kalbi dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları ile birlikte atmaktadır. O, ırksız, milliyetsiz, allahsız mezhepsizdir.

O YOLDAŞTIR!

Ben bu yoldaşımı sevmeyeceğim de kimi seveceğim?

SON zamanlarda, yanyana çalışan fakat pek **iyi** anlaşamayan yoldaşların problemlerini çözerken en fazla başvurulan yöntemlerden biri de bu slogan olmuştur.

Öyle ya, devrimin çıkarlarına en uygun örgütlenmenin yaratılması açısından kimin **nerede ve kimlerle** çalışacağına, tek tek kişilerin **kendileri değil parti** karar vereceğinden, azami itina gösterilse bile somut zorunluluklar sonucu birbirini sevmeyen yoldaşlar da yanyana gelebileceğinden, bu gibi durumlarda kişisel sürtüşmeler başladığında yapılması gereken nedir? Herkes sevdiği ve anlaştığı kişiler ile yanyana gelene kadar çalışılan birimlerin **değiştirilmesi mi?** Yoksa yoldaşların birlikte çalıştıkları birimlerde sevmedikleri insanlar olsa bile işlerin yürümesi için birlikte çalışılan insanlara **katlanılması mı?**

Herkes, sevdiği ve anlaştığı kişiler ile birlikte çalışsın diye onlara uygun birimler ararsak, ömrümüz kişilere uygun birim aramakla geçer! Gazetelerde **ev** veya **sevgili arama** köşeleri gibi bir **"uygun yoldaş"** arama köşesi açmak zorunda kalır, yapılması gereken işleri de çıkmaz ayın son perşembesine ertelemiş oluruz! Bu **iş** olacak **iş** olmadığından, yapılması gereken görevler bizi bekleyemeyeceğinden, "zevkler ve renkler tartışılamayacağından", içinde bulunulan anda **daha iyi** çözüm olmadığından ve **devrimin çıkarları böyle gerektirdiğinden** yoldaşlar, aynı birimde çalıştıkları kişileri **sevmeseler bile** onlar ile birlikte çalışmalı, onlara karşı **saygılı** davranmalı yani en

azından onlara **katlanmasını** bilmelidirler! İçinde bulunduğumuz anda, birbirlerini sevmemelerine rağmen birlikte çalışmak zorunda olan yoldaşlar açısından eğer sorun devrimin ilerletilmesi ise bundan başka seçenek yoktur! Bu konu üzerine epey durulduğu için, söylenen şeyleri tekrarlamak istemiyoruz. Burada değineceğimiz konu, **"sevgi"** denen duygunun analizi üzerine olacak!

Yukarıda değindiğimiz gibi "zevkler ve renkler" tartışılmaz. Birinin sevdiği rengi diğeri sevmez, birinin hoşuna giden elbise diğerinin hoşuna gitmeyebilir! Biri futboldan hoşlanır, diğeri basketboldan veya sporun hiçbir türünü sevmez! Bir başkası müzikten hoşlanır bir diğeri balık tutmaktan vs. ... Örnekler çoğaltılabilir, biz insanların **beğenisinin** insanların kendileri kadar **çok ve değişik** olabildiğini biliyoruz ve işin **bu** noktasında pek problem görmüyoruz! Problem olan nokta, günlük hayatın **detaylarına** ilişkin beğenilerde değil, toplumsal hayatın **esasına** ilişkin sorunlardaki bilinçli tercihlerdedir.

Komünist olmak, bilinçli atılan bir dizi adım sonucu gelinen noktadır. Komünist olmak, günlük hayatın her alanında karşılaşılan bir dizi olumsuzluğun sonucunda, bu kötülüklerin **esas** kaynağı olarak kapitalist sömürü düzeninin yıkılması gerektiğini, bunun için örgütlenilmesi gerektiğini **kavramak** demektir. Bu bilinçlenme süreci boyunca komünistin, günlük hayatın **detay** sorunları üzerine beğenileri de bilinç ve örgütlenme seviyesine göre **değişimlere** uğrar! Dinlediği müzik, yaptığı spor, okuduğu kitap ve dergi, gittiği sinema tiyatro, yediği yemek, içtiği içki, arkadaşlık ve akrabalık ilişkileri değişir ve yeni niteliğine uygun bir biçim kazanır!

Peki tüm bu alanlarda değişimlere uğrayan insanın, yeni komünist bir kişilik kazanan bir insanın, sevgi ilişkilerinin **eskisi gibi** kalması düşünülebilir mi? Bir komünist, örneğin yakışıklı olduğu için bir faşisti sevebilir mi? Veya sempatik olduğu için bir erkek şovenistinden, işkenceciden hoşlanabilir mi? Bize göre **sevemez, hoşlanamaz.** Çünkü bir komünistin sevgi ilişkisi de onun komünist niteliğine uygun düşmelidir!

Birlikte çalıştığımız yoldaşlara gelince, biz hiçbir yoldaşımızın eksiksiz, hatasız, herkese uyan özelliklere sahip olduğunu düşünmüyoruz. Hepimiz bu toplumun insanlarıyız ve olumlu olumsuz yanlarımızı birlikte taşıyoruz. Hepimiz, başka yoldaşların hoşuna gitmeyecek, onları rahatsız edecek, hatta onları **gıcık** edecek davranış biçimlerine sahip olabiliriz. Dedik ya biz bu toplumun insanlarıyız, bu anlamda bu toplumun bir dizi hastalığını, pisliğini hala üzerimizde taşıyor olabiliriz. Bu ve benzeri durumlarda yapılması gereken, rahatsızlık yaratan hususların üzerine tartışılması ve bunların ortadan kaldırılması için mücadele yürütülmesidir. Bu alanda yapılması en zararlı olan şey, rahatsızlık yaratan hususların, rahatsız olunan kişilerin olmadığı yerlerde dile getirilmesi, sorunların dedikodu temelinde yayılmasıdır. Bu durumda ya "fare dağa küsmekte" ama dağın haberi olmamakta, ya da "aşağı mahallede eli kesildi diye anlatılan insan yukarı mahallede öldü diye anlatılmaktadır". Herhalükarda sorun birinci elden ilgili kişi ile doğrudan konuşulsa, belki büyümeden halledileceği yerde, arkadan ve dedikodu kanalından halledilmeye çalışıldığında küçücük sorunlar bile işin sonunda felaket halini alabilmektedir. Bu gibi sorunların sıradan insanlar arasında da ortaya çıkması anlaşılır bir şeydir. **FAKAT BİZİM YOLDAŞLARIMIZ SIRADAN İNSANLAR DEĞİLDİR, OLMAMALIDIR!**

Hangi hatalara, eksikliklere, yanlışlara sahip olursa olsun **o**, sıradan bir **sempatizan** olsa bile, milliyetçiliğin, gericiliğin, şovenizmin, idealizmin, soytarılığın, üçkağıtçılığın, egoizmin, köşe dönücülüğün moda olduğu zamanımızda, hangi ilişkilerle, yollarla, kanallarla olursa olsun **bizim saflarımıza gelmiştir.**

O, ulusal bir bayrak altında değil, kızıl bayrak altında yer almayı seçmiştir. **O**, sömürüye karşı hıncını bizimle kolkola kenetlenerek haykırmaktadır. O, "İstiklal Marşı"nı değil "Enternasyonal"i söylemektedir. **O**, "ev üstüne ev almak" için çalışmamakta, sömürü düzeninin yıkılması için bildiri dağıtmaktadır. **O**, "Ku'ran'ı kerim" değil "Devlet ve Devrim" okumaktadır. **O**, Ayhan Işık'ı değil Yılmaz Güney'i sevmektedir. **O**, "mehmetçikle el ele kampanyası" değil, "sömürü düzeninin yıkılması için Bolşevizmi güçlendir" kampanyası yürütmektedir. **Onun** damarları Türkiye milli takımı İsviçre'yi yendiği zaman değil, Gazi Mahallesinde onbinler polisin üzerine yürüdüğü zaman kabarmaktadır. **O**, aç kaldığında yemeğini, evsiz kaldığında yatağını yorganını, parasız kaldığında son kuruşunu yoldaşıyla paylaşmaktadır. **Ona** parti evi kendi evinden bin kat daha sıcak gelmektedir. **O**, yoldaşlarını akrabalarından, arkadaşlarından daha yakın hissetmekte, onlara daha fazla güvenmektedir. **Onun** kalbi dünya işçi sınıfı ve ezilen halkları ile birlikte atmaktadır. **O**, "pempe panjurlu, bahçesinde hanımelleri açan bir yuva" kurmak için değil, sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız bir dünya kurmak için mücadele etmektedir. **O**, ırksız, milliyetsiz, allahsız, mezhepsizdir. **O YOLDAŞTIR!** Ben **bu yoldaşımı** sevmeyeceğim de kimi seveceğim?

Yoldaşlarımızın hataları yok mudur? Tabii ki vardır. Kimi bağırarak konuşmakta, kimi sık sık söz kesmekte, kimi söyleneni yanlış anlamakta, kimi müzikten, kimi sinemadan anlamamakta, kimi defalarca anlatıldığı halde yine aynı hataları yapmakta, kimi verilen görevleri zamanında yapmamakta, kimi geç gelmekte, kimi sigaranın zararı ortada olduğu halde hala sigara içmektedir...

Fakat sigara içiyor diye, gereksiz yere yoldaşımın kalbini kırmaya **değer mi?** Zamanı gelir ikna eder sigarayı da bıraktırırım! Yüksek sesle konuşuyorsa, bırak kardeşim konuşsun, dolmuş adam konuşuyor, yoldaşım bana bağıramayacak da **kime bağıracak?** Ben ona zamanla alçak sesle konuşmasını da öğretirim. Yoldaşım "işi varmış" geç gelmiş, bu yüzden aşağılanmayı hak etti mi? **Etmedi.** Ben ona süreç içinde saatinde gelmesini de öğretirim. Yoldaşım görevini yine tam ve zamanında yapmamış, olsun. Bunun için birbirimizi yemeye **değmez!** Ben ona zamanla görevini tam ve eksiksiz yapmasının gerekliliğini de kavratırım. Yeter ki **o,** öğrenmeye, özeleştiriye açık olsun. **Yeter ki** yoldaşlarımızı **sevelim**, yoldaşlarımıza **güvenelim.** Yapılan hataların arkasında hemen bir artniyet veya önyargı aramak yerine gidip onlarla veya diğer yoldaşlar ile birlikte **konuşalım.** Hataları, zaafları aşmanın yolları üzerine kafa yoralım. Bu konuda birbirimize **yardımcı** olalım. **Unutmayalım yoldaşlarımız sıradan insanlar değildir!**

Biz, sınıfsız, sömürüsüz, savaşsız bir dünya kurmak amacıyla **kolkola yürüdükçe,** aynı heyecanla **"Enternasyonal"i söyledikçe,** bu bilinçle saflarımızı sıklaştırdıkça aşamayacağımız sorun yoktur!

Bu mücadelede **en yakınlarımız** tüm hata ve zaaflarına rağmen **yoldaşlarımızdır.** Yoldaşlarımıza bir de **bu gözle bakalım** ve onları **sevip koruyalım!** Çünkü bu mücadelenin **en değerli neferleri onlardır!**

BİZ YOLDAŞLARIMIZI
SEVMELİYİZ DE!

Mayıs 1995 ▲

işçiden... fabrikadan... sendikadan...

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın 94. sayısında; işçiden, fabrikadan, sendikadan sözetmeyi sürdürdüğümüz yazımızda, oportünist-revizyonist akımların, bu kez de "İşçi Kurultay(lar)ı"-na sarıldıklarını konu etmiştik.

"İşçi Kurultayı"na ilişkin tartışmaların 1994 Kasım ve Aralık aylarında bayağı ateşli bir şekilde sürdüğünü ve 1995 başlarında bu tartışmanın ateşinin giderek söndüğünü de yazmıştık.

Mart ayında Milliyet şu haberi verdi:

"İstanbul'da 22 sendika şubesinin oluşturduğu İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu, 26 Mart'ta Bostancı Gösteri Merkezi'nde geniş katılımlı bir işçi kurultayı düzenleniyor." (Milliyet, 20.03.1995)

I "İşçi Kurultayı" yapıldı!

Devletin, patronların çıkarlarının zedelenme olasılığı bulunan en küçük bir eylemliliğin kanla-barutla bastırılmasının "normal" olduğu bu faşist ülkede, "İşçi Kurultayı"na hakim sınıfların boyalı basını tarafından gösterilen bu "tarafsız" tavır, pek "hayra alamet" olmasa gerekir!

Milliyet gibi bir gazete düşünün; bu gazete hakim sınıfların kendilerine "sosyal-demokrat" ve "demokratik sol" adını takan kesiminin borazanlığını yapmaktadır. Bu gazete, diğer boyalı basının eksikliğini hissettirmeden her türden faşist, gerici, şovenist görüşlerin yayılmasına hizmet eder. İşte böyle bir gazete, düzenlenecek olan "İşçi Kurultayı"nın amaçları hakkında hiçbir yorum yapmaksızın şunları yazıyor:

"İşçi sınıfının tabanı sayılan sendika şubeleri ve işyeri komiteleri, sendikal harekete yön vermek ve Türk-İş, DİSK gibi konfederal yönetimleri daha aktif bir mücadeleye çekebilmek için yeni girişimlere başladı." (aynı yerde)

Sadece bu da değil! Bakın daha neler var:

"Kurultayda, yeni sendikal politikalar ve sınıfsal bir perspektiften alternatif karar tasarıları oluşturulacak." (aynı yerde)

Başka bir süreçte ve başka koşullarda aynı boyalı basının "tahrik var!", "sendikalar bölünmek isteniyor!" çığırtkanlığı yapacağını düşündüğümüzde, sözü geçen "İşçi Kurultayı" tasarımının faşist hakim sınıfların çıkarlarına pek dokunmadığının açık olduğunu tespit edebiliriz.

Bunların hepsinin Gebze'de belediye işçilerinin direnişlerine, Ankara Aras Kargo çalışanlarının eylemine ve bir dizi kitlesel işçi ve memur direnişlerine karşı sistematik işçi düşmanı tutumları unutulmamalıdır.

Peki, devrimci çevreler "İşçi Kurultayı"na ilişkin neler yaptılar? Tam da ayrım çizgilerinin üstünün iyice örtüldüğü böylesi durumlarda; kendilerini "devrimci", "sosyalist", "proleter devrimci" olarak niteleyenlerin tavırlarını ciddi bir şekilde gözden geçirmek gereklidir!

İdeolojik bulanıklığın hükmünü sürdürdüğü bugünkü gibi koşullarda, işçi sınıfının çoğunluğunun, hiç durmaksızın "devrim", "sosyalizm" söylemiyle propaganda sürdürenlerden hangisinin doğru söylediğini kendi kendine ayırması çok güçtür. Çünkü oportünist-revizyonist cephe, "demagoji" yoluyla, işçi sınıfının ve özellikle de sınıf bilinçli işçilerin bilincini karartmaktadır.

Birçoğu "proletarya partisi", "komünist partisi" oldukları iddialarını hiç kimseye bırakmak istemeyen bu oportünistlerin bir bölümünün "İşçi Kurultayı"na gerçek anlamda ELEŞTİREL bir yaklaşımları yoktur; olmamıştır. Bu konuda tavrını incelediklerimizin hemen hepsinin yaklaşımı; üç aşağı-beş yukarı, aynen

Milliyet gazetesinin hiçbir yorum yapmadan yayınladığı haberde yeralan görüşlerin değişik biçimlerdeki yinelenmesi olmuştur! Kimi legal planda, kimi illegal planda yayılma olanağı bulan bu görüşler yelpazesine kısaca bir göz atmada yarar vardır:

Palavracılığa devam...

"Gölge etmeyin!" diyor TDKP.

*"... partimiz sorunu herşeyden önce sınıfın sendikal eyleminde geliştirdiği bir mevzi olarak ele aldı ve bunun geliştirilip güçlendirilmesi için bir bakış açısı ortaya koyarak, herbir noktasında kendisine görev ve sorumluluklar yükledi." (**"Devrimin Sesi"** Şubat 1995, Sayı 185, sayfa 3)*

Alıntıdan görüleceği üzere, TDKP, "İşçi Kurultayı" tasarımını gündeme getiren "Şubeler Platformu"nu geliştirip güçlendirmek için bir bakış açısı ortaya koyduğunu ve buna uygun olarak TDKP'nin görev ve sorumluluklar yüklendiği açıkça söylemektedir.

Bunun böyle yapılmasının temel nedeni, "Şubeler Platformu"nun TDKP tarafından, *"sınıfın mücadelesine ve örgütlenmesine hizmet eden ... mevzi" (aynı yerde)* olarak değerlendirilmesidir. Ve bu iş, TDKP tarafından yapılırken, korkunç bir itinayla ele alınmakta, evet görünürde iki cephede mücadele(!) sürdürülmektedir! Nasıl mı? Şöyle:

"... hareketi reformcu ve uzlaşmacı çizgilerde tutma eğilimine olduğu kadar, (ki buna zaten gerçek hayatın kendisi fazla şans tanımamaktadır) bir kısım dergi çevrelerinden oluşan güruhun keskin 'sol' gevezelik altında sürdürdüğü tasfiyeci faaliyete karşı mücadele de önem kazanmaktadır." (aynı yerde)

TDKP'nin bu konuya ilişkin olarak yürüttüğü mücadelenin önünde iki "engel" gördüğünü öğreniyoruz. Bunlardan biri, *"sol gevezelik"* yapan *"bir kısım dergi çevrelerinden oluşan güruh"* tur! Diğeri ise, *"zaten gerçek hayatın ... fazla şans tanımadığı", "hareketi reformcu ve uzlaşmacı çizgilerde tutma eğilimi"* dir!

Bu sonuncu engele de, gerçek hayat fazla bir şans tanımadığına göre; TDKP'nin önünde, gerçekte tek bir engelin bulunduğu ortaya çıkar. TDKP, aynı alanda ve aynı yanlış proje üzerinde çalışma yürüten diğer devrimci çevreleri, engel olarak görmektedir.

Hareketi devlet çizgisi içinde tutmak, gerçekte varolan sarı, faşist sendikaların eğilimi değil; görevi, işlevidir! "Şubeler Platformu"nun içinde yer aldığı reformist kanadın işlevi ise, hakim çizgiye muhalefet adına, hareketi reform ve uzlaşmacılık sınırları içinde tutmaktır. Bu, "eğilim" filan değil, andaki İŞLEVdir! Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gerçek hayat, bu sendikalara, işçilerden de para kopartmak için "mehmetçike destek kampanyası"na katılma kararı aldırmaktadır. Bu anlamda, hiç kimse, kendi kendine(!) devrimci bir sendikal çizgiye filan da gelmemektedir!!!

Sorun, burada TDKP'nin niçin böyle ifadeler kullandığının iyi anlaşılması gerektiğinde yatmaktadır. TDKP'nin üzerlerine toz kondurmamak için bu denli özen gösterdiği kesim; esasta faşist, sarı sendikalar içinde yeralan, hakim sınıfların sendikalardaki "solcu" uzantıları olan sosyal-demokrat kesimdir! TDKP bu kesimin peşine takılmaktadır ve bunda da hiç bir sakınca görmemektedir.

"İşçi Kurultayı" tasarımının sahibi olan "Şubeler Platformu"na bir aile babası şefkatiyle sarılan TDKP, bu anlamda "gölge etmeyin!" demektedir. TDKP rahatsız olmaktadır! TDKP, *"hareketi reformcu ve uzlaşmacı çizgilerde tutma eğilimine"* sahip olan *"bir kaç 'dürüst, içten ve namuslu' sendika yöneticisi" (aynı yerde)* ile başbaşa kalabilmek için, diğer devrimci örgütlere dirseğini göstermekte, onların da ***aynı sakat tasarım çerçevesinde*** faaliyet yürütmelerine husumetle bakmakta ve onları "güruh" olarak adlandırıp, küfürler yağdırmaktadır...

* * *

"İşçi Kurultayı" tasarımına TDKP kadar kıskançlıkla sarılan legal dergilerden **"Atılım"** ve görünüşte biraz aykırı tavırlar sergilese de, son tahlilde "İşçi Kurultayı" çerçevesinde çizilmiş olan sınırlarda hareket eden **"Alınteri"**nin tavırlarına, Bolşevik Partizan'ın 94'üncü sayısındaki makalemizde değinmiştik.

TDKP'nin "güruh" olarak adlandırdığı bu legal dergilerden biri de **"Kızıl Bayrak"**tır! Bu dergi de diğerlerinden farksız bir şekilde, "İşçi Kurultayı" tasarımını *"ileri işçi platformları" (Kızıl Bayrak sayı 14, sayfa 6)* olarak değerlendirmektedir. Yine **"Kızıl Bayrak"**a göre: *"bu platform özellikle ileri işçi potansiyeli ile belli bağlara sahiptir." (aynı yerde)*

"İşçi Kurultayı" gibi tasarımların sınıf hareketinin bugünkü mücadele ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıktıkları tespitini yapan **"Kızıl Bayrak"**, bu tasarımın eleştirisini yapacağı yerde, –aynen eleştirisini yaptığımız diğer oportünistler gibi!– ona sahip olmadığı özellikler yükleyip, beklentilerinin neler olduğunu şöyle ifade etmektedir:

" Bu platformlar devrim ve sosyalizm propagandası açısından bir silaha dönüştürülmelidir. ...*

** Bu platformlar ...* (bir dizi talep için /BN) *vb. sınıfın genel direnişini örgütlemeyi temel bir görev almalıdırlar. ...*

** Bu platformlar ... bir genel grev-genel direniş koordinasyonu oluşturmalıdırlar.*

... bunların sağlanabilmesi ... için, ... tüm devrim güçleri birleştirilmeye çalışılmalı, bu amaç doğrultusunda bir devrimci iş ve güç birliği zorlanmalıdır." (agd, sayfa 7)

Ne kadar da birbirlerine benziyorlar! **"Kızıl Bayrak"**ın savundukları; partinin, sendikanın, kitle örgütlerinin, işçi sınıfının ve ileri bilinçli işçilerin görevlerini birbirine karıştırma bağlamında, diğerlerinden farksızdır ve ayrılıkları ise, sadece ifade tarzlarındadır...

Hepsi de bir koro halinde, "İşçi Kurultayı"ndan "GENEL GREV" yapmasını beklemektedirler. Çünkü "İşçi Kurultayı", sınıf mücadelesine ve örgütlenmesine hizmet eden "Şubeler Platformu"nun bir tasarımıdır! Hepsi de "İşçi Kurultayı"nı devrim ve sosyalizm propagandası açısından bir silaha dönüştürmek istemektedirler. Çünkü bu platform, özellikle ileri işçi potansiyeli ile bağlara sahiptir! Ve saire, ve benzeri diyerek daldan daldan atlayıp, oldukları yerde saymaktadırlar...

* * *

Buraya kadar ele aldığımız **TDKP** ve TDKP'nin güruh olarak adlandırdığı **"Atılım"**, **"Alınteri"** ve **"Kızıl Bayrak"** gibi dergi çevrelerinin en temel yanlışları, kendilerini "komünist" vb. olarak adlandırıyor olmalarına karşın, bu adlandırmanın gerekliliklerine uygun davranmamalarıdır!

Günün en önemli görevlerinden biri, işçilerin sendikal birliğinin sağlanması amacıyla faşist, gerici, sarı sendikalar içine girip inatla çalışılması, bu sendikalar içinde devrimci muhalefetin örgütlenmesidir. Oportünistlerimizin hepsi; faşist, gerici, sarı sendikalarda çalışma yürütmenin zorlukları karşısında yelkenleri suya indirmekte, işin kolayına kaçmakta, "Şube Platformları", "İşçi Kurultayları" gibi tasarımları, işçi sınıfı hareketinin gerçek mevzileri olması gereken sınıf sendikacılığının karşısına –bilerek veya cahilliklerinden– dikmektedirler.

"Aydınlık": Esasen karanlık!...

Devrimci değerlendirdiğimiz bu çevrelerin dışında kalan, kendine "devrimci", sosyalist, "işçi" vb. maskesi takan karşı-devrimci **"Aydınlık"** çevresi de bu konuda tavır takındı...

Bunların 26 Mart'ta gerçekleşen "İşçi Kurultayı"ndan çıkardıkları en önemli ders şudur:

"Sabotajcı gruplara bundan sonra yer yok" *(Aydınlık, 1 Nisan 1995)*

Duyan da diyecek ki, ortada hakikaten işçi sınıfının yararına bişeyler oluyor, yaa bu aşırılar da pişmiş aşa su katıyor. Olmaz ki böyle... filan!

Gerçekte ne olduğu ortadadır! Andaki burjuva sendikal muhalefet, sosyal-demokrat ideolojinin yönlendiriciliğinde, kendine uygun muhalefet biçimleri yaratmanın peşinde koşarken; **"Aydınlık"** gibi karşı-devrimci çevreleri ve TDKP gibi devrimci kesimleri de peşlerine takmakta, onlar da bu hengamenin tozu toprağında, aynı işi yapmalarına rağmen, diğer devrimci yapılanmalara küfür etmekte, belki de(!) "genel grev" örgütlemek için sosyal-demokrasiyle başbaşa kalmak istemektedirler! Bu yüzdendir, **"Aydınlık"** çevresinin de diğer devrimcilere saldırması ve bundan sonra engellenmelerini istemesi!

"Aydınlık", "İşçi Kurultayı"nın sonunda, kurultayı hazırlayan komitelerin sundukları "tebliğler"e değinmektedir:

"1- Sendikal hareketin içinde bulunduğu durum, 2- özelleştirme, 3- işçi ve kamu çalışanlarının mücadelesinin birleştirilmesi, 4- demokrasi, 5- sosyal güvenlik, 6- 5 Nisan kararları ve Gümrük Birliği başlıkları altında sunulan tebliğlerde uzun uzun durum tespitleri yapılmıştı." (aynı yerde)

"Aydınlık", hazırlanan bu tebliğlerden "özelleştirme"ye ilişkin olanının kendilerinin etkisiyle çıktığını övünerek vurgularken, *"özelleştirmeye karşı **kamulaştırma** programı"* nın çıkar yol olduğunu ileri sürmektedir. ***"Kamulaştırma"***nın –bu "yaşlı eşekler" tarafından!– faşist TC devletinin varlığı şartlarında yapılmak istendiğinin çok iyi bilinmesi gerekmektedir. "Sol" gibi görünse de, tüm işletmelerin bugünkü koşullarda kamulaştırılması talebi, devletçiliktir! Bugünkü faşist TC'yi savunmaktır!

"İşçi ve kamu çalışanlarının mücadelesinin birleştirilmesi" başlığını taşıyan tebliğin çıkmasında da rollerinin olduğunu yanlış anlaşılmayacak derecede "ince" formüle eden **"Aydınlık"** yazarları, bu tebliğin ***"kısa"*** ve ***"çözüm önerileri"*** içerin bir tebliğ olduğunu özel olarak vurgulamaktadırlar. Şimdi bu *"kısa"* ve *"çözüm önerileri"* içeren tebliğin sonuç kısmına bir göz atalım:

"Çözüm konusunda, emekçi kesimlerin emek cephesinde birleşerek genel grevi örgütlemesi; bu amaçla, Şube Platformu'nun önüne öncelikle işçi ve kamu çalışanları platformlarının ortak hareketinin örgütlenmesi görevi konuyor." (aynı yerde)

Bu revizyonistlerin ÇÖZÜM = GENEL GREV şeklinde sundukları formül, neyin formülüdür? Bu formül ile nelere çözümler getirilecektir?

Formülün konduğu tebliğ ele alınırsa, "genel grev", işçi ve kamu çalışanlarının mücadelesinin birleştirilmesine yarayacaktır! Ya da "genel grev", sosyal güvenliğin elde edilmesine yarayacaktır! Belki de demokrasinin kurulmasına yarayacaktır, vb. ...

Fakat "Aydınlık"çılar yine "genel grev" nöbetleri içinde; gerçek bir genel grevin ***"kapitalist toplum düzenine mümkün olan en büyük zararı vererek sonuçlandırmak"*** istediğimiz bir eylem türü olduğunu unutturmaya çalışmaktadır.

Sınıf bilinçli işçilerin bilincini karartmakta; genel grevin devrim mücadelesinde, Komünist Partisi'nin ve işçi sınıfı hareketinin elindeki en etkili silahlardan biri olduğu gerçeğinin üstünü örtmeye çabalamaktadır! Genel grev yapabilmek için bir dizi koşulun sağlanmış olması gerekliliğini –örneğin kaleleri fabrikalar olan bir Bolşevik Parti'nin varlığı, proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyi, vb. gibi noktaları– tartışmaya bile gerek görmeden, "genel grev" türküleri okumaktadır! "Aydınlık"çılar "İşçi Kurultayı"nda kaleme alınmış olan tebliğlerin "çözümü" konusunda "genel grev" talebini öne sürerlerken; hiçbir şekilde faşist Türk devletinin yıkılması talebini, bu yıkılma işlevini yerine getirecek olan devrim talebini, gerçek "çözüm"ün devrim olduğunu, gerçek demokrasinin ancak bunlar gerçekleşirse, kurulabileceğini (filan!) akıllarına bile getirmemektedirler. ("İşçi" Partisi mi?!! Hadi canım sen de...)

İşte tam da bu bağlamda, karşı-devrimci bir çevre ile, diğer devrimci yapılanmaların genel grev çığırtkanlığı yapma noktasındaki ideolojik birlikleri böylece ortaya çıkmaktadır: Proletaryanın gerçekte, hiçbir şekilde hazır olmadığı koşullarda; sarı, gerici, faşist sendikaların örgütlediği "genel grevlerin" kuyruğuna takılmak! Ya da "genel grev" yapma görevini, ne idüğü belirsiz "İşçi Kurultayları"na devretmek!!!

Çözüm; gerçek bir işçi sınıfı partisi yaratmakla elde edilecektir!

Kendilerini "komünist", "proleter devrimci" vb. olarak niteleyenlerin, bugün acilen çözüm bulmaları gereken görevlerin başında, işçi sınıfı içinde, fabrikalarda, işletmelerde, atölyelerde Komünist Partisi'ni ayakları üzerine dikme görevi durmaktadır!

Bu görevin her vurgulanışında, alaycı, küçümser bir eda takınarak, bozuk plak gibi hiç durmadan "günün", "somut", "acil" görevlerine sırt çevirdiğimizi, "solculuk" yaptığımızı tekrarlayan oportünist-revizyonistlere karşı, cesaretle gerekli olan yanıtları vermekten çekinmemeliyiz!

Evet! **İşçi sınıfı içinde, işletmelerde PROLETARYA PARTİSİni ayakları üzerine dikmeden, doğru bir sendikal mücadele yürütülemez/yürütülemeyecektir!** Bugünkü koşullarda, fabrikalarda tek bir işletme hücresi bile olmayanların ve bu oranda da işçi sınıfı ile bağları "naylon" olanların yapacakları "işçi kurultayları"; ya palavracılıktır, ya da hakim sınıfların düzen sendikalarındaki "sol" kanadının peşinde kuyrukçuluk yapmaktır! Çoğu durumda, kuyrukçuluktur!!!

Gerici, faşist, sarı sendikalar içinde çalışmak; faşist Türk ordusuna bağış toplayan sendikalar içinde devrimci işçi muhalefetini örgütlemek, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmek zordur...

"The course of true love never does run smooth". (Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman dikensiz değildir. –Shakespeare)

Evet zordur, işçi sınıfı içinde kelimenin gerçek anlamında çalışmak; fabrikalara girmek, sınıf bilinçli işçileri kazanmak; giderek bölüm ve işletme hücreleri oluşturmak, partiyi fabrikalardan ayakları üstüne dikmek ve gerçek bir işçi sınıfı partisi inşa etmek.

Fakat bugün, tam da bu zor olan görevler yerine getirilmek zorundadır. Başka çıkış yolu yoktur!

O halde **Bolşevik Parti**'mizin inşası görevlerine tüm benliğimizle sarılalım!

12 Mayıs 1995 ▲

FAŞİST TÜRK DEVLETİNCE KATLEDİLİŞİNİN 22. YILDÖNÜMÜNDE, KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ KOMÜNİST ÖNDERİ

İbrahim Kaypakkaya yoldaş Bolşevik Parti'nin(*) mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak!!!

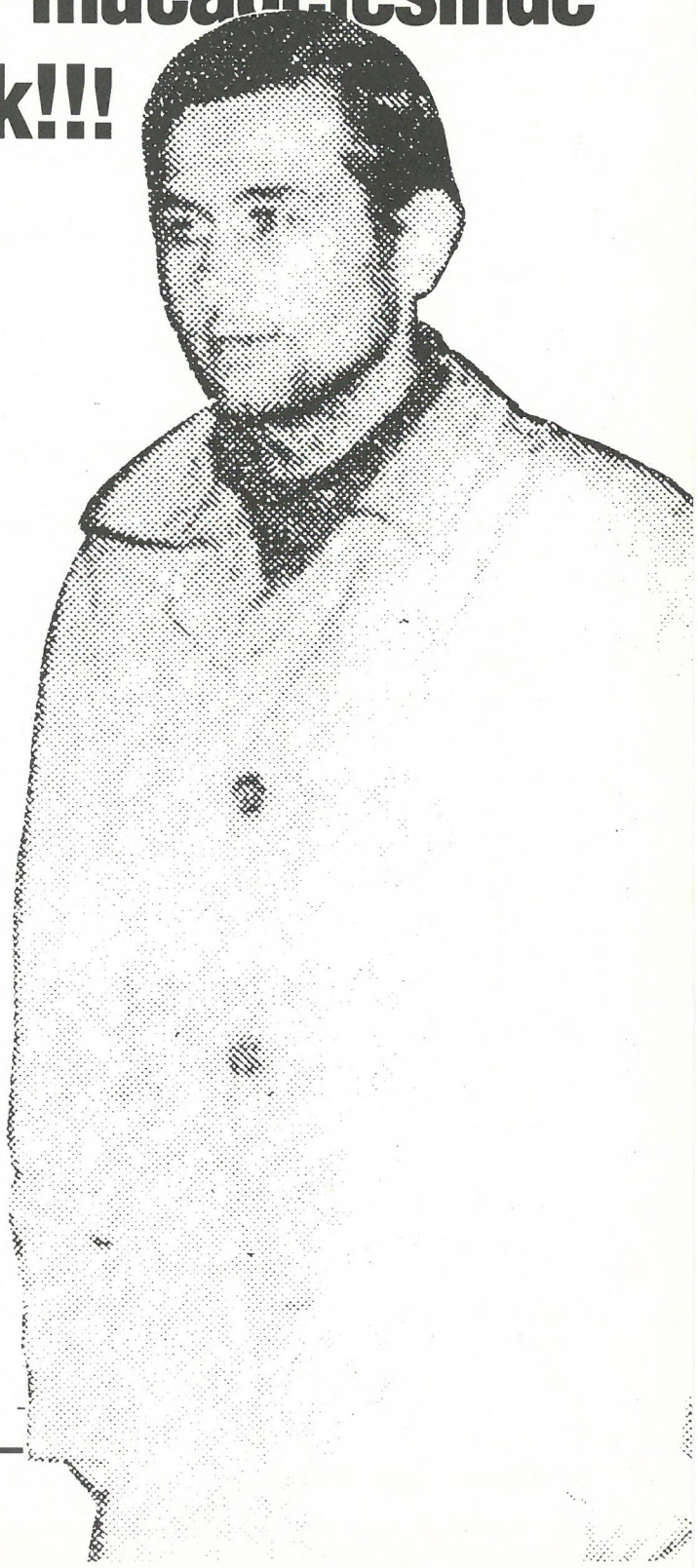

Mayıs ayı, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından, mücadele ile dolu olduğu kadar, acılarla da dolu bir aydır.

Faşist hakim sınıflar, Mayıs ayı içinde onlarca komünist ve devrimciyi hunharca katlederek aramızdan almışlardır.

Mayıs ayı; Kocadağlar, Orhanlar gibi komünist savaşçıların katledildiği, Denizler, Yusuflar, Hüseyinlerin idam sehpalarında faşizmi lanetlediği, Sinanlar, Alparslanlar, Kadir Mangalar gibi nice yiğitlerin devrim kavgasında tohum olup toprağa düştüğü ve 1977'de Taksim 1 Mayıs alanının, yüreğine korku düşüp kuduran hakim sınıflar tarafından –sosyal-faşist sendika ağalarının T"K"P'li sosyal-faşistlerin de yardımı ile– kana boyandığı aydır.

Ama Mayıs ayında yitirdiklerimizden biri vardır ki, onun yeri başkadır. O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Komünizmin/Marksizm-Leninizmin şanlı kızıl bayrağını 1972'de yeniden göndere çekmeye önderlik eden **İBRAHİM KAYPAKKAYA**'dır.

Çeşitli milliyetlerden Kuzey Kürdis-tan-Türkiye proletaryasının önderi ve Partimizin kurucusu İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın bugün ölümünün 22. yıldönümünde Komünistlere yaraşır bir biçimde anılmasında; O'nu anma adına oportünist-revizyonist yüzlerine maske yapmak isteyen bir dizi eski yol arkadaşlarımızın gerçek yüzlerinin Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryasına gösterilmesi özel öneme sahiptir.

Komünizmin şehitlerini anmak; onlardan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir...

Komünizmin şehitlerini anmak; komünizm davası için mücadeleye bütün benliği ile daha sıkı sarılmak demektir...

Bugün İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşı anmak; O'nun doğrularını savunmak, hatalarını aşmak, başlattığı yüce görevi sürdürmek ve bunun gereği olarak da öncelikle, her yönüyle BOLŞEVİK PARTİ inşasına dört elle sarılmak demektir!

* İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi Komünist Partisi'nin mutlak gerekliliğini, sözkonusu partinin

(*): [TKP/ML(Bolşevik)'in ismi 5. Kongre'de BOLŞEVİK PARTİ(Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak değiştirildi.)

işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

* O, komünist partisini, işçi-köylü partisi olarak görüp gösteren Şafak revizyonizmine karşı; komünist partisinin **işçi sınıfının partisi** olduğu Marksist-Leninist düşüncesini parlak bir şekilde savunup geliştiren; devrimci çevrelerde moda olan foko teorisine karşı, parti düşüncesini savunan komünist önderdir.

* O, Türk hakim sınıflarının faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için; öncelikle **illegal** bir komünist partisinin zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp hareket eden komünist önderdir.

* O, Şafak revizyonizminin legalist, laçka örgütlenme planı ve uygulaması karşısına; **merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu**, sağlam, illegal **Leninist örgüt** planı ile çıkan komünist önderdir.

* O, faşist devlet, faşist ordu konusundaki reformist, revizyonist hayallere, faşist ordudan ilericilik bekleyenlere karşı, **devletin ve ordunun gerçek niteliğini ve tüm kurum ve kuruluşları ile faşist diktatörlüğün silahlı halk devrimi ile yıkılmasını** tavizsiz savunan komünist önderdir.

* O, mevcut TC devletinin faşist niteliğini Kemalist diktatörlük şahsında tahlil edip dosta düşmana gösteren tek komünist önderdir. *"Kemalizmle sosyalizm arasında Çin seddi yoktur"* teorilerinin cirit attığı ve hakim olduğu bir ortamda, **Kemalizmin faşizm demek olduğunu** cesaretle savunan komünist önderdir O.

* Yine O, büyük Türk şovenisti düşüncelerin devrimcilik-komünistlik adına da pervasızca savunulduğu, hemen hiçbir ezilen ulus hareketinin olmadığı bir dönemde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ulusal sorunu Marksist-Leninist tarzda ele alıp, **Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını açık-seçik savunan**, çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koyan tek komünist önderdir.

* O her renkten revizyonizmin Marksist-Leninist olma adına devrimci kitlelerin bilincini reformizm karasıyla kararttığı bir dönemde, özellikle "Proleter Devrimci Aydınlık" revizyonistleri ile polemik içinde, devrimci düşünce ve tavrın ne olması gerektiğini en doğru biçimde Leninizm temelinde ortaya koyup, buna uygun davranan ve bugün biz Bolşeviklere devrimci rehber olan görüşleri devreden ölümsüz önderdir.

* O, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği; sosyalizm için mutlak gerekliliği; görevleri konusunda esas olarak Marksist-Leninist görüşleri savunmuştur. Marksizm-Leninizmi revizyonizmden ve her türden oportünizmden ayıran bu belirleyici konuda O, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sosyalizm adına hareket edenler içinde tek önderdir.

*O, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği, bu ittifakta proletaryanın önderliğinin, yöneticiliğinin mutlaka gerekli olduğu biçimindeki Leninist ilkeyi kendine rehber edinip, her türden, burjuva kuyrukçusu revizyonist görüşü mahkum eden tek komünist önderdir.

* O, örgüt içi ideolojik mücadelenin Leninist ifadesi olan açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp, buna uygun hareket eden ve "Proleter Devrimci Aydınlık" reviyonistlerinin kapalı kapılar ardında tezgahladıkları komplolara rağmen tavizsiz bir biçimde ideolojik mücadelesini sürdürerek, bu alanda da bizlere örnek olan komünist önderdir.

* O, yüce komünizm davasına bağlılığını, işkence altında, zindanda sarsılmaz iradesi ile sonuna kadar koruyan, parti çalışmasına ve partililere ihanet etme yolunu değil, **"ser verip sır vermemeyi"** seçen, bu tavrı ile de düşmana karşı tutarlı savaşımın parlak bir örneğidir.

* Ve O, Dünya Komünist Hareketi içinde süren iki çizgi mücadelesinde Marksist-Leninist safta yer tutup, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de modern revizyonizme karşı mücadeleye önderlik eden, bu konuda hiçbir ikirciliğe düşmeyen, o dönemin tek komünist önderi; bu mücadelenin ürünü olan TKP/ML'nin kurucusudur.

Burada sadece bazılarını özetlediğimiz Marksist-Leninist görüş ve davranışları şahsında toparlamış olan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, bu görüşleri ve ideolojik kararlılığının ifadesi olarak, düşman eline düştüğünde görüşlerini tavizsiz savunup düşmanla savaşı işkence altında da sürdürerek **"ser verip sır vermeyen" önder olma tavrı**la devrimci saflarda bayraklaşırken, düşmanlarına bu tavrı ile de korku salmayı bilmiş örnek önderdir.

O, yanılmaz, hiç hatasız bir aziz değil, hunharca katledildiğinde henüz 24 yaşında olan genç komünist bir önderdi. Esası doğru olan düşüncelerinin yanısıra bazı yanlış düşünceleri de vardı. Bu yanlışlar, siyasi tespitlerinden örgütsel çalışmasına kadar çeşitli alanlarda ifadesini buldu ve TKP/ML'nin aldığı ilk yenilginin **ağırlığında** rol oynadılar.

O'nun gerçek takipçileri olan bizler, devrettiği kızıl bayrağı, O'nun kurduğu partiyi Bolşevikleştirerek daha da yükseltmek için savaşırken, hem İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş dönemini ve hem de sonrası 22 yılı gözönüne alarak Marksizm-Leninizm süzgecinden geçirdiğimizde, TKP/ML'in kuruluş dönemindeki çeşitli hatalarını gördük ve bunları aşmayı Marksist-Leninist bir görev olarak önümüze koyduk, bir çoğunu aştık. Biz şunu tespit ettik:

* İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, 1972'de TKP/ML'i kurduğ da; Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmin bir üst aşaması olarak kabul etmiş; Mao Zedung Düşüncesi denen düşüncenin yanlızca modern revizyonizme karşı mücadele içinde sahiplenilmesi gereken Marksist-Leninist devrimci özünü değil; onun bir dizi sapmasını da kendine temel almıştır.

Uluslararası planda doğru olarak modern revizyonizm ile Mao Zedung Düşüncesi arasındaki saflaşmada Mao Zedung Düşüncesi yanında açık seçik yer alırken; Büyük Proleter Kültür Devriminin de ürünü olan genç komünist partilerin tümünün düştüğü hataya; Mao Zedung Düşüncesi'nin bir dizi sapmasını görmeme; bunları Marksizm-Leninizme katkı olarak kabul etme hatasına düşmüştür.

Bu şekilde, bir dizi Marksist-Leninist olmayan görüş de TKP/ML'nin kuruluşuna temel olmuştur.

* Bunlardan biri, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın Leninist *"emperyalizm ve proleter devrimleri çağı"* tespiti yerine, Lin Biao'cu *"emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin toptan zafere gittiği çağ"*

tespitini alması ve buna uygun adımlar atarak düşmanı taktik olarak küçümsemesi, Leninist devrimci durum öğretisinin ruhuna aykırı tespitler yapması, somut durumu da yanlış değerlendirmesidir.

* Yanlışlardan bir diğeri, Çin somutunda uygulanan Halk Savaşı stratejisinin hiç ayrımsız tüm yarı-sömürgelerde mutlak geçerliliği savıyla, olduğu gibi devralınıp uygulanmak istenmesidir. Ve bu yapılırken de Çin Komünist Partisi tarihi yeterince incelenmeden subjektif sonuçlar çıkarılmış, bunun bir sonucu olarak komünist partisinin öncelikle sanayi proletaryası içinde örgütlenmesinin mutlak zorunluluğu gözden yitirilerek öncelikle yoksul köylülüğün içinde çalışılıp, komünist partisinin ilk çekirdekleri buralarda yaratılmaya çalışılmıştır.

* İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, doğrudan Leninizmi temel aldığı her konuda Marksist-Leninist düşüceler üretip ona uygun adımlar atarken; Kültür Devrimi sırasında savunulduğu biçimi ile Mao Zedung Düşüncesi'nin Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden görüşlerinden etkilendiği yerlerde de yanlış sonuçlar çıkartıp; yanlış uygulamalar içine girmiştir. **Ancak yanlışları ne kadar ciddi olursa olsun, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş bir bütün olarak değerlendirildiğinde Marksist-Leninist bir önderdir ve Dünya Komünist Hareketi'nin ölümsüz bir parçasıdır.** Bu nedenledir ki biz, **İbrahim KAYPAKKAYA** yoldaşı bir bağıntıda, Lenin yoldaşın Rosa Luxemburg'u değerlendirdiği gibi değerlendiriyor ve **Dünya Komünist Hareketi'nin ölümsüz kartallarından biri; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Komünist Partisi'nin yeniden kurulması ve inşasının gerçek önderi** olarak niteliyoruz.

Biz komünistler İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşı, hatalarını aşma ve Marksist-Leninist görüşlerini rehber alıp geliştirme temelinde anarken, bazı eski yol arkadaşlarımız, şimdinin değişik türden oportünist-revizyonist temsilcileri, İbrahim KAYPAKKAYA'nın ve Partinin ismi ardına gizlenerek çeşitli revizyonist örgüt çatıları altında, O'nun nasıl anılamayacağının örneklerini sergilemektedirler.

– İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, bir dizi küçük-burjuva devrimcisi ile aynı kaba konularak ve "ser verip sır vermeme" tavrı, O'nun belirleyici özelliği imiş gibi gösterilerek anılamaz. O'nun ser verip sır vermemesi, komünistliğinin doğal sonucusudur. Fakat aynı tavrı işkencede sergileyen devrimciler de olmuştur. Ancak bu, onların komünist olmalarına yetmemektedir.

– İbrahim KAYPAKKAYA, O'nun hatalarına karşı olma adına Marksist-Leninist görüşlerine de saldırarak (Kemalizm, Milli Mesele vb.) ve kurduğu Parti'yi tasfiye etmeye kalkışılarak anılamaz.

– Ve büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'a "küçük-burjuva", Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne "saray darbesi" dedikten sonra, İbrahim KAYPAKKAYA'ya Marksist-Leninist demek, en büyük siyasi sahtekarlıktır. Çünkü İbrahim KAYPAKKAYA sadece Marx-Engels-Lenin-Stalin'in değil Mao Zedung'un da öğrencisi; kurduğu TKP/ML ise, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin de ürünlerinden biridir.

– İbrahim KAYPAKKAYA'nın emperyalizme ve sosyal-emperyalizme, yani bir bütün olarak emperyalist sisteme karşı mücadele etmesi sözkonusu iken; sonuçta yanlızca "iki süper devlet"i emperyalist gören, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, vb. büyük emperyalist güçleri ısrarla "kapitalist" diye niteleyen ve açıkça görülen "hatalara" rağmen, Arnavutluk Emek Partisi'ni kapıkulu gibi savunup, Arnavutluk'u, toptan teslim olduğu **son ana kadar** "sosyalizmin kalesi" diye yutturmaya çalışarak İbrahim KAYPAKKAYA savunulamaz.

– İbrahim KAYPAKKAYA sosyal-emperyalistlere ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki uzantılarına karşı tutarlı tavır takınırken; uzun dönem sosyal-emperyalizmin yedek güçleri karşı-devrimcilerle ittifaklar içine girip, anti-cunta faaliyetleri *"anti-faşist mücadele"* diye yutturmaya çalışanlar İbrahim KAYPAKKAYA'yı komünistçe anamazlar.

Diğer yandan esasta İbrahim KAYPAKKAYA'nın hatalarını kendilerine eylem kılavuzu edinip, bu hataları Bolşeviklerin eleştirilerine rağmen daha da geliştirip sistemleştiren, değişik menşevik grupların İbrahim KAYPAKKAYA savunuculuğu ve O'nu anmaları da sahte ve revizyonistçedir. Çünkü bu menşeviklerin bir bölümü, O'nu dokunulmaz ilan edip aziz haline getirirken, diğer bir bölümü keskin palavralar ardına gizlenerek *"İbrahim KAYPAKKAYA'yı savunma ve aşma"* şiarları atarken; *"Halk savaşını Türkiyelileştirme"*, –artık "Maoizm" adını verdikleri– *"Mao Zedung Düşüncesi, Marksizm-Leninizmin yeni bir aşamasıdır"* diyerek İbrahim KAYPAKKAYA "savunuculuğu" yapmakta, iflah olmaz bir hatta yürümektedirler.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın hatalarını sistemleştirerek;ortaya esasta hataların sistemleştirilmesinden oluşan bir "Kaypakkayacılık" çıkarıp; bunu savunma konusunda birbirleri ile yarışa girenler; kartal karşısında tavuk konumundadırlar.

"Kartallar da bazan tavukların seviyesine inebilir; ama tavuklar hiçbir zaman kartalların seviyesine yükselemez!"

Bugün İbrahim KAYPAKKAYA'nın komünist özünü savunma iddisında olan; kendi aralarında İbrahim KAYPAKKAYA savunuculuğu konusunda yarış eden menşevik kanatların İbrahim KAYPAKKAYA'yı anması, İbrahim KAYPAKKAYA'nın komünist mirasına bütünü ile terstir. Çünkü İbrahim KAYPAKKAYA'nın Marksist-Leninist görüşlerini revize etmenin ötesinde (Milli Mesele, İttifaklar, Reform-Devrim, vb.), Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişine, Stalin şahsında ustalara ve genelde Marksizm-Leninizm bilimine saldırarak İbrahim KAYPAKKAYA anılamaz.

Biz Bolşevik Komünistler Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'yi inşa ederek İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşı mücadelemizde yaşatıyoruz, yaşatacağız!

İbrahim KAYPAKKAYA'nın Marksist-Leninist özünü savunan, O'nun Marksist-Leninist mirasını yaşatmak isteyen her kişi bunu yapmak; Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) saflarında günün esas görevi olan Bolşevik Parti'yi yaratma-inşa çalışmasına katılmak zorundadır!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, kazanımları ve hatalarıyla bizimdir!

O, Bolşevik mücadelede yaşıyor!

Mayıs 1995

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi

Katledilişinin 22. yıldönümünde İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın bıraktığı miras üzerine oportünist pazarlıklar!..

28 Ocak 1995 tarihli **"Aydınlık"** gazetesinde Perinçek'in *"TKP (M-L)'ye Çağrı"*sı, yayınlandı.

Sözkonusu "Çağrı" yazısında Perinçek, bir yandan TKP/ML'ye eleştiri ve suçlamalarda bulunurken, diğer yandan da "birlik çağrısı"nda bulunmaktadır. Sözkonusu bu tavırlara geçmeden önce, bazı olgulara dikkat çekmek gerekiyor.

Bilindiği gibi İbrahim Kaypakkaya, TKP/ML'yi TİİKP'ne karşı mücadele içinde kurdu. O dönem diğer adıyla "Şafak revizyonistleri"ne karşı verilen mücadele, aynı zamanda Perinçek'e karşı da verilen bir mücadele idi.

İbrahim, örneğin Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi içinde egemen olan Kemalist yaklaşımı parçalamış; Kemalizmin faşizm olduğunu ortaya koymuştur.

Perinçek ise, faşist Türk mahkemelerinde kendisinin "en tutarlı kemalist" olduğu hakkında sonuna kadar diretmiştir.

İbrahim, örneğin Kürtlerin varlığı üzerine bile solculuk adına da tartışıldığı bir ortamda, Türkiye'de Kürtlerin bir ulus olduğunu ortaya koymuş; Marksist-Leninist temelde ulusal sorunu ortaya koyup ve Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmuştur. O, sadece Kürt ulusunun değil, bütün azınlık milliyetlerin de tam hak eşitliğini savunmuştur.

Perinçek ise, "en tutarlı kemalist" olmasının da sonucu, büyük Türk şovenizminin temsilciliğini yapıyordu, halen de yapıyor.

İbrahim, örneğin işkencelerde ser verip sır vermezken, Perinçek mahkemelerde yüzlerce sayfa ifade veriyordu...

DOĞU PERİNÇEK'İN TAVRI HAKKINDA...

İbrahim'in ve onun şahsında TKP/ML'nin görüşleri ve tavırları ile Perinçek takımının görüşleri ve tavırları birbirine zıttı olduğu halde, Perinçek'in "birlik çağrısı"nın temelinde yatan gerçek nedir?

Bu soruya verilecek cevap, kısaca şudur: İsmi dışında İbrahim'in kurduğu parti ile hiçbir alakası kalmayan andaki menşevik TKP/ML'nin değişik kanatlarının, Perinçek ile arasında varolan ideolojik farklılıklar giderek ortadan kalkmakta, İbrahim'in Marksist-Leninist mirasının üstü küllendirilmektedir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savunulması, daha doğrusu O'nun savunulmaması bağlamında Perinçek ile aralarında ideolojik olarak özde bir fark kalmamıştır. Perinçek'e bu çağrıyı yapma cesareti veren olgu budur.

Böylesi bir ortamda TKP/ML'nin yaşadığı bölünmede ortaya çıkan ve kendisine "Devrimci Oluşum" adını veren bir kesim, 24 Aralık 1994 tarihli ve *"Devrimci Demokrat Kamuoyunun Dikkatine... TKP/ML'ye Açık Mektup"* başlıklı bir çağrı yayınladı. (Bu konuda Bolşevik Partizan sayı 95, sayfa 14-15'de tavır takındık.) Perinçek'i "çağrı" yapmaya iten bir başka güncel neden de bu olsa gerekir.

* * *

TKP/ML'nin kuruluşundan ve İbrahim'in katledilişinden sonraki gelişmelerden biraz da olsa haberi olanlar, İbrahim'in ortaya koyduğu "beş temel belge"nin TKP/ML'nin teorisini ve çizgisini oluşturduğunu kabul edeceklerdir. Bunu Perinçek de biliyor. Fakat o, bunu bilinçli olarak gözardı edip, TKP/ML'nin teorisini sadece "Halk Savaşı" bağlamında söylenenlere indirgeyip, eleştirmektedir. Perinçek böylece, kaşarlanmış revizyonist olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

Bu sahtekarlık temelinde de İbrahim'in Marksist-Leninist düşüncelerine saldırmaktadır. Bu bağlamda, andaki TKP/ML'ye gelen eleştiriler değil, öncelikle İbrahim'in doğru düşüncelerine gelen saldırılar bizi ilgilendirmektedir.

Bu noktada öne çıkan görüşler şunlardır:

"Birincisi, TKP(M-L) teori ve pratik arasındaki ilişkiyi başından yanlış koydu. Teorinin pratikten kaynaklandığını anlayamadı. Teori, kara kaplı kitap gibiydi. Doğruların ölçüsü, pratik değil, fakat teori idi." *(abç) (agg, sayfa 8)*

Perinçek burada, teori ile pratik arasındaki ilişki bağlamında genel tavır takınarak, dikkatleri başka yöne çekmektedir. Bunu yaparken, bir yandan gerçekleri tersyüz etmekte, diğer yandan ise, pratiğin önceliği adına teoriyi reddetme konumuna düşmektedir.

Olgunun kendisine gelince: Burada söylenenin tersine, İbrahim Kaypakkaya'nın TİİKP'ne karşı verdiği mücadelede, "Şafak revizyonistleri"ni eleştirdiği temel noktalardan biri de teori-pratik uygunluğudur. Perinçek revizyonisti İbrahim'e açıkça iftira etmektedir. İbrahim'in bu konudaki tavrı şöyledir:

"Revizyonistler sıkıştırıldıkları noktada bir adım geri atmak zorunda kalıyorlardı. Fakat doğru düşünceyi benimsemek zorunda kaldığı zaman da, bunu sadece lafta benimsiyordu.

Mesela, köylerde çalışmanın esas olduğunu söyleyip şehirlerdeki bürokratik faaliyetlerine devam ediyorlardı. Gizli çalışmanın esas olduğunu söyleyip legalizm batağında kulaç atıyorlardı. Silahlı mücadelenin esas olduğunu söyleyip her türlü silahlı mücadele isteğini boğmaya çalışıyorlar, "Guevaracılık" olarak damgalıyorlardı. Halk savaşının esas olduğunu söyleyip, "askeri darbe" kışkırtıcılığı yapıyorlardı." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 281-282, Ocak Yayınları)

"Şafak revisyonisleri"nin lafta kabul ettiklerini pratiğe uygulamamaları gerçeğine karşı verdiği bu mücadelede İbrahim, şu sonucu çıkarmıştır:

*"Ancak Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdeğin yönettiği **devrimci bir pratik** ve bu **pratikle bir arada yürütülen ideolojik mücadele** devrimci kadroları toparlayabilir, revizyonizmi tecrit edebilirdi." (age, sayfa 278)*

Perinçek'in tersyüz ederek, kendi geçmiş tavrını malettiği İbrahim'in tavrı böyledir. Ve O, bu tavrını tutarlı, Marksist-Leninist temelde uygulamıştır da. O, ortaya koyduğu bütün sorunlarda doğru bir biçimde, kendisi uluslararası proletaryanın deneyimlerinin, pratiğinin genelleştirilmiş dersleri olan Marksizm-Leninizm bilimi çıkış noktası almış, bu bili-

me dayanarak somutu çözümlemiştir. Teori-pratik uygunluğu temelinde hareket etmiştir.

İbrahim, Kemalizm konusunda tavır takınırken, Dünya Komünist Hareketi'nin birikimine, teorisine dayandığı kadar, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın somutunun çözümlenmesine de dayanmıştır.

İbrahim, ulusal sorunda da Marksizm-Leninizmin teorisine dayandığı gibi, somutun kendisini analiz etmiştir. Bu pratiktir O'nun Kürt ulusunun varlığını görmesini sağlayan. Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerin ulusal baskı altında olduğunu göstermesini sağlayan olgu da bu pratiktir.

İbrahim, Komünist Partisi'nin **işçi sınıfının partisi** olması, bu Parti'nin **illegal** olması gerektiğini, Leninist örgüt planını savunup ortaya koyarken, sadece Lenin-Stalin'e dayanmamış, O, TİİKP'-nin revizyonist pratiğini de incelemiştir.

İbrahim, devlet-devrim sorununda, proletarya diktatörlüğü hakkında, burjuva parlamentosu hakkında, örgüt içi açık ideolojik mücadele sorununda, ittifaklar konusunda ve burada yazmadığımız daha birçok sorunda, teori-pratik uygunluğu içinde, "Şafak revizyonistleri"nin tavırlarına, pratiklerine karşı mücadele ederek Marksist-Leninist cevaplar vermiştir. Ve İbrahim, bütün bunları 22 yaşında yapmıştı.

İbrahim'in çalışma yaptığı bölgelerde, sözkonusu bölgelerin sınıfsal tahlillerini yapması bile, bizzat onun pratiğe de dayanarak siyaset ürettiğini ispatlayan ve Perinçek'in iddiasını çürüten olgulardır. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin tahlil edilmesi de bunu ispatlamaktadır. Burada Perinçek, mesleğinin gereğini yapıyor: **Siyasi sahtekarlık.**

Bu sahtekarlığı, şu tespitinde de görülmektedir:

*"**Proletarya partisinin düşünce birikimi üç düzlemden oluşur. Birincisi, teori. İkincisi, program ve üçüncüsü siyaset ve taktik.**" (abç) (agg, sayfa 9)*

Yukarıdaki tespitte TKP/ML teoriye ağırlık verdiği için eleştirilirken, burada, TKP/ML'yi eleştirmek için teorinin önemini ve öncelliğini savunmaktadır.

Perinçek devam ediyor:

*"**İkincisi, geçmişe ya da tarihe karşı tavrıdır. TKP(M-L), daha dünyaya gözünü açarken, deney birikimini reddetti.**" (abç) (agg, sayfa 8)*

TKP/ML dünyaya gözlerini açarken, herhangi bir deney birikimini değil, revizyonist, şovenist, oportünist ve sosyalizm adına savunulan karşı-devrimci deney birikimini reddetmiştir. İbrahim şahsında TKP/ML, Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimini sahiplenmiş ve savunmuştur. Perinçek'in tespiti, ancak iftira olarak değerlendirilebilir.

Bu tespitin ardında yatan düşünce esas olarak şudur.

*"**Ülkemizdeki anti-emperyalist ve demokratik birikimi de reddetmiştir. Kemalist Devrim'i emperyalist işbirlikçisi ilan edecek kadar tarihin ve hayatın dışına düşmüştür.**" (abç) (aynı yerde)*

Evet gerçekten Perinçek'i yürekten vuran olgulardan biri, İbrahim'in Kemalizme ve Kemalist "devrime" karşı tavrıdır. Kemalizmin bayraktarlığını elden bırakmayan Perinçek, İbrahim'in *"anti-emperyalist ve demokratik birikimi de reddet"*tiğini söyleyerek yine tarih çarpıtıcılığı yapmaktadır. Bu konuda sözü İbrahim'e bırakalım:

*"**Kemalizme dalkavukluk eden revizyonistler, hışımla bağıracaklar: "Siz, Kemalizmin milli kurtuluşçu yönünü reddediyorsunuz". Hayır! Biz sadece Kemalizmin "milli kurtuluşçuluğunun" niteliğini doğru tespit ediyoruz.**" (abç) (agk, sayfa 179)*

Sorunun özü, tam da budur. Yani Kemalizmin "ulusal kurtuluşçu" yanının doğru değerlendirilip değerlendirilmediğidir.

Kemalist devrimin neyi gerçekleştirdiği konusunda ise, İbrahim şunları tespit etmektedir:

*"**Kemalist devrim, işgal altındaki toprakları kurtardı, Sultanlığı kaldırdı, emperyalist ülkelere tanınan imtiyazlardan bir kısmını kaldırdı (örneğin: Yabancı ülkelerden ithal olunan mallardan daha yüksek vergi, gümrük rüsumu alınmaya başlandı. Yabancı sermayeye tanınan rüçhan hakları kaldırıldı). Fakat yine de Türkiye yarı-sömürge bir ülke olarak kaldı. (...) Emperyalistlerin baskısı altında eski borçlar kabul edildi. Yabancılara ticaret serbestisi sağlandı.**" (abç) (agk, sayfa 122)*

Tam da bu yüzdendir ki İbrahim "Kurtuluş Savaşı"nı *"güdük anti-emperyalist"* olarak değerlendirmektedir. Bu bağlamda neyin ne kadar savunulacağını da ortaya koymaktadır.

Perinçek Kemalistliğini şöyle devam etmektedir:

*"**TKP(M-L), toplumumuzun devrimci birikimine de kibirli bir tavır aldı. Ülkemizin en önemli devrimci mirası olan Kemalist Devrim'i emperyalizm işbirlikçisi ilan etti.**" (abç) (aynı yerde)*

Yukarıda *"Kemalist devrim"*, *"anti-emperyalist"* ve *"demokratik birikim"* olarak gösterilirken, burada ***"ülkemizin en önemli devrimci mirası"*** olmaktadır. Biz Bolşevikler, böylesi bir mirası Perinçek gibi karşı-devrimcilere bırakıyoruz. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, bu konuya da yıllar önce cevap vermiştir. Tavrı şöyledir:

*"**Şafak revizyonistleri, "M. Kemal'in 'istiklal-i tam' ilkesinin mirasçısıyız, bu mirası faşistlere terkedemeyiz;ona sıkı sıkıya sarılmalıyız" diyorlar. Bu "miras" denilen şeye komünistlerin neden sarılamayacağı, zannederiz ki yeterince açıklığa kavuşmuştur. (...) Şafak revizyonistleri, bu, "miras" diye her olur olmaz şeye hırsla sarılan aç gözlü bezirganlar, M. Kemal hareketini değerlendirirken, Ecevit'in daha sağına düşmekte, Kemal Satır güruhuna yaklaşmaktadır.**" (abç) (agk, sayfa 185-186)*

Peki ama İbrahim sözkonusu bu "miras"ı reddederken, hiçbir şeyi sahiplenmiyor mu? İşte tavrı:

*"**Komünistler, tarihin devrimci mücadelede bir silah haline getirilmesini bilirler. Kurtuluş Savaşı'nda canıyla, kanıyla destanlar yaratan halk kahramanları vardır, mesela bir Karayılan vardır, biz bunların mücadelelerinin mirasçısıyız. Biz, yığınların tükenmez enerjilerinin, mucizeler yaratan dehalarının, sonsuz devrimci güçlerinin mirasçısıyız. Her fırsatta yığınların mücadelesini kanla ve zorbalıkla bastırmaya çalışanların, onlara düşmanlık gösterenlerin değil!**" (abç) (agk, sayfa 186-187)*

Bu tavırlar 23 sene önce ortaya konmasına rağmen, bugün de Perinçek ve takımı için geçerliliğini aynen korumaktadır. Tarihe ve birikimlere karşı Marksist-Leninist tavır böyledir.

* * *

Kemalist, karşı-devrimci Perinçek, niteliği gereği Bilimsel Sosyalizm'in savunculuğu rolüne de girmektedir. Ona göre TKP/ML kurulurken, reddettiği "deneyim birikimi" içinde şunlar da var:

*"**Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimini reddetmiştir.***

***Türkiye'deki komünist hareketin tarihsel birikimini reddetmiştir.**" (abç) (aynı yerde)*

İftira üstüne iftira. Aslında iftiralar üzerine tartışılmaz. Fakat, bu kaşarlanmış revizyonistin gerçek yüzünü, henüz tanımayanlara göstermek için gerekiyor. Bu yüzden de bazı olguları hatırlatmak lazım.

İbrahim TİİKP programını eleştirirken, TKP/ML adı, bizzat Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimini savunması temelinde konmuştur. "TİİKP Program Taslağı Eleştirisi"ne O,

*"**Komünizmin büyük önderi ve öğretmeni Marx, şöyle diyordu:**" (abç) (agk,*

sayfa 35) diye başlıyordu. Ve,

*"**Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un yaptığı gibi kendimize komünist partisi adını vermeliyiz.**" (abç) (sayfa 36)* diye, sonuç çıkarıyordu. TİİKP ve diğer adlandırmaların neden yanlış olduğu üzerine yürüttüğü tartışma, Bilimsel Sosyalizm'in tarihsel birikimi temelinde yapıyordu.

İbrahim yoldaş, proletarya diktatörlüğü, ittifaklar sorunu, parti içi mücadele, Marksist-Leninist yöntem, reform-devrim sorunu, Kemalizm, ulusal sorun ve benzeri vb. sorunların tümünde Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimine sahip çıkıp savunmuştur. O, bir bütün olarak (bazı konularda hata da yapsa), Bilimsel Sosyalizmin, yani Marksizm-Leninizmin tarihsel deneylerine sahip çıkmış, kavradığı ölçüde de sonuna kadar savunmuştur.

Bilimsel Sosyalizm'in tarihsel birikimine sahip çıktığı, sadece andaki bilgi ile yetinmediği ve aynı zamanda Marksizm-Leninizmin eğitimi temelinde hatalardan arınma mücadelesini de sürdürdüğü, takındığı şu tavırdan görülebilir:

*"**... İkincisi, kadrolar arasında sık sık tecrübelerin özetlendiği tartışmalar açmalısınız. Saflarımızda canlı bir tartışma ortamı yaratılmalı, sürekli bir şekilde yanlışlar atılmalı, doğrular benimsenmeli, tecrübe alışverişi yapılmalıdır.** (aoç) **Üçüncüsü, başka ülkelerin devrimci tecrübelerinin sentezi olan Marksist-Leninist eserler, bizim pratik faaliyetlerimize ışık tutması amacıyla uygun bir program dahilinde okunmalı ve tartışılmalıdır.**" (abç) (agk, sayfa 6)*

Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimini, sosyalizm adına konuşup reddedenin bizzat Perinçek olduğu gün gibi ortadadır.

Türkiye'deki komünist hareketin birikimini reddetme sorununda da sahtekarlık yapılmaktadır. Sorun, sözkonusu birikimin ne olduğudur. TKP'nin kemalizme karşı tavrını, Kürt ayaklanmalarına karşı tavrını eleştirmek, Perinçek'e göre, komünist hareketin birikimini reddetmektir. Asıl reddedilmesi gereken, Perinçek'in tavrıdır. TKP konusunda neye sahip çıkıldığını da İbrahim şöyle ortaya koymaktadır:

*"**TKP mirasçılığı havada bir iddiadır. Bir komünist hareket, M. Suphi yoldaşın önderliğindeki TKP'nin mirasçısı olur, TKP saflarındaki militan işçi-köylü-aydın üyelerin kafalarında ve yüreklerinde taşıdıkları komünizm davasına derin inancın mirasçısı olur ama, TKP önderliğinin revizyonist çizgisinin mirasçısı olamaz.**" (abç) (agk, sayfa 69)*

Bugün buna eklenecek hiçbir şey yok. "Şafak revizyonizmi" Perinçek şahsında varlığını sürdürmektedir.

Perinçek şöyle devam ediyor:

*"**Temele öyle bir taş konmuş ki, üzerine ikinci bir taş konamıyor, olay budur.**"*

*"**TKP(M-L)'nin 1972'den kalan dokunulmaz ve değişmez teorisi ve programı donmuştur. Bu teori ve program temelinde siyaset de üretilemez ve üretilemiyor.**" (abç) (aynı yerde)*

İbrahim, TKP/ML'nin temeline öyle bir taş koydu ki, bu temel üstünde BOLŞEVİZM yükseldi. Bu, temele konan taş, üstüne konulmak istenen kireç taşlarını durmadan dağıtmaktadır. Bu kireç taşlarının bazı parçalarının, rengine uygun Perinçek cephesine fırlaması, temele konan bu taşın granit olduğu olgusunu ortadan kaldıramaz.

Evet, İbrahim'in attığı Marksist-Leninist temel üzerinde, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) yükselmiş, binanın inşası sağlam adımlarla ilerlemektedir.

Perinçek'in TKP/ML kökenlileri tanımaması mümkün değil. O, bilerek gerçekleri gizlemektedir. Perinçek, temele oynuyor. Sonra da "birlik çağrısı"nı yapıyor.

HERŞEYE RAĞMEN İBRAHİM KAYPAKKAYA'CILARI AVLAMA MANEVRALARI...

Buradaki alıntılarda Perinçek, TKP/ML'nin temelini oymaya çalışıp, savunulacak hiçbir şeyinin olmadığını savunurken, "birleşme önerisi" getirdiği yerde ise şu tespiti yapmaktadır:

*"**TKP(M-L), başından beri Mao'nun katkılarıyla zenginleşmiş Bilimsel Sosyalizmi kabul ediyor. İçeriğini doldurmasa bile, Bilimsel Sosyalizmi 21. yüzyıla köprü olan bu gelişmişliğiyle savunmak çok önemlidir ve olgunlaşmak için çok önemli bir sıçrama tahtasıdır.**" (abç) (aynı yerde)*

Nerede kaldı, Bilimsel Sosyalizmin birikimlerini reddetmek? Nerede kaldı, *"bu teori ve program temelinde siyaset üretilemez"* tespiti? Nasıl oluyor da, *"donmuş olan teori ve program"* birden bire *"çok önemli bir sıçrama tahtası"* oluvermektedir? Bütün bunların temel nedeni, pragmatizmdir. Aynı yazı içinde birbiri ile çelişen tespitlerin olması, kaşarlanmış revizyonist için hiç de o kadar önemli değil... Sorun, yolunu şaşıran bazılarını bu "sıçrama tahtası" ile "İşçi Partisi'nin saflarına sıçratıp sıçratamayacağı sorunudur. Bunca yıllık deneyler sonucunda, Perinçek'in saflarına sıçrayanlara söylenecek tek şey, devrimci mücadeleye ihanet ettikleridir.

Perinçek, TKP/ML'ye biraz da yağ çekerek söylemek istediği asıl soruna geçmektedir. Tavrı şöyledir:

*"**TKP(M-L)'nin çeşitli örgüt ve gruplarından bütün arkadaşların, bu yazıda sunduğum eleştiriler üzerinde düşünmelerini ve tartışmalarını öneriyorum. Elbette başka değerli görüşler de ortaya atılacaktır. Biz İşçi Partisi olarak TKP(M-L)'nin bütün örgüt ve gruplarını biraraya getiren çok taraflı veya bunlardan her biriyle ikili görüş alışverişine, tartışmalara, ortak mücadele platformlarına hazırız ve bunda devrimci yarar görüyoruz.***

***Bu tartışmanın bir hedefi olmalıdır. O da, büyük birleşme diye tanımlanabilir. (...) Ancak İşçi Partisi'ni de kucaklayan ve hatta daha geniş sosyalist birikimi kapsayan büyük birleşme, bütün bu örgütlerin olumlu yönlerini biraraya getirip, olumsuzlukları dışlayarak, bugünkü emekçi hareketinin ihtiyaçlarına yanıt veren önemli bir gelişme olur.**" (abç) (aynı yerde)*

Söyleyene değil, söyletene bakın derler. Perinçek, "büyük birleşme"den durup dururken niye bahsetsin ki? Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, bunun temelini oluşturan şey, TKP/ML'nin giderek sağcılaşmasıdır. Perinçek çizgisi ile aralarındaki farklılıkların giderek ortadan kalkmaya doğru gitmesidir.

Burada sözkonusu edilen şu ya da bu birlik değildir. Onun için genel olarak birlikler üzerine tartışmanın yeri burası değil. Sözkonusu olan, İşçi Partisi'nin de içinde yer aldığı "komünist" bir partinin birliğidir. Komünistler, komünistlerin birliğinden yanadırlar. Komünist Partisi için bu bağlamda geçerli olan birlik, komünistlerin birliğidir. Komünistlerin, bir Komünist Partide karşı-devrimcilerle birliği diye bir sorunu yoktur, olamaz da.

İbrahim'in, O'nun TKP/ML'sinin ve Marksist-Leninist mirasının tek ve gerçek sahipleri Bolşeviklerin, böylesi bir "çağrı" hakkında takınacakları tek tavır, karşı-devrimcilerle böylesi bir birlik tartışmasını reddetmektir.

Perinçek'in "birlik çağrısı"na, "birleşmek için gelin tartışalım", ya da "tartışılabilir" yönlü en ufak bir tavır, karşı-devrimciliğe gitmenin ön adımını oluşturacaktır.

Komünistler, komünistlerin ve işçi

sınıfının birliğini savunurlar ve bunun için mücadele ederler. İbrahim de bunun için mücadele etmiş ve kendisini revizyonistlerden kesin hatlarla ayırmıştır.

Katledilişinden 22 yıl sonra İbrahim'in can düşmanlarının "TKP/ML'ye Çağrı" yapması, bu revizyonistlerin Marksist-Leninist yönden değiştiğini göstermiyor. Hayır! **Değişen** Perinçek ve takımı değil, **değişen**, İbrahim'in Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasına bıraktığı TKP/ML'-dir.

Evet, Marksizmi-Leninizmin temsilcisi, Komünist geleneğin yeniden doğuşu olan TKP/ML, gelinen yerde Perinçek'in ***"bugün genel anlamda aynı ideolojik çizgide"*** yiz diyebileceği duruma gelmiştir.

Bütün bunlar, biz Bolşeviklerin yıllarca verdiği mücadeleye rağmen yapılmıştır. Bolşevikler TKP/ML'den ayrılmadan önce, varolan hataları Marksizm-Leninizm bilimi temelinde aşmak için mücadele yürütürken; Menşevikler, sarıldılar imanlarının gücüne, attılar İbrahim'in doğrularını bir kenara ve hatalarını sistemleştirdiler. Bunun doğal sonucu da geldiler bugüne...

Perinçek'in bir manevrası da, "gelin bize katılın" çağrısı yerine, "İşçi Partisi'ni de kucaklayan" "büyük birleşme"den bahsetmesidir. Perinçek, böylesi birleşme çağrılarını yapmakta artık "ustalaşmış" durumdadır. Değişik tarihlerde ve değişik kesimlere yaptığı çağrıların sayısı "artık belli değil".

Eğer Perinçek "gelin bize katılın" dese, o zaman gelebileceklerin önünü "tıkamış" olabilir. Bunun için de çok "alçak" gönüllü davrandığı imajını vererek, kapabildiği kadarını kapmanın temelini atmaktadır. İşçi Partisi ile nerede ve hangi biçimde birleşilirse birleşilsin, sorunun özünden hiçbir şey değiştirmez.

Perinçek, İbrahim'in "genç" ve "deneyimsiz" olduğunu tespit ederek, bir yandan İbrahim'in doğrularına saldırırken, diğer yandan ise yaptığı hataları maruz göstermeye çalışmakta ve güya ona sahip çıkmaktadır. Yaptığı sahtekarlık şöyledir:

"İbrahim Kaypakkaya, henüz 22 yaşında bir arkadaştı. TKP(M-L)'nin temeline konan teori, bir tecrübe birikiminin ürünü değildi. 22 yaşındaki bir Marx'ı, Lenin'i veya Mao'yu düşününüz, henüz hayat hakkındaki görüşleri son derece sığdır, hiçbir önemli fikirleri yoktur. Kaldıki İbrahim bir Marx da değildi, o dönemin genç ve değerli sosyalistlerinden biriydi." *(abç) (agg, sayfa 8-9)*

En başta söylenmesi gereken şey, savunulan düşüncelerin doğruluğunun ya da yanlışlığının ölçüsü, o düşünceleri savunan insanın yaşı olamaz. Sorun bizzat savunulan düşüncenin ne olduğu sorunudur. Eğer Marksist-Leninist olma iddiasında ise birisi, ortaya konan görüşlerin Marksizm-Leninizme uygun olup olmadığına bakar. Perinçek'in yaşı İbrahim'in yaşının iki katı da olsa, kaşarlanmış revizyonist olmaktan çıkmamaktadır. Tam tersine, gittikçe kokmaktadır...

Perinçek, Marx ve Lenin'e atıfta bulunurken tarih çarpıtıcılığı da yapmaktadır. Ona göre 22 yaşındaki Marx ve Lenin'in "hiçbir önemli fikirleri" bu dönemde yoktur. Bu tespit, açıkça gerçekleri inkar edip çarpıtan bir tespittir. Marx ve Lenin'in yaşamı hakkında varolan bilgisizliğe güvenerek gerçekleri reddetmektir.

22 yaşındaki bir Marx'ın, Lenin'in ve Mao'nun (Engels ve Stalin'den bahsedilmemesinin gerekçesi, TKP/ML'nin "Marksizm-Leninizm-Maoizim" üçlemini savunmasıdır.) *"hayat hakkındaki görüşleri son derece sığdır, hiçbir önemli fikirleri"* nin olmadığını neye dayanarak söylüyor revizyonist bayımız? **Siyasi sahtekarlığa!**

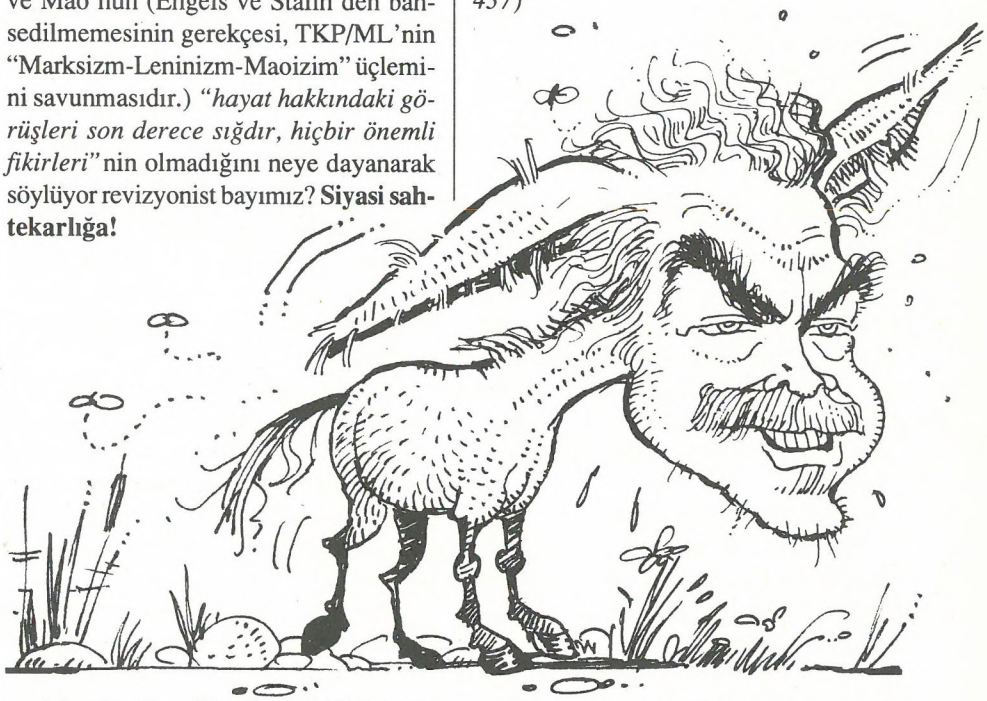

Marx'ın Hegel'in diyalektiğini incelemesi ve eleştirmesi ve felsefe ile ilgili diğer çalışmaları; Lenin'in Rusya'da ilk Marksistlerden biri olması, "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" eserinin ön çalışmalarını yapması; Perinçek revizyonistine göre *"son derece sığ ve hiçbir önemi olmayan"* görüş ve fikirlerdir.

Perinçek'in bu tavrı, siyasi sahtekarlıktan öte idealist bir tavırdır da. Öyle ya, 22 yaşında "hayata sığ bakan" ve "hiçbir önemli fikire" sahip olmayan Marx, Lenin ve Mao, kısa süre sonra çok önemli fikirler ortaya koymaktadırlar. Nasıl oluyor bu? Soruna diyalektik materyalist temelde yaklaştığında olmuyor. Ama, Perinçek'tir bu... Yapar... Revizyonist olmak gibi, idealist olma "şerefi"ne de ermiştir.

İbrahim'in yaşının genç olması konusunda yürüttüğü tartışmaya da İbrahim'le cevap vererek bu konuyu kapayalım.

"PDA revizyonizminin, geçmişte, Sovyet sosyal-emperyalizmine elini uzatmış olmasını eleştirdiğimizden öfkeye kapılarak şöyle diyorlar: "Bunların ithamı beş yaşındaki bir çocuğa neden onbeş yaşındaki bir çocuk gibi düşünmüyorsun... ithamı ile özünde birdir." Acınacak bir fikir zavallılığı! (...) Beş yaşındaki bir çocuk, normal gelişme seyri içinde, onbeş yaşında bir genç haline gelir. Bu son derece tabii bir şeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiç bir zaman ve hiç bir yerde onbeş yaşındaki bir genç haline gelmez. (...) Anlıyor musunuz? Yani siz "eşekliği" reddetmedikçe, "eşeklik"le mücadele etmedikçe, ne kadar büyürseniz büyüyün, "adam" olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir "eşek" olursunuz, o kadar!" *(abç) (agk, sayfa 436-437)*

Olan da budur. Eşek büyüyüp, yaşlı eşek olmuştur. O kadar!

MUZAFFER ORUÇOĞLU'NUN TAVRI...

İki çizgi mücadelesinde Bolşeviklerin getirdiği görüşlere karşı, Menşevizmin bayrağını göndere çekenlerin bir bölümü, daha sonra Doğu Perinçek'e iltihak etmişti. Bir bölümü de şimdi Perinçek ile birlik tartışmaları yürütmektedir.

Bolşevik görüşlere karşı Menşevizmin öncülüğünü yapan Muzaffer Oruçoğlu, şimdi Perinçek ile birlik tartışması yürütüyor. O'na göre bir zamanların revizyonisti, karşı-devrimcisi Perinçek, şimdi *"Doğu Arkadaş"*ı oluvermiştir.

Oruçoğlu'nun "Doğu Perinçek'e açık mektup"u "Aydınlık" gazetesinin 11 Şubat 1995 tarihli sayısında yayınlandı.

Oruçoğlu, "arkadaş"ı Doğu'nun "o

kadar inkarcı" olmamasını öğütleyip, kendine göre İbrahim ve TKP/ML'nin doğrularını sahiplenme görüntüsü yanısıra, Perinçek ile ideolojik yakınlığını gösteren görüşleri de savunmaktadır. Bunlara tek tek bakacak olursak durum şöyledir:

Silahlı mücadele ile ilgili tavır takınırken şu tespiti yapmaktadır:

"İbo'nun, Türk ve Kürt proletaryasının her halükarda birlikte örgütlenmesi ve mücadele etmesi diye bir derdi de yoktu. Batı'nın, Doğu'daki devrimin ayaklarına köstek olması durumunda, ayrılmayı savunur ve destekleriz diyordu." (agg, sayfa 10)

Oruçoğlu iki ayrı konuyu, değişik ulus ve milliyetlerden proletaryanın örgütlenmesi ve Kürt ulusunun Ayrı Devlet Kurma Hakkı'nı ayrılmadan yana kullandığı bir durumda takınılacak tavırı içiçe geçirerek İbrahim'i revize etmektedir. İbrahim'in, sadece Türk ve Kürt proletaryasının değil, bütün ulus ve milliyetlerden proletaryanın birlikte örgütlenmesi ve mücadele etmesi derdi vardı. Ve O, TİİKP revizyonistlerine ve diğer şoven ve milliyetçi yaklaşımlara karşı mücadele içinde bunu ortaya koyup, savunmuştur. İbrahim'in temel yaklaşımı, sınıfsal temeldeki örgütlenme olmuştur. Bu bağlamda Oruçoğlu "arkadaş"ı Doğu gibi tarih çarpıtıcılığı yapmaktadır. Bu konuda İbrahim'in tavrı şöyledir:

"Her şeyden önce şunu belirtelim ki, milliyeti ne olursa olsun bilinçli Türkiye proletaryası burjuva milliyetçiliğinin bayrağı altında yer almayacaktır. (...)

İkinci olarak, milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadelesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." *(abç) (agk, sayfa 226-227)*

Oruçoğlu bunları bilmiyor değil. Hayır o, açıkça gerçekleri çarpıtıyor.

İbrahim, Kürt ulusunun ayrılma hakkını, somut olarak ayrılmadan yana kullandığı durumda, komünistlerin tavrının ne olacağını tartışırken; soruna somut koşullara bakarak cevap verileceğini söylemiş, devrimi ilerletiyorsa ayrılığı bizzat destekleriz demiştir. Ama O, aynı zamanda, somut ayrılmanın devrimi gerilettiği durumda ise, ayrılığa karşı olacaklarını da savunmuştur. İbrahim, Marksist-Leninist temelde soruna cevap verirken, Oruçoğlu, Türk ve Kürt proletaryasının birlikte örgütlenme ve mücadele etme sorununda milliyetçi bir tavır savunmakta ve bunu İbrahim'e maletmektedir.

* * *

Kemalizm konusunda Oruçoğlu'nun ricatı...

Yukarıda ortaya koyduğumuz gibi, Perinçek'in bir eleştirisi, *"ülkemizin en önemli devrimci mirası olan Kemalist Devrim"*e karşı İbrahim'in tavrınadır.

Oruçoğlu andaki durumda, hala Perinçek gibi bir kemalist devrim hayranlığına sahip değil. Ama bunun temellerini atmaktadır. Ona göre İbrahim, Kemalizm'e karşı tavırda "tek yanlı" davranmıştır. Tavrı şöyledir:

"... Sultanlığa, hilafete, ulemaya, bunların dünya görüşüne, yaşam tarzına, ulvi, uhrevi değerlerine karşı yürütülen bu saldırı, ister istemez, zorunlu, kaçınılmaz bir aydınlanmaya yol açtı. ***İbo, bu olumlu yanı, etkileri derin olan, küçümsenmemesi gereken bu aydınlanmayı görmezlikten geldi. Olguyu tüm yönleriyle, ileri ve geri, güçlü ve zayıf yanlarıyla görmek gerekiyordu."*** *(abç) (aynı yerde)*

Yukarıda Perinçek'e verilen cevap Oruçoğlu'nun bu tavrı için de geçerlidir. Oruçoğlu da Perinçek gibi gerçekleri çarpıtmaktadır.

İbrahim'in Kemalizm konusundaki tavrını ortaya koymasından 23 sene sonra böyle tartışıyor baylarımız. Biri (Perinçek), bizzat İbrahim'in ideolojik olarak karşı cephesinden; diğeri de (Oruçoğlu), İbrahim ile birlikte TKP/ML'nin "kurucularından"!

Peki ama, insana sormazlar mı? Eğer İbrahim "tek yanlı" bir tavır içine girmişse, O'nun yoldaşı olarak sayın Oruçoğlu siz neredeydiniz? Neden bunca yıl, bu "tek yanlı" tavrı bir nebze de olsa düzeltmeye çalışmadınız? İbrahim'in hatalarını gösterenleri, *"revizyonist, troçkist-kırması, kavga kaçkını"* olarak gösterdiniz? Neden? Şimdi, "Doğu Arkadaş"ın "çağrı" yapması sonrasında mı aklınız başınıza geldi? Acaba neden? Yoksa, eski yoldaşların olan Arslan Kılıç ve Ali Mercan gibilerinin İşçi Partisi'nin Merkez Komite'sinde olmaları çekici mi geldi?

Evet, bu soruları soracak olanlar var.

Oruçoğlu'nun bilimsel, tek yanlı yaklaşmama adına Kemalizme övgü yaptığını tespit etmek zorundayız. O, İşçi Partisi'ne gitmenin köşe taşlarını dizmektedir.

"Tek yanlı" yaklaşım içinde olmayan ve soruna "bilimsel" yaklaşma iddiasında olan Oruçoğlu, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde Kemalizmin hakim ideoloji olduğu bir ortamda, kimileri tarafından "sosyalist" olarak bile gösterildiği şartlarda, İbrahim'den, Kemalizmin oynamış olduğu "olumlu" rolü ortaya koymasını istemektedir. Sorunlara somut olarak yaklaşma tavrının burada izi bile yok. Sözkonusu koşullarda, Kemalizmin gerçek yüzünü göstermenin ve Marksist-Leninist tavır takınmanın tek yolu, Kemalizmin karşı-devrimciliğini, onun Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki faşizm olduğunu ortaya koymaktı. Ve, İbrahim doğru yolu seçti. Katledilişinin 22. yıldönümüne gelindiğinde de İbrahim'in büyüklüğü kendisini her yanı ile ortaya koymaktadır.

Oruçoğlu, "Türkiye Komünist Hareketi"nin değerlendirilmesi bağlamında da İbrahim'in tek yanlı tavır takındığını savunmaktadır. Tavrı şöyle:

"Aynı tek yönlülüğü, Türkiye Komünist Hareketi'nin değerlendirmesinde de görüyoruz. Ne M. Suphi'nin hatalarına, şablonculuğuna, ne de Ş. Hüsnü'nün ya da Kıvılcımlı'nın olumlu yanlarına değiniliyor." (aynı yerde)

Bu konuda söylenmesi gereken tek şey, İbrahim'in sözkonusu kişilerin detaylı bir değerlendirmesini yapmadığıdır. O, esası tartışmış, detaya girmemiştir. Bu bağlamda getirilen "tek yönlülük" eleştirisinin ayakları yere basmamaktadır.

Bir an durup, İbrahim'in "tek yanlı" davrandığını varsayalım. Peki, "tek yanlı" davranmayan Oruçoğlu'nun M. Suphi, Ş. Hüsnü ve Kıvılcımlı hakkında ortaya koyduğu değerlendirme nedir ve neredediir? Başkaları hakkında konuşmak ve onları suçlamak kolay olsa gerek...

Oruçoğlu, Perinçek'in "TKP/ML Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimini reddetmiştir" tespitine karşı gelip, bizzat yazı içinde bu tespitin "çürütüldüğü"nü söylerken, şunu da tespit etmektedir:

"...Bilimsel Sosyalizmi kabul eden, temiz karakterli bir emekçi partisinin, İşçi Partisi ile, "...hem ortak bir köke sahip, hem de bugün genel anlamda aynı ideolojik çizgide," olan bir partinin, "Bilimsel Sosyalizmin tarihsel birikimini reddettiği," iddiası, kendisini mantıken iptal ediyor." (aynı yerde)

Evet, Perinçek kendi kendisi ile çelişen iki ayrı tespit yapıyor. Ama burada sorunun özü bu değildir. Sorunun özü, İbrahim ve O'nun partisi TKP/ML'nin İşçi Partisi ile aynı ideolojik çizgiye sahip olup olmadığıdır. Biz Bolşevikler İbrahim adına da bu tezi reddediyoruz. Komünistlerin, proleter enternasyonalistlerinin, karşı-devrimcilerle, revizyonistlerle ve Türk şovenistleri ile ideolojik olarak hiç bir ortak yanları yoktur. Olamaz da.

Oruçoğlu bu gerçeği ortaya koyacağı

yerde, "Doğu Arkadaş"ına şu nasihatte bulunuyor:

"Roman yazarken ben de bazen bu tip hatalar işliyorum. Aboricin kadına nakışlı, rengarenk, uzun bir entari giydiriyorum. Devam ediyorum biraz. Bir sayfa sonra kalkıp bir bardak çay içiriyorum. Aynı konuya yeniden oturduğumda, öncekileri dikkate almadığım için bu sefer, kadının giydiği kısa şorttan taşan bacaklarının, sabah aydınlığına fildişi gibi ışıldadığından dem vuruyorum." (alıntının devamı)

Bu tavrın siyasi sonucu, Oruçoğlu'nun, Perinçek ve İşçi Partisi ile aynı ideolojik çizgi üzerinde at oynattığıdır. Evet, bu tavrın başka hiçbir anlamı yoktur. Kemalizm konusunda olduğu gibi, bu konuda da Perinçek'le birleşmenin köşetaşları dizilmiştir.

Böyle olduğu için de, Perinçek'in "birlik çağrısı"na şu yanıtı veriyor:

"Birlik çağrınızı saygıyla karşılıyorum. Birlikçi bir adamım ben. Resim yaparken, şiir ya da roman yazarken hayalciyim. Politikada hayalci olduğumu sanmıyorum. Politika somut gerçeklere oturmalıdır. Birliği, komünistleri ve Kürtleri dağdan inmeye zorlayarak, onları, kuşandıkları ateşten soyarak gerçekleştiremezsiniz. Özgürlüğün ruhu, çeşitlilik ve çok seslilikle dokunmuştur. Yıkılan sosyalist ülkelerin dev boşluğunda, kafaları ölü teorilerle dolu bir yığın insan dolaşıyor. İnsanların, yıkıntıların dersleriyle donanmış sağlam ve zengin birliklere ihtiyacı var. Büyük ateşlere ve büyük tartışmalara ihtiyacı var." (aynı yerde)

İşte Oruçoğlu'nun geldiği yer: Perinçek revizyonisti ile birleşmek için tartışmak. Başkalarını bilmiyoruz ama, Oruçoğlu'nun İşçi Partisi'ne gitmesinin önünde fazla engel kalmamıştır. O, birleşmenin temel taşlarını döşemiştir. Menşevizmin savunuculuğunun doğal sonucu budur.

Oruçoğlu'na tavsiyemiz, İbrahim'in görüşleri üzerine yorum yapmayı bırakıp, sanat ve edebiyatla uğraşmasıdır...

"ÖNCÜ PARTİZAN" HAKKINDA...

Perinçek'in "çağrısı" hakkında TKP/ML'nin bir kanadı da tavır takındı. Sözkonusu tavır, "Öncü Partizan" dergisinin 6. sayısında yayınlandı.

Sözkonusu bu "Yanıt" da TKP/ML, İbrahim'in görüşlerini savunmaya çalışmakta ve "Çağrı"yı geri çevirmektedir. Bu bağlamda takındıkları tavır, Oruçoğlu'nun tavrından iyidir.

Bunların tavrı üzerine durmaya pek gerek görmüyoruz. Çünkü, bunlarda ileriye dönük yeni birşey yok. Bunların İbrahim'e yaklaşımı hala O'nu dokunulmaz ilan edip aziz haline getirmek ve keskin laflar ardına sığınarak İbrahim savunuculuğunu yapmaktır.

Böylece, İbrahim'in Marksist-Leninist mirasını, onun doğrularını sahiplenip, savunmak ve onun hatalarını aşma yaklaşımına sahip olmadıklarını, olamayacaklarını da bir kez daha göstermektedirler. Perinçek İbrahim'e cepheden saldırırken, bunlar da İbrahim'i savunma adına O'na saldırmaktadırlar. Sorunun bu yanı ile aralarında özde bir fark yoktur. Her iki kesim de İbrahim'e saldırmaktadır. İçinde bulunulan anda bir kesimin devrim saflarında, diğer kesimin karşı-devrim saflarında olması aradaki birliği ortadan kaldırmamaktadır. Yapacakları en büyük iyilik, İbrahim'in adını kullanmayı bırakmalarıdır.

Perinçek'in çağrısı hakkında şu an elimizde başka belge yok. Olayların gösterdiği şey, bazı TKP/ML kökenlilerin "birlik" için Perinçek hempası ile tartıştığıdır. Bunun sonucunda İşçi Partisi'ne gidenler de çıkabilir. Bu kesime diyeceğimiz tek şey: Elinizi çabuk tutun, aynılar aynı yerde birleşin(!)dir.

"TKP/ML HAREKETİ" HAKKINDA...

Son olarak TKP/ML Hareketi'nin İbrahim'i savunmasına kısaca değinip, O'nu savunmada geldikleri yeri göstermeye çalışalım.

İbrahim bağlamında TKP/ML Hareketi ile girdiğimiz tüm polemiklerimizde, onların İbrahim'i sahiplenmesinin büyük bir sahtekarlık olduğunu, neden ve gerekçeleri ile ortaya koymuş, bunların gerçek yüzünü devrimci kamuoyuna göstermeye çalışmıştık.

Gelinen yerde, yaşam, Bolşeviklerin tavrının doğruluğunu onaylamıştır.

TKP/ML Hareketi, kendisi gibi AEP yandaşı olan TKİH ile birleşerek MLKP-K'yı oluşturmuşlardır. Bunların "Birlik Kongre"lerinde "Komünist Hareketin Geçmişi" hakkındaki değerlendirmelerinde İbrahim'in kurduğu TKP/ML şöyle değerlendirilmektedir:

"... Diğer iki örgüte göre Marksizm-Leninizm'den daha fazla etkilenmiş olmasına karşın TKP/ML de Maocu küçük burjuva ideolojik konumdaydı." (MLKP-K Kongre Belgeleri, sayfa 196)

Bu tavır, İbrahim'in de küçük-burjuva olarak değerlendirilmesi anlamına gelir. Ve TKP/ML Hareketi İbrahim'i Komünist önder olmaktan çıkarmıştır. Kuşkusuz bunların İbrahim'e küçük-burjuva demeleri ile İbrahim küçük-burjuva olmamaktadır. Biz, Mao'yu küçük-burjuva olarak değerlendirip, İbrahim'i Marksist-Leninist olarak değerlendirmenin sahtekarlık olduğunu zaten yıllarca söyledik. Bize göre, TKP/ML Hareketi yıllar önce yapması gerekeni yapmıştır. İbrahim, böylece sahte savunucularının bir bölümünün elinden yakasını kurtarmıştır. İyi olan yan da budur.

TKİH ve TKP/ML Hareketi arasında 1972-79 döneminin değerlendirmesinde görüş ayrılıklarının olduğu belirtilmekte, fakat buna rağmen bu görüş ayrılıklarının birliklerinin önünde engel olmadığını düşündükleri için, karar "Kongre iradesi" olarak sonuçlandırılmıştır.

MLKP-K'nın 1979 öncesi değerlendirmesi inkarcılık temelinde yükselmektedir. Onlara göre "Komünist Hareket" M. Suphi'den sonra *"1979'da TKP/ML Hareketi, THKP-C ML, TDKP-İÖ ve TİKB'nin şahsında yeniden ete kemiğe büründü." (aynı yerde)*

Burada bizim için önemli olan TKP/ML Hareketi'nin sahtekarca sahip çıktığı İbrahim'in komünistliğini de, birlik adına kurban ettiği olgusudur. Bu, sadece İbrahim'in inkarı değil, bizzat TKP/ML Hareketi'nin 1979'a kadarki geçmişinin de inkarıdır. Devam edin...

* * *

İbrahim'e dolaylı da olsa gelen saldırılar, Marksizm-Leninizm adına hırsımızı yoğunlaştırırken, İbrahim'in sahte savunucularından kurtulması bizi sadece sevindirmektedir.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz olgular, bir kez daha, İbrahim'in Marksist-Leninist mirasının sahibi ve O'nun tek gerçek savunucularının BOLŞEVİKLER olduğunu ortaya koymaktadır.

Katledilişinin 22. yıldönümünde, biz Bolşevik Komünistler BOLŞEVİK PARTİ'yi inşa ederek İbrahim Kaypakkaya yoldaşı mücadelemizde yaşatıyoruz, yaşatacağız!

İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist özünü savunan, O'nun Marksist-Leninist mirasını yaşatmak isteyen her kişi bunu yapmak; BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) saflarında, günün esas görevi olan Bolşevik Parti'yi yaratma-inşa çalışmasına katılmak zorundadır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist mirasına sahip çıkmakta kararlı olanların yapacakları tek bir şey var: BOLŞEVİK SAFLARDA ÖRGÜTLENMEK!

Mayıs 1995 ▲

Genç Bolşeviklerin 3. Komünist

Bolşevik Parti ve çevresinde örgütlü çalışma yürüten yurtdışındaki Genç Bolşevikler, başarıyla gerçekleştirdikleri 3. Komünist Gençlik Kampı'nda, geleceği kazanmanın potansiyeline sahip olduklarını açıkça ortaya koydular!

Genç Bolşevikler, önceki kamplardan çıkardıkları derslerle örgütledikleri bu kampta, daha yoğun bir siyasi programla ortaya çıktılar. Yoğun bir faaliyet gösteren çalışma grupları da, daha fazla ve daha nitelikli ürünler ortaya koydular...

* * *

3. Komünist Gençlik Kampı'nın siyasi programında, gündemin esas konusunu **"Faşizm ve faşizme karşı mücadele"** oluşturdu.

Bu konuya ilişkin olarak hazırlanmış genç bir yoldaşın verdiği seminer ve yürütülen tartışma, Bolşevik Parti 5. Kongre'sinin "Faşizm Üzerine Tezler" kararı üzerinde yükseldi. *(Bkz. BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 87, sayfa 12-15)*

Faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda temel tezlerin Komintern tarafından ortaya konduğu ve bizim çıkış noktamızın da bu tezler olduğu vurgulandı.

Faşizm ve faşizme karşı mücadele konulu seminerde; faşizmin somut tarihsel gelişimi, faşizme karşı görevlerimiz, eylem birlikleri; sosyal-demokrasinin rolü, sosyal-faşizm kavramı; faşizmin devrim aşamaları bağlamında rolü; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ve diğer ülkelerde faşizme karşı mücadelede somut eylem birlikleri ve "anti-faşist birleşik cephe" gibi sorunlar da tartışma içinde önemle ele alındı ve tartışıldı.

* * *

Siyasi programdaki ikinci gündem maddesi, **"Büyük Ekim Devrimi"** öncesi, sırası ve sonrasındaki gelişmeleri konu edinen; karşı-devrimciler tarafından yapılan ve **"belgesel"** olma iddiasındaki 4 bölümlük bir **video-film**in gösterimiydi. Bu film, tarihi gelişmeye uygun bir şekilde bölüm bölüm gösterildi. Her bölümün sonunda, ilgili tarihi kesitteki gelişmelere ilişkin sorular soruldu ve bu sorular bir yoldaş tarafından sınırlı zamanın izin verdiği ölçüde, detaylı bir şekilde cevaplandırıldı:

Bolşevik-Menşevik, ***RSDİP,*** *Şubat Devrimi,* ***Bolşeviklerin rolü,*** *Lenin,* ***ikili iktidar dönemi,*** *"Alman casusu" (!) Lenin,* ***SBKP(B),*** *kansız(!) Ekim Devrimi,* ***ulusal sorun,*** *din,* ***"açlık",*** *Lenin-Troçki-Stalin,* ***Brest-Ltovsk antlaşması,*** *14-15 emperyalist devletin kuşatması,* ***Yeni Ekonomik Politika,*** *Kronstadt ayaklanması,* ***Sosyalizmde grev hakkı,*** *Sosyalizmde devlet sorunu,* ***Kulakların tasfiyesi,*** *"Büyük Komplo",* ***Moskova Duruşmaları,*** *"diktatör" (!) Stalin,* ***Hitler faşizmi ve Faşist Almanya ile Sovyetler Birliği saldırmazlık anlaşması,*** *vb. ...*

Fakat yöneltilen bu ve benzeri tüm soruların, "Büyük Ekim Devrimi" öncesi, sırası ve sonrasına ilişkin olduğu; bunlara verilen cevapların, olayları tarihi gelişmesi içinde ele alma ve burjuvazinin tarih çarpıtıcılığına karşı tavır koyma şeklinde olduğu bilindiğinde; kamp için ayrılmış olan sınırlı zaman, bilgiye ve bilince susamış Genç Bolşeviklerin istemeyerek de olsa gündeme devam etmeleri zorunluluğunu dayattı.

* * *

Bundan sonra, siyasi programın unsuru olan ve yine tek tek genç yoldaşların hazırlandıkları diğer konular gündeme geldi:

* Gençliğin karşı karşıya bulunduğu en acımasız tehlikelerden birisi de, **uyuşturucu sorunu**dur.

"Uyuşturucu" dendiğinde genellikle hep eroin vb. gibi "ağır" uyuşturucular akla gelmektedir. Bu, toplumda hakim olan anlayıştır. Bu anlayış sigara, alkol vb. gibi en yaygın uyuşturucuların uyuşturucudan sayılmamasını beraberinde getirmektedir. Legal ve illegal uyuşturucu ayrımı yapılmaya başlandığı andan itibaren; sigara, alkol gibi uyuşturucuların, topluma en fazla zarar veren, toplum sağlığında kitleler halinde toplu tahribatlara yol açan özellikleri gözardı edilmiş olmaktadır!

Komünistler bu alanda yürüttükleri mücadelede, örneğin uyuşturucuya karşı bir kampanya açacaklarsa, işe alkol ve si-

Gençlik Kampı coşkuyla sonuçlandı!

garadan başlamalılar. Alkol ve sigara bağımlısı olan bir komünist, örneğin esrarın tadına varan, kullanmayı sistemleştiren bir genç yoldaşına nasıl yardımcı olup, müdahale edebilir?! Esrara bağımlılık esasta ***psikolojik*** iken, ***fiziksel bağımlılık yaratan alkol ve sigara illeti***nden kurtulamayan bir komünistin bu alanda tutarlı bir mücadele yürütmesi beklenebilir mi?

Sigara ve alkol "legal" uyuşturuculardan olduklarından, devletin "güvenlik güçleri" ile bu alanda yolların kesişmesi sözkonusu değilken; çoğunlukla "illegal" olan esrarın kullanımı, örgüte devletin "güvenlik kuvvetlerini" bulaştırma olasılığını artırır. Salt bu saptama bile, uyuşturucunun herhangi birinin kullanımının, "kırk katır mı kırk satır mı" tercihinde olduğu gibi olduğunu ortaya koymaktadır! Biz komünistlerin uyuşturucuya ihtiyacımız yoktur! Uyuşturucu kullanımı –ne olursa olsun– sonuçta hakim sınıflara yaramaktadır. Bunun bilincinde davranmak zorundayız.

* Genç Bolşeviklerin büyük bir dikkatle izledikleri ve öğrendikleri diğer önemli konu, **poliste ve mahkemede takınılacak tavır** bağlamındaydı.

Bu konuda da çıkış noktamız, Komintern'in direktifidir: **İhanet etme! Burjuvaziye parti ve partili yoldaşların hakkında bilgi verme!** Bütün Bolşevik yoldaşların bilinçlerine kazımaları gereken ilke, işte budur...

Tüm dünyada, polisin komünistler veya devrimciler hakkında sahip olduğu bilgiler, esasta yakalananların verdiği bilgilerden ve "itiraflar"dan oluşmaktadır. Bu nedenle polise, örgütün ve yoldaşların hakkında hiçbir bilgi verme ilkesi, tüm Komünistler için ve tüm ülkeler için geçerlidir.

Polise, parti ve partili yoldaşlar hakkında bilgi vermeme ilkesinin önünü düzleyen canalıcı önemdeki tedbir; illegalite kurallarına uymak, yaşamını bu gizlilik ve çalışma kurallarına uygun bir şekilde şekillendirmektir. Bu kurallara uyulmasına rağmen yakalanma durumunda, yine ilkemiz burjuvaziye hiçbir bilgi vermemektir! Bu sorunun önemi, her başlangıç yapılan gençlik çalışmasında, bu alanda eğitimi mutlak bir zorunluluk haline getirmektedir. Bu konular ele alınmalı ve çalışmalara katılan tüm gençlere bunlar kavratılmalıdır!

* Gençlik gruplarının çalışmalarında önemli bir yer tutan diğer konu da, **aile içinde kız çocuklarına ve genç kadınlara uygulanan cinsel şiddet ve bu bağlamda yürütülecek mücadeledir.**

Aile içinde cinsel şiddet, kız çocuklarına sevgi vermek vb. için değil, yetişkinler kız çocuklarını basit birer seks araçları olarak gördükleri için mümkün olmaktadır. Kız çocukları ve genç kadınlar üzerindeki cinsel şiddet, şiddetin kaba biçimlerindendir ve şiddet sorunu da, iktidar sorunudur. Erkeklerin iktidarlarını sergiledikleri bu aşağılık edim, güvenin suistimaline dayanır.

Emperyalist-kapitalist toplumlarda bu ilişkiler "normal"dir! Öyle bir toplumdur ki bu, anaların-babaların çocukları üzerinde her türlü kararı alma-verme yetkileri vardır. Bu toplumda cinsellik meta gibi alınır-satılır. Fuhuş, cinselliğin parayla alınıp-satıldığı bir kurumdur. Tüm bunlar, emperyalist sistemin aileye yansımalarıdır.

Aile içinde cinsel tacize maruz kalan kız çocukları ve genç kadınlar, "güvendikleri" insanların suistimaline uğramakta, başlangıçta ne olduğunu anlamamakta ve sonra tüm yaşamları boyunca çekmektedirler. Ve cinsel şiddet, kız çocuklarının ve genç kadınların kişiliklerini korkunç derecede yaralamaktadır.

Çocukluğunda cinsel şiddet uygulanan ve bunun baskısı altında yaşayan genç kadınlara çağrımız; elinizdeki bütün olanaklarınızla bu cendereden kurtulmaya çalışın. Gerçekten güvenebileceğiniz birilerine sorununuzu açın. Sizleri de hakkınız olan "normal" bir yaşam beklemekte. Bu kurt sofrasından sizlerin nasıl kaçıp kurtulacağınız konusunda genel reçeteler verilemezse de, bu cendereden kurtuluşun, çocukluklarında cinsel şiddete maruz kalan genç kadınların bizzat kendi ellerinde olduğunu kavramak ve kavratmak çok önemlidir. Sizlerin bu gücü kendinizde bulmanız, kapıyı açmanız, kurtuluşa yönelen en önemli hamle olacaktır!

Cinsel şiddet kendiliğinden ortadan kalkmayacaktır! Bunun için erkek egemenliğinin yıkılması şarttır! Erkek ege-

Bijî Jîwan ê Bolşewîk!

Yaşasın Bolşevik Gençlik!

menliği de olan emperyalist sistem hiçbir şekilde kendi kendini kaldırmak istemeyecektir. Bu alanda sorunun çözümü, esasta kadınların ellerindedir; erkekler ise kavradıkları ölçüde yardımcı olacaklardır!

Cinsel şiddete maruz kalan kızlar, genç kadınlar! Bizler sizleri en şefkatli kollara sahip olan gerçek komünist saflara çağırıyor; örgütsel yapımız tehlikeye düşse de, elimizden geldiği ölçüde sizlere yardımcı olmak istediğimizi dosta düşmana ilan ediyoruz!

* Özellikle yurtdışında yaşayıp fabrikalarda çalışan veya meslek eğitimi gören Genç Bolşevikler için de önemli bir yere sahip olan **işletme hücreleri ve işletmelerde gençlik (çırak) temsilcilikleri** konularında da ilginç tartışmalar yürütüldü.

Parti hücreleri olarak tanımlanan işletme hücreleri, esasta oluşturuldukları işletmelerin somut sorunlarından yola çıkmalı ve ilgili ülke devrimi için bir faaliyet yürütmelidirler. Eğer seminerde olduğu gibi, sözkonusu edilen Almanya'daki bir işletmede kurulacak olan işletme hücresi ise, bu hücre, kuşkusuz Almanya'daki bir komünist örgütlenmenin parçası olarak kavranmak zorundadır. Burada kurulan bir işletme hücresinin faaliyetinin esası Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için propaganda-ajitasyon çalışmaları ise, temel bir yanlış yapılmaktadır! Ancak bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimiyle dayanışma çağrısı yapılmaz vb. anlamına gelmez...

Bizim bu yüzden, önümüzdeki süreçte yapmamız gereken en doğru şey, "yeni yönelim" olarak adlandırdığımız, "yurtdışı" faaliyetlerimizi, doğru rayları üzerine oturtmaktır. Özellikle de genç yoldaşlarımız için kimin şu veya bu Avrupa ülkesinin devrimi için, kimin Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için çalışacağı bağlamındaki sorulara cevaplar bulmaktır. Bu koşullar sağlandığında, işletme hücreleri bağlamında da doğru adımlar atılacaktır!

* * *

3. Komünist Gençlik Kampı'nın siyasi programında yer alan "Fransa'da öğrenci hareketleri", "1 Mayıs'ın tarihçesi" gibi bazı başka konular, zaman yetmezliğinden dolayı ele alınamadı. Bu bağlamda yapılan tartışmalar sonucunda, bundan sonra kampların yapılması halinde, esasta temel bir siyasi konunun seçilmesi ve bunun üzerinde geniş bir şekilde yoğunlaşılması gerektiği hakkında görüş birliğine varıldı. Tabii ki bu konuda kararı verecek olan yine Merkezi Gençlik Komitesi olacaktır...

* * *

Gençlik gruplarının faaliyetleri ve genel durum üzerine yürütülen tartışmalarda, faaliyet sürdüren gençlik gruplarının üçte birinin hemen 2. kamp sonrasında kurulduğu, bir grubun dağıldığı, bir grubun durumunun tam belli olmadığı, diğer gençlik gruplarının düzenli çalışma yürüttükleri; tüm gençlik gruplarında esasta somut gereksinimlerine cevap verir nitelikte eğitim yaptıkları tespit edilmiştir. Ayrıca genel olarak yetişkin sorumlu yoldaşlarla ilişkilerin iyi sürdüğü ve yardım gördükleri ifade edildi.

* * *

Genç Bolşevikler, yukarıda çok çok özet halde aktarmaya çalıştığımız siyasi programlarının yanısıra oluşturdukları birçok çalışma grubunda çalışkan ve verimli bir faaliyet sergilediler.

Gazete çalışma grubundaki yoldaşlar, kamp sürecinde, Kamp Özel Sayısı niteliğinde bir GENÇ BOLŞEVİK daha hazırladılar. Tamamen genç yoldaşlarca kaleme alınan makaleler, gerekli çeviri işlemleri bittikten sonra, yeni bir sayı olarak yayınlanacaktır.

Afiş grubunda, yeterli bir hazırlık olmamasına karşın, çeşitli temaları işleyen onlarca afiş hazırlandı ve bu grupta yeralan gençlerin bir bölümü de birçok karikatür ve çizim gerçekleştirdiler.

Pankart grubunda yeralan genç yoldaşlar da, 1 Mayıs, 8 Mayıs eylemlerinde taşınmak üzere bazı pankartları yapıp bitirirken, Gençlik Gecelerinde sahneye asılmak üzere Kürtçe-Türkçe-Almanca hazırlanan güzel bir pankartı da yarattılar.

Yine gençlik gecelerinde kullanmak üzere hazırlanan bir **sergi**de, Komünist Gençlik Hareketi'nin tarihi gelişimi konu ediliyordu.

Çalışma grupları içinde en fazla rağbet gören ve katılım sayısı en yüksek olan, **tiyatro çalışma grubu**ydu. Burada yeralan genç yoldaşlar, kamp sürecinde kendi yazdıkları kısa, fakat içerikli ve güzel bir oyunu, kampın son günü sundular. Coşku ile karşılanan bu oyun, emperyalistleri, Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunda kadın-erkek ilişkilerini, Kürdistan sorununu ve halkların kardeşliği temalarını içiçe ele alıyordu.

Müzik grubundaki genç yoldaşlar da, yine kamp sürecinde hazırlandıkları türkü, şarkı ve marşlarla, kampın son günü yapılan eğlencede, Genç Bolşeviklerin coşkusuna coşku kattılar.

* * *

Doğru bir proje üstünde yükselen Bolşevik Gençlik çalışması, kısa bir sürede, olumlu sonuçlarını ortaya koymaya başlamıştır. 3. Komünist Gençlik Kampına katılan herkesin tanıklığını yapacağı şey, Genç Bolşeviklerin bilinçli bir şekilde, coşkuyla devrim-sosyalizm davasına sarıldıklarıdır.

3. Komünist Gençlik Kampı, aynı zamanda Genç Bolşeviklerin kendi kendilerini yönetebileceklerini/yönettiklerini göstermiş, en sıkı ideolojik-siyasi birlikle, örgütsel bağımsızlığın zarar değil, fayda getirdiğini de açıkça ortaya koymuştur!

Genç Bolşevikler, görmek isteyenlere, yalnızca yarınları kazanmanın değil, bugünün mücadelelerinde de sorumluluklar almanın adayları olduklarını açıkça göstermişlerdir!

Bu izlenimlerimizle yazımızı noktalarken, yüksek sesle haykırıyoruz:

GENÇLİK GE LE CEK TİR!

GE LE CEK BOLŞEVİZM'DEDİR!

5 Mayıs 1995 ▲

"Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) 4. Kongre Sonuç Bildirisi" hakkında...

PSK'nın 4. Kongresi'nde savunulan görüşler, daha önce savundukları görüşlerden öz olarak hiçbir değişiklik arzetmemektedir. Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında kurtuluşu adına, faşist Türk devleti ile anlaşma politikaları ve ateşkes çağrısı bir kez daha Kongreleri tarafından dile getirilmiştir. Legalleşme konusunda da geçmişte savunulanlar Kongre tarafından yinelenmiştir. PSK'nın kuruluşundan bu yana geçen yirmi yıllık süreçte, politikalarının doğruluğunu kitlelere yutturmaya çalışırken, gerçekler inkar edilmekte ve siyasi sahtekarlıklarına da devam etmektedirler. Siyasi sahtekarlıklarından biri de, yirmi yıllık süreçte Sosyalizm adına savunduklarına hiç değinmemeleridir. Böylece "temel politikalarımız doğrulanmıştır" derlerken bu konuda savunduklarını temel politika olmaktan da çıkarmaktadırlar.

11-17 Şubat 1995 tarihlerinde yapıldığı belirtilen PSK 4. Kongresi, "Sonuç Bildirisi"nde ortaya konan görüşlere bakıldığında, ***"legalleşme ve ateşkes çağrısı kongresi"*** olarak tarihte yerini alan bir kongre niteliğindedir. Buna uygun olarak da "Sonuç Bildirisi" "ÇÖZÜM EŞİTLİKTE ve BARIŞTADIR" başlığı ile yayınlandı.

Lafta çokça sosyalizmden bahsetse de, PSK'nın sosyalizmle, Marksizm-Leninizmle herhangi bir ilişkisinin olmadığını, değişik sayılarımızda ve değişik bağıntılarda ortaya koyduk. Aynı zamanda PSK'nın milliyetçi, reformist ve karşıdevrimci niteliğe sahip olduğunu da ortaya koyduk.

Burada, sözkonusu bildirideki bütün yanlışlara değinmeden, bazı önemli noktalarda tavır takınarak, PSK'nın gerçek yüzünü birkez daha göstermeye çalışacağız. "Sonuç Bildirisi"nin yaptığı ilk tespit şöyledir:

"Ülkemiz ve insanlarımız, hükümetin yanlış ve çözümsüz bir politikada ısrarı yüzünden, şu 1995 yılında da barıştan ve demokrasiden yoksun kalmaya, acı çekmeye devam ediyor.

DYP-SHP koalisyon hükümeti, 1993 yılında önüne çıkan barış fırsatını ayağının ucuyla itti, onu izleyen barış çağrılarına kulaklarını tıkadı. Silahları susturmaya, Kürt sorununa siyasal yoldan adil bir çözüm bulmaya yanaşmadı." (agb, sayfa 1)

PSK'nın bu tespitinde en temel sorun, yürüyen kirli savaşın sorumlusu olarak sadece andaki hükümeti göstermesidir. Kuşkusuz bu hükümet de yürüyen kirli savaşın suçlusu, sorumlusudur. Ama, tek sorumlusu değil. Yürüyen kirli savaşın sorumlusu, bütün kurumlarıyla bizzat faşist Türk devletidir. Andaki hükümet sadece bu devletin kendisine yüklediği "ulusal görevi"ni yerine getirmektedir. Bundan fazla değil.

PSK'nın bu tespiti, bizzat kendilerinin birçok yazılarında yaptıkları "bu hükümet MGK'nın kuklasıdır" tespiti ile de çelişmektedir. İşlerine geldiği bir yerde "kukla", yine işlerine geldiği başka yerde ise "sorumlu" oluvermektedir.

Sadece bu kadar da değil. PSK, sadece devleti değil, bunun doğal sonucu olarak bizzat kapitalist sistemin kendisini de gözardı etmektedir. Bunu şu biçimde yapmaktadırlar:

*"**Bu savaş, artık çekilmez hale gelen enflasyon, açlığın, işsizliğin baş nedenidir.**" (abç) (aynı yerde)*

Kuşkusuz yürüyen kirli savaşın, enflasyona etkisi vardır ve enflasyonun nedenlerinden biridir. Fakat bu, hiçbir biçimde enflasyonun, açlığın ve işsizliğin **BAŞ nedeni** olarak gösterilmesini haklı çıkarmaz. Enflasyonun da, açlığın da, işsizliğin de **BAŞ ve TEMEL nedeni bizzat kapitalist sistemin kendisidir**. Anda yürüyen kirli savaş son bulsa da, kapitalist düzen varlığını koruduğu sürece, enflasyon, açlık, işsizlik varlığını koruyacaktır. Bütün bunları yok etmenin tek bir yolu vardır: Kapitalist, sömürü düzeninin ortadan kaldırılması.

Kapitalist düzenin "bazı kötülüklerini düzeltmek" için uğraşanların, faşist devleti ve kapitalist düzeni hedeflememesi gayet doğaldır. Bu, aynı zamanda Kürt sorununa "siyasal yoldan adil bir çözüm" siyasetinin de doğal bir sonucudur. Bunlar hepsi doğal olduğu kadar, reddedilmesi ve mahkum edilmesi gereken görüşlerdir de.

PSK, yürüyen kirli savaşı durdurma adına andaki rejimin savunuculuğunu yapmaya devam etmektedir. ***"Yanlış Politikada Israr Yüzünden Rejim Tıkan-***

mıştır" arabaşlığı altında şunlar savunulmaktadır:

"Yurttaşlar!

İnatla izlenen çağdışı, ilkel politikalar yüzünden ülke bir kaos içindedir, yangın yerine dönmüştür. Politik kanallar tıkanmıştır. Ekonomi çöküntüye uğradı. (...) Bu yanlış politikada ısrar yüzünden Türkiye daha kötü, daha karanlık bir ortama sürükleniyor.

Bu gidişe dur demeliyiz!

Bu politika değişmelidir. Ülkeyi yakıp yıkmakla, daha çok kan dökmekle, zulümle, sürgünle bir yere varılamaz. Çözüm silahta değil, sağduyudadır.Çözüm barıştadır:

Türkiye çağdaş bir ülke olmalıdır. Kürt halkıyla barışmalıdır. Bunun yolu, Kürt kimliğini ve haklarını tanımadır." (aynı yerde)

PSK faşist Türk devletinin andaki politikasını teşhir etme adına, Türk devletini açık burjuva düzen partilerinden daha fazla savunma konumuna düşmüştür. Türk burjuvazisinin ekonomisinin durumunun kötü olması PSK'yı rahatsız ediyor... Andaki durumu teşhir adına burjuvaziye uşaklık böyle yapılır... Durum kötü... O zaman bu duruma dur deme görevi PSK'ya düşmektedir... Bu olgu PSK'nın niteliğine uygundur.

Burjuvazinin devletinin, düzeninin kaos içinde olması, onun ekonomisinin çöküntüye uğraması Marksist-Leninistler için kaygılanacak bir durum değildir. Sorun, işçi sınıfının, emekçilerin ekonomik durumlarının nasıl olduğu ve bizzat kapitalist sistemin yıkılması sorunudur. Andaki ekonomik durumun kötü olduğunu ortaya koyduğumuz her yerde, bu durumun temel nedeninin kapitalist sistemin kendisi olduğunu ortaya koyup, onun yıkılmasının gerekliliğini kitlelere kavratmaya çalışırız. Yoksa burjuvazinin ekonomik zorluklarına dur demek için değil.

Gerek Türkiye'nin, gerekse de Kuzey Kürdistan'ın karanlık ortamdan kurtulmasının tek, evet tek yolu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi-köylü iktidarının kurulmasıdır. Çözüm budur! Çözüm, faşist Türk devleti ile yapılacak barışta değil!

Sınıflarüstü gösterilen, ama gerçekte burjuvazinin olan "sağduyu"ya, burjuvazinin "sağduyusu"na ihtiyacımız yok bizim. Bizim de burjuvaziye karşı "sağduyu"muz yoktur, olmayacaktır da. Bizler, sağduyumuzla sizin, savunduğunuz görüşlerle burjuvazinin saflarında olduğunuzu ve bizim çıkarlarımızı savunmadığınızı da iyi biliyoruz.

PSK'nın "barış" için sunduğu "çözüm" önerisi ise şöyledir:

"Kürtler ve Türkler, mevcut sınırlar içinde, kardeşçe birarada yaşıyabilirler. Yıllardır süren kavganın dövüşün sonu gelebilir. ***Bunun yolu, devlet yapısını, toplumun politik, yönetsel ve kültürel yaşamını eşitlik ilkelerine uygun biçimde yeniden düzenlemektir. Bunun yolu Kürt-Türk federasyonudur****." (abç)*

"İsviçre veya Belçika türü bir çözüm bulabiliriz. Buna barışçı ve demokratik yöntemlerle ve her iki halkın özgür iradesiyle varabiliriz." (aynı yerde)

Burada, altını çizdiğimiz yerde bir kez daha, PSK'nın faşist Türk devletini sadece reforme etme amacında olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Savunduğu görüşler burjuva-demokrasisinin sınırları içinde kalan görüşlerdir.

Federasyon sorununa gelince: Federasyon, en başta eşitler arasındaki bir ilişkidir. Biz genel olarak federasyona karşı değiliz. Fakat biz, faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda, onu yıkma yerine, onunla masa başına oturularak yapılacak bir anlaşma temelinde elde edilecek bir federasyona ve bunun ulusal sorunun çözümü olarak sunulmasına karşıyız.

Biz, faşist Türk devletini yıkıp, Kuzey Kürdistan'da, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği bir ortamda, Kürt ulusunun federasyon biçiminde veya bölgesel özerklik biçiminde birlikten yana tavır takınmasından yana; ve bu temelde oluşacak bir federasyondan yanayız.

Yani, eşit haklara sahip olan ulus ve milliyetlerin özgür iradeleri temelinde oluşan federasyonlardan yanayız.

PSK, öne sürdüğü federasyon önerisi ile burjuva düzeninin sınırlarını aşmamakta, faşist Türk devletinin yıkılmasını bir kenara bırakmaktadır. Bu yüzden de savunduğu federasyon önerisi reddedilmek zorundadır. Bu öneri, Kürt ulusunun ulusal sorununa çözüm değildir.

PSK, faşist Türk devletinin yıkılmadığı şartlarda Kürt halkının özgür iradesini kullanabileceğini savunarak da, kapitalist sistemi şirin göstermektedir. Faşist Türk devleti yıkılmadan ne Kürt ulusunun, ne de Kürt halkının özgür iradesini kullanması mümkün değildir. Kürt halkının özgür iradesini kullanması, ancak işçi sınıfı önderliğindeki devrimle mümkündür.

Bütün oportünist-revizyonist-reformist örgütlerin siyasetini belirleyen en temel özellik, kötünün iyisi, yani, ehveni şer politikasıdır. PSK'nın bundan payını almaması doğal olarak mümkün değildir. Bu yüzden de şu tavır takınılmaktadır:

"Eşitlik savaştan iyidir. Barış, Kürdistan'ı yakıp yıkmaktan, Türkiye'yi bir yangın yerine çevirmekten iyidir. Hoşgörü, Kürtleri öldürmekten ve sürmekten, iki halk arasına kin ve öfke duvarları örmekten iyidir." (aynı yerde)

Evet, burjuva düzeni çerçevesinde de olsa, "eşitlik" ve "barış" (bunlar işçi sınıfı ile burjuvazi arasında gerçekten mümkün olmayan şeylerdir), yürüyen kirli savaştan iyidir... İyi de... doğru mu? PSK niteliği gereği bunu savunsa da, biz komünistler kötünün iyisinden yana değiliz, reddediyoruz. Biz, doğrudan yanayız. Kürt ve Türk ulusundan ve bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin eşitliğinden ve barışından yanayız. Bütün ulus ve milliyetlerden burjuvazi ve sömürücü sınıflara karşı savaştan ve bu temelde de onlar için eşitsizlikten yanayız. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında kin ve öfkenin ortadan kaldırılmasının tek yolu, sömürü sisteminin yıkılmasıdır.

PSK bunu gözlerden gizlemek için şu tespiti yapmaktadır:

"Türkiye bugün, "barbarlık mı, yoksa barış mı?" ikilemindedir." (aynı yerde)

"Barbarlık mı, barış mı" ikilemi ne anlama gelmektedir? PSK için barbarlık, anda Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşla sınırlıdır. Böyle olduğu için de alternatif "barış" olarak konmaktadır. Yani, Kürt ulusuna karşı yürütülen kirli savaş, andaki biçimi ile son bulursa, PSK'nın görüşüne göre "barbarlık" da son bulacak... Bu, somut olarak faşist Türk devletinin varlığını sürdürdüğü koşullarda, faşizmin savunulması ve barbarlığın devam etmesini savunmadan başka hiçbir şey değildir.

Varsayalım ki, yürüyen savaş bitirildi, faşist Türk devleti Kürtlerle anlaştı ve federasyona kadar varan bir "çözüm" bulundu. Peki o zaman barbarlık son mu bulacak? Hayır! Barbarlık yine varlığını sürdürecektir.

Çünkü, ***"özel mülkiyet ve sınıfsal eşitsizlik temelinde oluşan yeni burjuva ulusal devletler: a) kendi ulusal azınlıklarına baskı yapmaksızın (...); b) topraklarını komşuları aleyhine genişletmek-***

sizin -ki bu çatışmalara, savaşlara yol açar- (...); c) emperyalist "büyük" güçlere mali, ekonomik ve askeri olarak boyun eğmeksizin, varlıklarını sürdüremezler." *(Stalin, Leninizm Dizisi, Defter 6, sayfa 170-171, İnter Yayınları)*

Barbarlık, bizzat emperyalizmin kendisidir. Gerçekten barbarlığın yok edilmesi isteniyorsa, o zaman bu düzenin kendisi yok edilmek zorundadır. Bu yüzden de, Türkiye ve Kuzey Kürdistan "barbarlık mı, yoksa barış mı?" ikileminde değil, YA FAŞİZM, YA DEVRİM!, BARBARLIK MI, SOSYALİZM Mİ? ikilemindedir. PSK'nın ortaya koyduğu ikilem, varolan kapitalist barbarlığın başka biçimlerde devam etmesi demektir.

"Kirli Savaşa Karşı Çıkalım, Barış Zincirini Örelim" arabaşlığında ise, PSK "ateşkes" önerisini daha da somutlaştırmaktadır. Tavırları şöyle:

"Gecikmeden ve karşılıklı olarak silahlar susmalı, böylece daha fazla kan dökülmesi son bulmalı, diyalogun ve barışçı bir çözümün yolu açılmalıdır." (agb, sayfa 2)

Bu talep PSK açısından kuşkusuz yeni değildir. Fakat bu biçimi ile, bizzat Kongre'nin "Sonuç Bildirisi'nin **ana konusu** olması açısından bir "yeni"lik vardır.

Silahların susması konusuna gelince: Ulusal kurtuluş mücadelesinin silahlı yürüdüğü durumlarda, silahların sustuğu dönemler olabilir. Diğer bir deyim ile ateşkes olabilir. Sorun ateşkesin kendisinden kaynaklanmıyor. Sorunun özü, yapılan ateşkesin, ne için ve hangi içerik temelinde yapıldığı sorunudur.

Gerek PSK'nın olsun, gerekse de PKK'nın olsun, faşist Türk devleti ile anlaşma hedefi ve düşüncesi ile yaptıkları "ateşkes çağrı"larını reddediyoruz. Biz, faşist Türk devletine karşı, devrimci savaştan yanayız. Kuzey Kürdistan bazında Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak, bu devrimci savaşla mümkün olacaktır.

Bizim savaşımımız, faşist Türk devletini, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi temelinde yıkana kadar sürecektir.

"Kongre Sonuç Bildirisi"nde önemli olan bir başka sorun, geçen yirmi yıllık sürecin PSK'nın temel politikalarını doğrulayıp doğrulamadığıdır. Bu konudaki tavırları şöyledir:

"Partimiz, baştan beri ulusal kurtuluş mücadelemizin özgül koşullarını –ülkemizin parçalanmışlığını, sözkonusu kuşatmayı, dış destek azlığını– gözönüne alan bir strateji izledi. Bu koşullarda, bir ulusal kurtuluş hareketinin silahlı mücadele biçimleriyle zafere ulaşmasının güçlüğünü ve ağır bedelini gözönünde tutarak, bizzat Kürt ulusal hareketinin bu alandaki zengin deneyiminden dersler çıkararak, siyasal ve barışçı mücadele biçimlerini tercih etti." (agb, sayfa 2-3)

PSK'nın, bir dönem uşaklığını yaptığı Kruşçev modern-revizyonizminin temel anlayışından biri olan, parlamenter yol anlayışı sonucu "siyasal ve barışçı" mücadele biçimlerini seçtiği doğrudur. Bugün de bu siyaset daha ileriye götürülerek savunulmaktadır. Bunlar olgudur. Olgu olmasına olgu da, bu tavırların geçen yirmi yıllık süreçte doğrulandığını savunmak siyasi sahtekarlıktır. PSK bu konuda şu tespiti yapıyor:

"Gelinen durum Partimizin bu temel politikalarının doğruluğunu kanıtlamıştır. Bizim koşullarımızda şiddetin, ulusal amaçlara ulaşmak bakımından yetersizliği ve yol açtığı ağır sonuçlar bir yana, sömürgeci rejim bakımından da, Kürt ulusal hareketini şiddet yoluyla bastırmanın ve ondan kurtulmanın mümkün olmadığı bir kez daha ve nice acılar ve kayıplar pahasına öğrenilmiştir. Sorunun ancak barışçı yollardan, her iki halkın eşitliği temelinde çözülebileceği artık sağduyu sahibi her insan tarafından görülmektedir." *(abç) (agb, sayfa 3)*

Modern-revizyonizmin uşakları iyi öğrenmiş... Tartışılan bağıntı ulusal sorun da olsa, PSK bir kez daha her türlü şiddeti reddetme tavrını takınmaktadır. Burada baskı altındaki bir ulusun savunma amaçlı da olsa başvurduğu şiddetin meşruluğu da artık ortadan kalkmıştır. Bu kaşarlanmış revizyonistler, kendilerinin haklı olduğunu göstermek için gerçekleri tersyüz etmekte, kısacası siyasi sahtekarlık yapmaktadırlar.

Şöyle ki, eğer bugün Kuzey Kürdistan bazında Kürt ulusunun varlığı uluslararası arenada kabul görüyorsa, onun bazı haklarına kavuşması üzerine tartışılıyorsa ve herşeyden de evvel, Kürt sorunu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da son on yılın esas gündemini teşkil etmişse, bütün bunlar esasta PKK önderliğinde verilen silahlı mücadele sayesinde olmuştur. PSK bugün faşist Türk devletine "barış" çağrıları yapabiliyorsa, bunun ortamı da verilen silahlı mücadele sayesinde yaratılmıştır.

Eğer faşist Türk devleti "Kürt ulusal hareketini şiddet yoluyla" bastıramıyorsa, bu, siz revizyonist ve sahtekarların dediği gibi, şiddetin gereksizliğini değil, tam tersine faşist Türk devletine karşı daha fazla şiddetin gerekliliğini gösterir. Kürt ulusal hareketinin şiddetle bastırılamamasının en temel nedeni, bizzat bu hareketin PKK önderliğinde verdiği silahlı mücadeledir.

Bugün gelinen yerde bu silahlı mücadeleye önderlik eden PKK'nın iyice reformistleşmesi, hiç de PSK'nın "siyasal ve barışçı" mücadele siyasetinin doğruluğunu göstermez. Ulusal sorunda, artık reform içerikli haklar bile, uzun süreli silahlı mücadele sonrasında elde edilmektedir. PSK'nın bu tavrı siyasi sahtekarlık ve aynı zamanda inkarcılıktır.

Bütün bu yaklaşımın ardında ortaya çıkan gerçek, faşist Türk devleti ile anlaşma siyaseti temelinde, PKK'nın bastırılmasıdır. Evet, bu karşı-devrimcilerin oynayamak istedikleri rol budur.

PSK'nın gerek ulusal sorun konusunda savunduğu görüşleri olsun, gerekse de sosyalizm adına savunduğu görüşleri olsun, geçen yirmi yıllık süreçte çok iyi bir biçimde ortaya çıkmıştır. Fakat bu, PSK'nın iddia ettiği gibi doğrulanan görüşler değildir. PSK'nın savunduğu görüşler, revizyonist-reformist-milliyetçi ve karşı-devrimci görüşlerdir. Ortaya çıkan gerçek budur. Yirmi yıllık süreç, bunu doğrulamıştır.

Yazımızın başında PSK'nın Kongresi için "legalleşme ve ateşkes" Kongresi nitelemesini yaptık. Ateşkes için takınılan tavrın doğal sonucu olarak PSK'nın legalleşme talebi ortaya çıkmaktadır. Yirmi yıllık siyasetin bugünkü biçimi aynen şöyledir:

"PSK'ya Legal Çalışma Yolu Açılmalı

Partimizin bugüne dek gizli çalışıyor olması, Türkiye sömürgeci rejiminin yasakları ve baskıları yüzündendir. (...)

Partimiz, ülkenin legal politik yaşamında yer almak, kendi görüşleri ve programı doğrultusunda sorunların çözümüne, barışçı ve demokratik yöntemlerle katkıda bulunmak istiyor. Rejim, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü konusunda, iç ve dış kamuoyunu kabaca oyalama ve aldatma politikasına son vererek bu tür engelleri bir an önce kaldırmalıdır.

Böylesine demokratik bir adım, ülkede barış ortamının gerçekleşmesine hizmet edecektir." (agb, sayfa 3-4)

Sosyalist bir parti olma iddiasında olan bir partinin –PSK bu iddiadadır–, en iyi burjuva demokrasisinin varolduğu

ülkelerde bile, varolan burjuva demokrasisine güvenmemesi ve örgütün çekirdeğini illegal tutması zorunludur. Bu, legal olanakları kullanmanın, legalde de çalışmanın önünde engel değildir. Sorunu legal illegal olarak karşı karşıya koymak siyasi sahtekarlıktır. Sorun, neye öncelik ve ağırlık verildiğidir.

PSK'nın devrim diye bir sorunu, devrim partisi olmakla hiçbir ilgisinin olmamasının doğal sonucu olarak savunduğu "PSK'ya legal çalışma yolu açılmalı" düşüncesi, onun siyasi amaçlarına uygundur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki koşulların elverişli duruma gelmesi şartlarında PSK legalleşecektir.

PSK'nın, Kürt ulusu adına konuşmasının ötesinde, varolan burjuva partilerinden pek farkı yoktur. Varolan fark, burjuva-demokrasisine daha fazla sahip çıkmadır. Durum böyle olduğu için de, PSK'nın legalleşme imkanı vardır. Sorun bunun ne zaman olacağı sorunudur. Adı PSK değil de YDDH veya başka isim olur. Sonuçta PSK, demokratikleşme adı altında faşist devletin parlamenter siyasi mücadelesinde yerini alarak, kapitalist düzene hizmetini legal alanda icra edecektir. Bu yol ne kadar erken alınırsa, ulusal kurtuluş ve sosyalizme sempati duyup bunların peşinde gidenlerin gözleri de o kadar erken açılma imkanına kavuşacaktır.

Ağababası Rus sosyal-emperyalizminin çöküşünden sonra, emperyalist kuruluş ve örgütlere iyice yamanan PSK, 4. Kongresi'nde uluslararası kamuoyuna da çağrıda bulundu. "Sonuç Bildirisi"nin bazı incileri şöyledir:

"Dünya, sağır ve dilsiz gibi, Kürt halkına karşı işlenen soykırımı, bu insanlık suçunu seyrediyor.

Bu insanlık adına, uygarlık adına utanılacak bir durumdur." (agb, sayfa 4)

"Bunlar insani değerlerle, demokrasi ve insan haklarıyla, bağdaşmayan bir tutumdur." (aynı yerde)

Burada teşhir edilmesi gereken şey, Kürt ulusu üzerinde olsun, başka uluslar üzerinde olsun varolan baskı, zulüm vb., bizzat kapitalist-emperyalist düzenin "insani değerleri"ni oluşturduğu; uygarlık denenin gerçekte kapitalist barbarlık olduğudur.

Kapitalist düzende demokrasi, yani burjuva demokrasisi kapitalistler için demokrasi, işçi ve emekçiler için baskıdır. Kapitalist düzende "insani değerler" burjuvazinin değerleridir. "İnsan hakları" da burjuvazi ve onun hizmetinde olanlar için geçerlidir. Böyle olduğu için de işçi ve emekçilerin, ezilen ulusların geniş halk kesimleri için varolan insani değer ve haklar ile burjuvazinin insani değer ve hakları arasında sınıfsal kökenlerine göre ayrı ayrıdır. Demokrasi gibi, insani değer ve insan hakları da sınıflarüstü değildir.

PSK demokrasi, insan hakları ve insani değerleri sınıflar üstü ve gelişmiş emperyalist ülkeleri de bunların temsilcisi olarak gördüğü için, emperyalist devletlere sitem etmektedir. Bu da kendi niteliğine uygun bir tavırdır.

Sitem etme işini hallettikten sonra PSK şu çağrıyı yapmaktadır:

"Kongremiz, BM Örgütünü, NATO'yu, Avrupa Konseyi'ni, AGİT'i ve tüm öteki uluslararası kuruluşları, bunlara taraf olan devletleri sorumlu davranmaya, Türkiye'nin yaptıkları karşısında sessiz kalmamaya ve Kürt halkına karşı işlenen soykırımı önlemek için harekete geçmeye çağırır.

Türkiye'ye ekonomik ve askeri yardım durdurulmalıdır.

Türkiye uluslararası demokratik kuruluşlardan dışlanmalı ve ancak demokrasinin önündeki engelleri kaldırdıktan, insan haklarına pratikte işlerlik sağladıktan ve Kürt halkının haklarını tanıdıktan sonra kabul edilmelidir." (aynı yerde)

Bu çağrıda yeni olan tek bir şey yoktur. PSK, emperyalist kurum ve kuruluşlara bağlılığını, onları insan haklarının temsilcisi, barış ve demokrasinin temsilcisi olarak göstermeye tam gaz devam etmektedir. Kısacası PSK emperyalist "yeni dünya düzeni"ni savunma görevini yerine getiriyor.

Kısaca toparlarsak, PSK'nın 4. Kongresi'nde savunulan görüşler, daha önce savundukları görüşlerden öz olarak hiçbir değişiklik arzetmemektedir.

Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan bazında kurtuluşu adına, faşist Türk devleti ile anlaşma politikaları ve ateşkes çağrısı bir kez daha Kongreleri tarafından dile getirilmiştir.

Legalleşme konusunda da geçmişte savunulanlar Kongre tarafından yinelenmiştir.

PSK'nın kuruluşundan bu yana geçen yirmi yıllık süreçte, politikalarının doğruluğunu kitlelere yutturmaya çalışırken, gerçekler inkar edilmekte ve siyasi sahtekarlıklarına da devam etmektedirler.

Siyasi sahtekarlıklarından biri de, yirmi yıllık süreçte Sosyalizm adına savunduklarına hiç değinmemeleridir. Böylece "temel politikalarımız doğrulanmıştır" derlerken bu konuda savunduklarını temel politika olmaktan da çıkarmaktadırlar.

PSK 4. Kongresi'nin sosyalizm bağlamında yaptığı tek şey 3. Kongrelerinde söylediklerinin onaylanmasıdır. Gidişat, bunların artık yavaş yavaş da olsa sosyalizm lafzından da uzaklaşmalarına yöneliktir. Şimdiden bunu terk etseler daha iyi olur. Çünkü bu karşı-devrimcilerin sosyalizmden bahsetmeleri sosyalizme yapılan en büyük hakarettir.

Uluslararası kamuoyuna yaptıkları çağrının içeriği, PSK'nın emperyalist kuruluş, kurum ve devletlere sitem etme, onlara yamanmadır. Bundan bağımsız olarak, ortaya koydukları tavır, sadece Kürt ulusu dışındakilerin Kürt ulusuna yardım etmesidir. Ama kendilerinin başka ülkelerde ezilenlere karşı görevleri sözkonusu değildir. Yani tek yanlı ve milliyetçi bir tavır sergilemektedirler.

Bütün bunlar, bir kez daha PSK'nın niteliğinin milliyetçi-reformist-revizyonist ve karşı-devrimci olduğunu ortaya koymaktadır. PSK, "yeni dünya düzeni" içinde yerini çoktan almıştır.

Çokça ortaya koyduğumuz gibi, PSK'nın savunduğu politika ile Kürt ulusunun kurtuluşu gerçekleşemez. İçinde bulunduğumuz koşullarda, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, işçi sınıfı ve ezilen diğer sınıf ve katmanlara yol gösterecek olan BOLŞEVİK bir PARTİ'nin gerekliliği daha da açık bir biçimde kendisini dayatmıştır.

Milliyetçiliğe karşı proleter enternasyonalizmini, reformizme karşı devrimci savaşımı, revizyonizm ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizmi koyan, değişik ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini savunan bu örgüt BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'dır.

O halde, faşist Türk devletini yıkıp, yerine işçi-köylü iktidarını kurmak ve sosyalizme giden yolu açmak için BOLŞEVİK saflara! Kuzey Kürdistan bazında Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunun yolu buradan geçer.

Tüm revizyonist-reformist-milliyetçi güçlere karşı, BOLŞEVİZM bayrağını yükseklere kaldırmak için ileri!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

26 Nisan 1995

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Gazi olaylarının bir başka yüzü...

12 Mart 1995'de İstanbul'un Gazi Osmanpaşa ilçesinde 4 kahve ve 1 pastahanenin silahlı saldırıya uğraması sonrasında meydana gelen olaylar hakkında epeyce yazıldı.

Bilindiği gibi, bu olaylar hakkında yapılan değerlendirmelerde, değişik senaryolar ortaya atıldı. Bu konudaki görüşlerimizi Bolşevik Partizan sayı 95'de ortaya koyduk. Bu yazımızla sorunun bir başka yanına değinmek istiyoruz.

Gazi olaylarında, saldırıya uğrayanların ve bölgede ikamet eden kitlenin büyük bölümünün Alevi mezhebinden insanlardan oluşması olgusu kullanılarak, çatışmalar, Alevi-Sünni çatışması olarak gösterilmeye çalışıldı. Fakat, tutmadı. Çatışma, emekçilerle devlet güçleri arasında yürüdü.

Hakim sınıflar, emekçilerin kendi aralarındaki çatışmalar sözkonusu olduğu zaman, "böl ve yönet" politikası gereği, rahatsız olmazlar. Kitlelerin şiddetinin devlet güçlerine karşı yönelmesi ise, hakim sınıfların en büyük korkusudur.

Gazi olaylarında kitleler, bir bütün olarak devlete karşı yönelmiş olmasa da, bu devletin koruma güçlerinden bir bölümüne karşı şiddete başvurulmuştur.

İşte bu olgu, hakim sınıflar tarafından gözardı edilmeye çalışılmış ve emekçilerin bu direnişi, "halkın oyuna gelmesi" olarak lanse edilmiştir. Hakim sınıflar ve temsilcileri için bu, aynı zamanda "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" ne karşı yönelen bir "oyuna gelme" idi.

Bunlara göre *"halkı kışkırtanlar", "bu ülkede birlik ve beraberliği bozmayı hedef" (Çiller)* almakta idi. *"Bu kışkırtıcılar, Türk-Kürt ayrımı temelinde milleti ve ülkeyi bölmeyi başaramayınca, başka bir yola, Alevi-Sünni çatışmasını körükleme yoluna başvurarak, karanlık hedeflerine varmak istiyorlardı."*

Evet, Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Genelkurmay'ından İçişleri Bakanı'na, muhalefet partilerinden tüm burjuva medyasının köşe yazarlarına kadar herkesin, "bu kışkırtıcıların karanlık emellerine ulaşamamaları" için, üzerinde birleştikleri tespitler böyledir.

Alevi kesimin önemli bölümünün peşine takıldığı sosyal-demokratların "çiçeği burnunda" lideri Hikmet Çetin şu tespiti yapıyordu:

"Bu olayın ulusal bütünlüğümüze yönelik planın bir parçası olmasından endişe duyuyoruz." (14 Mart, Hürriyet)

H. Çetin burada, faşist devletin olayları bastırmak adına girişeceği katliamı meşrulaştırmanın temel taşlarını döşemektedir. H. Çetin bunu yaparken, sosyaldemokratların diğer bir bölümü ise olayların çıktığı bölgede halkı yatıştırma görevini üstlenmişti.

İsmail Cem ile birlikte halkı yatıştırmaya çalışan Zülfü Livaneli, halka şunları anlatıyordu:

"Sakin olun kardeşler! Acınızı paylaşmaya geldik. Sizi tahrik etmek istiyorlar. Bu tuzağa düşmeyin. (...) Dün geceki saldırının amacı sizi sokağa döküp askerle, polisle çarpıştırmak. Aman oyuna gelmeyin." *(abç) (14 Mart, Milliyet)*

Her türden burjuvazinin savunucularını rahatsız eden şey, halkın sokaklara dökülmesi, askerle ve polisle çatışmasıdır. Zülfü'yü rahatsız eden de budur. Alevi dostu kesilen Zülfü, kitlelerin devlet güçlerine karşı baş kaldırmalarını önleme görevini yerine getirmektedir.

Komünistler ve devrimcilerin bilinçlere kazıması gereken ve başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve katmanlara kavratması gereken yan, tam da sömürüye, baskıya, onun devletine karşı isyanın, devrimci şiddetin haklılığıdır ve kitlesel şiddetin gücüdür.

Kitleler bilinçli bir önderlik altında harekete geçirildiğinde, burjuvazinin koruma güçlerinin ve bir bütün olarak kurulu burjuva devletin, bu bilinçli hareket eden emekçi kitleler karşısında dayanamayacağı gösterilmek ve kavratılmak zorundadır.

Gazi somutundan çıkarak Alevi kitlelerine kavratılması gerekli ve önemli bir olay ise, bizzat kendilerine önderlik edenlerin faşist Türk devleti ile olan işbirliğidir.

Halkı "sağduyuya, sükunete" davet edenlerin bir cephesinde de Alevilerin "önde gelenleri" bulunmakta idi.

Olayların çıkmasının hemen ardından, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar ve İstanbul Vali'si Hayri Kozakçıoğlu'nun yer aldığı bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya Alevilerin "önde gelenleri", Abidin Özgünay, Reha Çamuroğlu, İzzettin Doğan vb. de katıldı.

Sözkonusu bu toplantıda:

"Bakan Menteşe, olayların önlenmesi, tepkilerin yatışması için Alevi aydınlardan ve temsilcilerden kendileriyle işbirliği yapmalarını, polise yardımcı olmalarını istedi." (14 Mart, Milliyet)

Kendilerine yapılan bu işbirliği teklifini, halkın üzerine ateş edenin bizzat polis olduğu gerçeğine rağmen, canıgönülden kabul eden Alevi "önde gelenleri" şunu garanti ediyorlardı:

"Alevi temsilciler, tepkilerin ve çatışmanın durması için Alevi kökenli vatandaşlara barışçı ve höşgörülü olmaları için mesajlar vereceklerini kaydetti." (aynı yerde)

Ve, sözkonusu mesajlar, çağrılar yapıldı da. İ. Doğan, "Alevi-Sünni çatışmasını" önleme adına yapılan provokasyona gelinmemesi çağrısını yaparken, *"Bu başka yere sıçramamalı. Devletin, Alevilere ilgisizliği sorunu çözülmeli." (14 Mart, Hürriyet)* diyerek, faşist devletin Alevilerle "barışması"nı ve Alevilerin tepkisini önlemenin yolunu da göstermeye çalışıyordu.

Aynı yaklaşıma sahip olan R. Çamuroğlu da *"Alevilere ve Sünnilere sakin olmaları gerektiğini söylüyor ve sakin olmalarını, karşılıklı hoşgörü içinde olmalarını rica" (14 Mart, Milliyet)* ediyordu.

Sadece adı geçen Alevi "önde gelenleri" çağrı yapmadı. Tanınmış isimlerden, Rıza Zelyut, Ali Rıza Gülçiçek gibileri de halkın "sağduyulu olması" çağrısını yaptılar.

Değişik değerlendirmelere sahip olsalar da, hepsinin birleştiği yer, "tahriklere kapılmayın, oyuna gelmeyin" ve en önemlisi de, "polis ve askerle çatışmayın" anlayışıdır. **Hepsinin ortak yanı, kitlelerin devlet güçlerine karşı gelmesini engellemektir.**

Rıza Zelyut *"kışkırtmaya karşı çıkacağız. Türkiye bizimdir."* diyordu. Bu yönlü görüşleri en iyi dile getiren yaklaşım ise, Almanya'nın Mainz Başkonsolosu Gürsel Demirok ile görüşen Alevi temsilcilerinin tavrıdır. Şöyle:

"Biz Aleviler devletimizin bölünmesine izin vermeyeceğiz. Devletimizin daha iyi

yerlere gelmesi için de mücadele edeceğiz." (14 Mart, Hürriyet)

Frankfurt Alevi Kültür Derneği Başkanı Sadık Nazenin ise Frankfurt Başkonsolosluğuna sokulmamaları sonunda, "sitem"ini şöyle dile getirmektedir:

"Biz acımızı devletimizin temsilcisiyle paylaşmak istedik. Ancak kapıdan adeta kovulduk. Biz de bu ülkenin vatandaşıyız." (14 Mart, Milliyet)

Olayın *"tek sorumlusu siyasi iktidardır"* değerlendirmesini yapan, Avrupa Aleviler Birliği Federasyonu Başkanı A. Rıza Gülçiçek de şunları söylüyordu:

"...Tüm Alevi canlarımızı, demokrat insanlarımızı, aydınlarımızı, gençlerimizi sağduyulu hareket etmeye çağırıyoruz. Tahriklere kapılmayın." (aynı yerde)

Kısacası , olayların değerlendirilmesinde var olan farklılıklara rağmen, Alevilerin "önde gelenlerinin" hemen hemen hepsi, hakim sınıfların "halkın oyuna gelmesi"nin engellenmesi oyununda rollerini üstlenmişlerdir. Sonuç itibarı ile hepsinin birleştiği ortak konum, faşist Türk devletinin savunulmasıdır.

Bu, dolaylı ve dolaysız işbirlikçilerin gerçek yüzü, Alevi mezhebinden emekçilere gösterilmek zorundadır. **Hangi ulus ve milliyetten, hangi dini inançtan olursa olsun, bütün emekçilerin ortak çıkarları, faşist Türk devletinin yıkılmasını öngörür. Bunun için de başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi gerekir. Ulus ve mezhep temelinde örgütlenmeye karşı, sınıf temelinde örgütlenmek, tüm emekçilerin seçmesi gereken tek doğru yoldur.**

Misak-ı milli sözkonusu olunca Alevilerin varlığı Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından da hatırlanmaktadır. Gazi olaylarının çıkması ertesinde camilerde okunması için "hutbe" hazırlandı. Bu hutbede *"milletin birliğinden ve dirliğinden"* bahsedip ve *"bu oyunlara karşı uyanık olmak gerekliliği"* çağrısı yapıldıktan sonra bir kez daha şu tespit yapılmaktadır:

"Son günlerde İstanbul'da meydana gelen ve vatandaşlarımızın hayatını kaybettiği üzücü olaylar, bizi bölüp parçalamak isteyen hainlerin kurduğu tuzaklardan sadece birisidir. Orada insanımıza ve güvenlik kuvvetlerimize sıkılan kurşunlar ve yapılan saldırılar, Alevisiyle Sünnisiyle Müslüman Türk milletinin birlik ve beraberliğini hedef almıştır." (17 Mart, Milliyet)

Bizzat Gazi'de ikamet eden Alevilerin önemli bir bölümünün Kürt ulusu kökenli olduğu gerçeği inkar edilerek, "Alevi-Sünni birliği" adına "Türk milletinin birliği ve bütünlüğü", savunulmaktadır. Bu, hakim sınıf temsilcileri açısından doğaldır da. Fakat devrimciler ve komünistler, Kürt ulusunun varlığını reddedip Alevilere sahip çıkmanın sahtekarlık olduğunu kitlelere kavratma görevine de sahiptirler. Aleviler üzerinde devlet tarafından oynanan oyunların, köylerine zorla cami yaptırma, Sünnileştirme politikasının bizzat baş temsilcilerinden biri olan Diyanet'in, Alevi-Sünni kardeşliğinden bahsetmesinin de sahtekarlık olduğu ortaya konmak zorundadır.

Ortaya konması gereken bir oyun da, bu olaylar sürecinde Aleviler üzerinde varolan baskının, haksızlığın devletin en yetkili temsilcileri tarafından "yeniden keşfedilmesi" ve *"en büyük hoşgörü dergahı"* Aleviliğe "sahip çıkmaları"dır.

Bakanlar Kurulu, olayların başlamasının ertesinde yaptığı dört saatlik toplantıda Aleviler ile ilgili tavır takınıp kararlar aldı. Buna göre:

"...Olayların, devletin cumhuriyetin kuruluşundan buyana Alevilere karşı izlediği "yok sayma" politikasının sonucu olduğu üzerinde görüşbirliğine varıldı. Bakanlar Kurulu'nda, devletin Aleviler'le barışması ve Alevi kimliğini tanıtması için" (17 Mart, Milliyet) bazı önlemlerin alınması kararlaştırıldı.

Aleviler üzerinde oynanmak istenen "yeni" bir oyunun başlangıcı olsa da, burada yapılan tespit, yıllarca "Alevi-Sünni ayrımı yok. Hepimiz biriz, kardeşiz" sahtekarlığının bizzat faşist devletin Hükümeti tarafından kabul edilmesidir de aynı zamanda.

Alınan kararlar ise şunlardır:

"1. İlk ve orta öğretimde din ve ahlak derslerinde Alevilik de müfredata dahil edilecek, okullarda Alevilik dersi verilecek.

2. Alevi ve Sünni cemaatleri birbirine tanıtmak ve yakınlaştırmak amacıyla, yerel radyo ve televizyon kanallarıyla camilerden yararlanılacak.

3. Başbakan Çiller, Alevilerin önde gelen isimleriyle biraraya gelecek." (aynı yerde)

Bu kararın ne anlama geldiğini görmek için başka yere bakmaya gerek yok. Sözkonusu "Bakanlar Kurulu toplantısı"nda şu tespit yapılmıştır:

*"...**Bu sayede ülkedeki Sünni ve Aleviler'in Müslümanlık "asgari müştereğinde" birleştirilebileceği konusunda görüş birliğine varıldı.**" (abç) (aynı yerde)*

Ve böylece "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü" de sağlanmış olacak... Faşist Türk devletinin Aleviler üzerinde oynadığı tüm oyunlara karşı, Alevi mezhebinden emekçilerin devletin bu oyunlarına kanmamasını sağlamak için çok yönlü mücadele görevi önümüzde duruyor.

Devletin Aleviler üzerindeki baskı ve oyunlarına karşı gelmek. Buna bağlı olarak en başta Alevilerin "önde gelenleri"nin önemli bir bölümünün faşist Türk devleti ile aynı cephede yer aldığını göstermek ve mezhep temelinde örgütlenmenin yanlış olduğunu kavratmak. Dinin bir biçimi olarak Aleviliğin bizzat kendisine karşı mücadele etmek; ve hangi ulus ve milliyetten, hangi dini inançtan olursa olsun, işçi ve emekçiler için en temel sorunun, sınıf mücadelesi, kapitalizmi yıkma sorunu olduğunu kavratmak.

Tam da bunun için, hakim sınıfların ve işbirlikçi Alevi "önde gelenleri"nin "tahriklere kapılmayın", "oyuna gelmeyin" çağrılarının, bizzat faşist Türk devletinin savunulması olduğunu göstermek; bu olaylarda kendiliğinden gelişen kitle hareketini, polise yönelen şiddet eylemlerini, kurulu faşist devleti yıkmak için bilinçli ve örgütlü duruma getirmek, görevlerimizden biridir.

BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratma mücadelemizde, hakim sınıfların karşısında tirtir titrediği emekçilerin şiddet eylemleri ve devrimci silahlı savaşının önemini kitlelere kavratmak, başta işçi sınıfı olmak üzere kendi kurtuluşlarının, ancak, bu davayı kendi ellerine almaları ile mümkün olduğuna ikna etmek ve bunun da Marksizm-Leninizm bilimi temelinde yol gösterecek olan BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin saflarında örgütlenmekten başka hiç bir anlama gelmediğini, sabırlı ve ısrarlı bir biçimde anlatmak gerekir.

Yaşasın işçilerin ve emekçilerin faşist devlet güçlerine karşı şiddet eylemleri ve mücadelesi!

Aleviler üzerinde oynanan oyunlara son!

Faşist Türk devletine ölüm!

Gerçek laiklik, ancak işçi sınıfı iktidarı şartlarında mümkündür!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden ve değişik inançlardan işçi ve emekçilerin birliği ve ortak sınıf mücadelesi!

Haydi, BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmeye!

Nisan 1995 ▲

Gaziosmanpaşa'da Gazi Mahallesindeki olaylarla ilgili gelişmeler, o anda gelişen sorunlar ve o olaylarda çeşitli siyasi örgütlerin tutumu!

Biz olayın ikinci günü bir grup arkadaşla olay yerine gittik, olay yerine gittiğimizde kalabalık bir kitle birikmişti ve olay yerinde polis panzerleri hazır bir durumda beklemede idiler. Biz çatışmaların en yoğun yaşandığı ikinci gün olan pazartesi (13.3.1995) günü oradaydık.

Kitlenin talebi polis tarafından kaçırılan cenazelerin kendilerine verilmesi idi, polis bu talepleri kabul etmedi, kitlenin tansiyonu zaten yüksekti, bunun üzerine daha da yükseldi. Özellikle gençler panzerlere saldırmaya başladı, yolların açılması için, panzerlerin arkasında mevzilenen polisler ve bu polislerin üzerine taşlı sopalı saldırı yapıldı, yolların açılması için. Polis önce kaçtı geri çekildi, sonra bir yerlerde mevzilenerek kitlenin üzerine ateş açtı.

Ve bunun üzerine kitle de geri çekildi ve panik içinde bir kaçma yaşandı, çünkü üzerimize resmen kurşun yağıyordu. Bu arada birçok insanın yerlerde olduğu gördük ve bu yerde yatanların öldüğünü ve yaralandığını sonradan en az bir kesmini öğrendik ölenlerin tam sayısını öğrenme imkanımız yoktu, ölenlerin sayısını sonradan öğrenebildik.

Kısa bir dağılmadan sonra kitle tekrar toparlandı ve o an yine polis panzerlerini karşımızda bulduk. İkinci toparlanmada kitle içerisinde yaşlı kesimden polisi istemiyoruz asker gelsin diyenler vardı. Bunun üzerine panzerler çekilmedi fakat panzerlerin arkasındaki polis barikatı geri çekilerek yerini asker barikatine bıraktı. Ve yetkili bir üst subay polis panzerinin üzerine çıkıp konuşma yapmak istedi ise de, kitlenin çoğu tarafından protesto edildi ve şu talepler ileri sürüldü; devlet güçleri derhal geri çekilsin, yaralı ve ölülerimiz bize teslim edilsin, tutuklanan arkadaşlarımız derhal serbest bırakılsın, bu taleplerin karşısına, polis panzerleri kitle üzerine tazyikli su püskürtmeye başladı. Bizimle polis panzerleri arasında fazla bir mesafe yoktu, hatta polis panzerlerini ortamıza almıştık. Onların su püskürtmeleri karşısında hiçbir gerileme olmadığı gibi panzerlerin üzerine çıkanlar su püskürten boruları etkisiz hale getirdiler. Helikopter sürekli üzerimizde dolaşıyordu ve gelip bir nokta da duruyordu, çok kısa bir süre durduktan sonra, polis ve asker önce panzerlerle, arkadan da jop ve silahlarla kitlenin üzerine saldırıyordu. Bu ikinci saldırıda helikopterden de kitle üzerine ateş edildi, çünkü bu bir bölüm insanın yaralanmalarından da belli idi. Saldırının talimatı kesinlikle helikopterden veriliyordu.

Bu ikinci saldırıda, saldırı daha yoğun, daha sistemli yapıldı. Bir yandan panzerlerle kitlenin içine girildi, diğer bir yandan da polis ve jandarma silah, jop ve demir çubuklarla saldırıyor, helikopterde yukardan ateş ediyordu. Kitle ara sokaklara dağılmak zorunda kaldı, cem evinin olduğu cadde üzerinde ve cem evi önünde tekrar toplanmaya başlandı.

Burada özellikle vurgulamak istediğimiz birşey var. O da şu; biz cem evine doğru geldiğimizde onbinin üzerinde bir kitlenin orda olduğunu gördük ve bu kitlenin önünde kocaman "Atılım" yazılı bir pankart vardı. Polisin ikinci saldırısında da kitle dağılmadan sonra bu pankartı görünce, biz orada polisle çatışma içindeyken siz burada bu insanları toplayıp neden bekletiyorsunuz diye protesto ettiler. Bir yoldaşla pankartı tutanların yanına gittik, bizim yoldaş kendilerine şunu söyledi; neden herşeyden kendinize bir pay çıkarmaya çalışıyorsunuz, aşağıda insanlar polisle çatışma içerisinde can veriyor siz burada sanki yürüyüş varmış gibi gayet sakin bir biçimde pankart açmışsınız kitlenin önüne geçmişsiniz, bunu doğru buluyor musunuz? Verilen cevap şu: gerçekten biz durumu bilmiyorduk! Bunu bilmemeleri mümkün değildi, çünkü 500 metre ilerde polisin iki kez saldırısı oldu ve onların bunu duymaması mümkün değildi! Sorun, durumu bilmemelerinden kaynaklanan bir bir olay değildi. Sorun bu pankart altında resim çektirip, işte bu kadar insan bizim arkamızda var demek içindi...

Biz bu tür tavırları "leş" kargalarına yakıştırıyoruz, çünkü herkes de biliyor ki, toplanan kitle, herhangi bir devrimci örgütün topladığı bir kitle değildi, bu, kendiliğinden toplanan bir kitle idi.

Bundan sonraki gelişmelerle ilgili: Daha sonra pankart kendileri tarafından toplandı ve biz geniş bir kitle topluluğu ile cem evi önünde bekledik ve diğer yandan güvenlik güçlerine karşı barikat kurmaya çalıştık. Diğer yandan "sosyal" patentli faşist devletin temsilcileri, faşist

kemalizm yanlısı Alevi dedeleri ile birlikte olayları yatıştırmak için faşist devlet tarafından devreye sokulmuştular. Bunların birçoğu kitleler tarafından dikkate alınmamıştı ve cem evine dolup bizzat olaylara sebep olan faşist devletten olayların yatışması için yardım isteyen bu kişiler, devleti bir anlamda aklama; diğer bir anlamda da yüceltme görevlerini yerine getirmek istediler. Ama bu tavırları kitleler tarafından bir itibar kazanmadı. Cem evi yöneticileri ise, olayların kendi istekleri doğrultusunda gelişmediğini görünce, resmen faşist devletle işbirliği içinde olduklarını, bizzat İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu'na teröristler burayı işgal ettiler diyerek, buraya operasyon düzenleyin talebinde bulunarak açığa vurmuştur.

Faşist devletin hükümet ortaklarından CHP'nin milletvekili Salman Kaya da olay yerine geldi. Bizim bir yoldaş tarafından Salman Kaya'nın faşist olduğu ve buraya faşist devletin bir temsilcisi olarak geldiği ve artık halkın kendisini tanıdığını, bırak demokrat olmayı ya da "devrimci" olmayı onurlu bir insan olmadığı, onurlu bir insanın bu hükümette yer alamıyacağını, yüzüne haykırarak söylemesine karşılık, kitlenin yoldaşı destekleyerek yuhlanması sonucu, daha da alçaklaşmıştır. Yoldaşın verdiği cevap şu olmuştur: ben ajan olsaydım şimdi senin olduğun yerde ben olurdum. Sonuçta kitlenin yuhlaması üzerine, çareyi kaçmakta bulmuştur.

Yoldaş daha sonra olayı izleyen kitleye elinde megafon bulunan bir kişiden megafonu alarak kısa ve öz bir konuşma yaptı. Bugün olayın alevilik-sünnilik olmadığını, faşist devletin kitleleri böl-parçala-yönet politikasının bir ürünü olduğunu, buna benzer olayların alevi-sünni çatışması olarak kitlelere lanse edilmeye çalışıldığını, bizim bu oyuna gelmememiz gerektiğini, çünkü bugün burada, alevi-sünni tüm ezilenlerin faşist devletin kolluk güçlerine karşı bir barikat oluşturduklarını, ezilenlerin ezenlerin oyunlarını boşa çıkarma örneğinin burada yaşandığını ve faşist devleti çıldırtan etkenlerden birinin de bu olduğunu vurgulaması, sözünü bitirdiğinde kitlenin alkışları ve sloganıyla karşılandı: "Yaşasın halkların kardeşliği!"

Daha sonra bir komite kurma girişiminde bulunduk bir arkadaşla birlikte, ancak bu girişimimiz sonuç vermedi. Çünkü herkes kendi başına kulis yürütmeye başladı ve grup çıkarlarını ön plana çıkararak geniş bir komite kurulması engellendi. Akşama doğru cem evi etrafında toplanan kitle yeniden aşağıya doğru yürüyüşe geçti. Bu esnada polis yeniden panzerlerle ve elinde bulunan tüm araçlarla saldırıya geçti. Panzerler cem evinin önüne kadar kitleyi kovaladı, ara sokaklara kaçan kitle, polis pususunun üzerine bilmeden gittiğinden dolayı, polisin silah-

Gazi Mahallesi emekçilerinin onurlu direnişini sahiplenelim! Kaybedilmek istenen insanlarımızın haklı davasına sahip çıkalım! Halka kurşun sıkan katilleri teşhir edelim!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler!

12 Mart tarihi çeşitli milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için kara bir günün adı olarak anılageldi hep. 12 Mart askeri faşist darbesi ve onunla yoğunlaşan işkenceler, katliamlar, darağaçları... Ama artık bu kara günün adı, yeni bir katliamın adı olarak da anılacak hep: Gazi mahallesinde, devlet destekli sivil faşist güçlerin, emekçilerin oturdukları kahve ve pastahaneleri taramaları sonucu gerçekleşen katliam.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Bir akşam karanlığında, Gazi mahallesinde, faşist güçlerin canice tertiplediği katliama hiçte yabancı değiliz. Çok gerilere gitmek gerekmez. Geçmiş yirmi yıl içinde bu tür faili belli katliamları pek çok kez yaşadık, gördük. Maraş, Çorum, Erzincan, Sivas katliamları bu coğrafyada yaşayan her insanın aklına ilk anda gelecek katliamlardır. Daha kanları kurumadı orada katledilen emekçilerin. Oralarda katledilen, kafalarına çivi çakılan bebelerin çığlıkları hala kulaklarımızda... Ya Sivas'ta katledilen o otuz yedi can!.. Kitap yazdıkları, saz çaldıkları, semah oynadıkları için katledilen o güzel insanlar. Salt insanca düşünmenin ve yaşamanın onurunu paylaşan bu insanlar. Faşist güçlerin tutuşturdukları o "cehennem ateşiyle" cayır cayır yanarken, yürekleriyle ve türküleriyle karşı koydukları o ateş çemberinden yükselen sevgi çığlıkları kulaklarımızda hala.

Ve Gazi mahallesi... İstanbul'un yoksul varoşlarından biri... Çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin; her çeşit zulme inat umudu çoğaltarak yaşadıkları bir yoksullar semti. Ama bir farkla... Bu barbarlık düzenine başkaldıran insanların oturdukları bir semt. Katliama hedef olmasının altında yatan gerçek neden de bu. Kürdistan'da savaş hummasına yakalanan faşist diktatörlük, büyük kentlerde Gazi mahallesi gibi yerlerin çoğalmasının getireceği korkunun kabusunu yaşıyor. Ve Gazi katliamıyla gözdağı vermek istiyor tüm emekçilere. "Eğer başkaldırırsanız, eğer benim katliamlarımı, benim barbarlığımı, benim savaş tacirliğimi onaylamazsanız, sonunuz böyle olur" demek istiyor.

Demek istiyor; ama bu kez faşist diktatörlüğün ateşlediği kurşun kendi kafasında patlıyor. Çoğunlukla alevi işçi ve emekçilerin yaşadığı, çeşitli milliyetlerden Gazi halkı, faşist katliama karşı bedenleriyle, yürekleriyle barikatlar kuruyor, başkaldırı ve karşı koyma meşaleleri tutuşuyor. Çünkü bu katliam onlara, Maraş'ı, Çorum'u, Sivas'ı hatırlatıyor. Bu katliam onlara, zulme başkaldırının tarihsel simgesi olan Pir Sultan Abdal'ın onurlu direnişini hatırlatıyor. Ve artık susmanın ve boyun eğmenin korkaklık ve onursuzluk ol-

lı ve coplu saldırısına maruz kalınca birçok insan yaralandı ve bu ara bizim de bir yoldaşımız çeşitli yerlerinden yaralandı. Kısa bir dağılmadan sonra kitle tekrar yeniden toplandı. Fakat her toparlanmada kitlenin azalması görünüyordu. Kimi polis tarafından tutuklanıyordu, kimi de yaralıları taşımak zorunda kalıyordu. Saat beşbuçukta sokağa çıkma yasağı uygulandığı polis tarafınndan anons edildi ve bunun üzerine kitlenin çoğu dağıldı. Bu, yalnız polisin sokağa çıkma yasağından dolayı değil, birçok insanın başka yerlerden gelmesinden de oldu. Esas kitlenin dağılmasının nedeni, kitlenin örgütsüz olmasından kaynaklanan bir olgu idi. Gündüz kitle sayısının otuzbinin üzerinde olması, akşam saatlerinde kitle sayısının 500'e kadar düşmesi de bunun en açık örneğidir.

Üçüncü gün, çok az bir kitle ile olaysız bir şekilde geçti. Bizim girişimimizden sonra orada bir komite kurulmuş, biz yoktuk, biz bir komitenin kurulduğunu olayın dördüncü günü oraya gittiğimizde öğrendik. Dördüncü gün bir kısım cenazeler teslim edilmişti, komitede yeralan Atılım dergisinden bir kişinin verdiği bilgiye göre, askeri yetkililerle cenazeler konusunda bir pazarlık yapılmış ve pazarlık sonucu komite istediği her şeyi onlara kabul ettirmiş. Fakat biz olayı izlediğimiz kadarıyla askeri yetkililerle yapılan anlaşma, komite ile değil, cem evi yetkilileri ile yapılan bir anlaşma idi! Neyi kabul ettirdiklerini sorduğumuzda şunu söylediler: Biz cenazelerin teslim edilmesini istedik, onlar da bize tamam dediler fakat barikatların da kaldırılmasını istediler; biz bizim can güvenliğimiz açısından mümkün değil, sadece cenazeleri gömdükten sonra barikatları kaldırabiliriz dedik ve böylece bizim dediğimiz oldu, askeri yetkililer böylece bizim taleplerimizi kabul ettiler. Bunları bize söyleyen komiteden bir arkadaş. Sonuç olarak cenazeler kalabalık bir katılımla yürüyüş halinde mezarlığa götürüldü. Cenazeler toprağa verildikten sonra, tekrar yürüyüş halinde cem evine geri dönüldü. Tabii ki bu arada biz, elimizdeki propaganda malzemelerini bildiri ve kuşlamaları dağıttık.

Kısaca şunu vurgulayarak bitirmek istiyorum. Gazi mahallesindeki olaylar, faşistlerin saldırısı sonucu kitlenin kendiliğinden sokaklara dökülüp, devrimci bir önderlikten yoksun olmasına rağmen, militanca bir tavır sergilendi. Burjuvazinin sadece olayların Gazi mahallesinde olduğunu kendi uşak basın tarafından yazmasının tersine, İstanbul'un birçok yerinde Gazi Mahallesi'ndeki olaylara emekçiler tepkilerini zamanında dile getirmiş ve sokaklara dökülmüştür. En açık örnekleri, Ümraniye ve Okmeydanı'nda verilen şehitlerdir...

18.3.1995 ▲

İstanbul'dan bir
Bolşevik Partizan okuru

duğu gerçeğini görüyor.

Tüm milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Gazi mahallesinin emekçilerinin direnişiyle ürperen Türk devleti ve onun akıl hocaları, her türlü araçla bu direnişi karartmaya, katliamın sorumlularını katliama uğrayan Gazi mahallesi emekçileri arasında aramaya, bu yolla gerçek suçluları ödüllendirirken "faili meçhuller" arasına katmaya bu yollada emekçilere yeni bir gözdağı vermeye soyundular. Böylece bir taşla iki kuş vurmayı hedefliyorlar... Kendi suçluluklarını gizlemek ve onlarca devrimciyi-demokratı yeni bir katliama tabi tutmak. Katliam şeflerinin gönüllü kalemşörlüğünü yapan gerici boyalı basın, katliamı gizlemek ve direnişi gölgelemek için olağanüstü çaba gösterdiler. Oyun alanına sürdükleri piyonları ise; İzzetin Doğan, Rıza Zelyut, Lütfi Kaleli gibi alevi emekçilerinin yüz karası sözde "yazarlar" ve "aydınlar" oldu. Bu gönüllü piyonları alevi emekçilerini susmaya, boyun eğmeye ve daha da kötüsü kendilerini katleden faşist diktatörlüğe ve emperyalizmin uzantısı olan faşist Türk devletine sahip çıkmaya, ona kalkan olmaya çağırdılar.

İşçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar! Gazi mahallesi emekçilerinin tutuşturduğu direniş meşalesi bugün çeşitli milliyetlerden emekçilerin katılımıyla gerçekleştirilen açlık grevleriyle sürüyor. Başta Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nin şubeleri, İnsan Hakları Derneği çeşitli demokratik kitle örgütleri bu açlık grevlerinin amacı katliamın gerçek sorumlularını teşhir etmek amacıyla, Gazi mahallesi direnişi sırasında halkı öldürmek amacıyla ateş ederek onlarca insanı kaleden faşist devlet güçlerin kimliklerinin açıklanmasını sağlamak ve katliama uğradıkları halde bu olayın gerçek failleri gibi gözaltına alınarak işkecede yok edilmek istenen devrimci-demokratlara sahip çıkmaktır. Bu direnişe sahip çıkmak onurlu yaşamın bir ön koşuludur.

Tüm din ve mezheplerden kadın ve erkek işçiler size sesleniyoruz!

Ve diyoruz ki; çeşitli din ve mezheplere mensup emekçiler, bu katliam ve soykırımı yaşamak istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeliyiz, onu değiştirmek için örgütlenmeliyiz, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz, bu haykırdığımız öfkemizi kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmenin zamanıdır.

Bu faşist devlet yaşadığı sürece, bu katliamlar ve soy kırımları gözaltı kayıpları devam edecektir. Görev, bu katliamlardan kurtulmak için, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte emperyalizmin uzantısı olan faşist devleti yerle bir etmek için, işçi sınıfı başta olmak üzere tüm milliyetlere yol gösterecek, ona önderlik edecek olan **BOLŞEVİK PARTİ**'yi yaratmaktır.

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, bütün pisliklerin kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, ve ordan durmaksızın, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan komünist toplumu yaratmak için tek güç olan **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinnde örgütlenelim.

Onun içindir ki; bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ**nin inşasına omuz ver! bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ** saflarına katıl ki, her türlü kötülükleri içinde barındıran emperyalizmin uzantısı olan bu sömürü sistemini, işçi sınıfı önderliğinde bütün emekçilerin yükselen mücadelesi ile başlarına yıkılsın, katıl ki, zam, zulüm, gözaltı kayıplar, katliam, işkence, sömürü ve faşizm son bulsun!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Tüm katliam ve saldırıların hesabı devrimle sorulacaktır!

Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

Bimre koleti bıji azadi!

Yaşasın Bolşevik Parti!

Bolşevizm yenecektir!

9.4.1995

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Marmara Bölgesi ... PH

Gazi Mahallesi katliamı Mersin'de düzenlenen bir yürüyüş ile protesto edildi!

Gazi mahallesinde yapılan katliam, bütün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olduğu gibi, Mersin'de de tepki ile karşılandı. 18 Mart günü yapılan bir yürüyüş ile katliam protesto edildi.

Yürüyüş, Hacı Bektaşi Veli Derneği ve Pir Sultan Abdal Derneği tarafından düzenlendi. Yürüyüşe 15 binin üzerinde bir katılım oldu. İstasyon alanında toplanan binlerce kitle, Cumhuriyet alanına kadar yürüdü.

Yürüyüşün en önünde, Atatürk ve Hz. Ali resimleri yeralıyordu. Yürüyüşü Alevi dernekleri düzenlemelerine, düzene dokunmayan sloganlar bunlar tarafından atılmasına rağmen, yoğun bir şekilde devrimci sloganlar atıldı.

12 Eylül sonrası ilk defa Mersin'de kitlesel bir yürüyüş oluyor. Yürüyüşte şu sloganlar atıldı: *"Faşizme karşı omuz omuza!"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük!"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Türkiye faşizme mezar olacak!"*, *"Vur vur inlesin, faşistler dinlesin!"*, *"Türkiye laiktir, laik kalacak!"*, *"Hoşt hoşt köpekler, Pir Sultanlar geliyor!"*, *"Sivas'ın hesabı sorulacak!"*, *"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*

Miting alanında Alevi dernek başkanları konuştu. Bu konuşmalar yer yer yuhalandı.

Yürüyüşte şu pankartlar açılmıştı: Hacı Bektaşi Veli Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği, Mersin İşçi Sendikaları, Sağlık-Sen, Kamu Çalışanları Sendikaları, Halkevi, Atılım, Alınteri ve Emeğin Kurtuluşu Kurultayı pankartı. "Faşistler döktükleri kanda boğulacaklar" yazılı bir pankart. İçel Tabipler Odası da pankart açtı.

Miting alanından toplu bir şekilde çarşıya yüründü. Bu sırada "Zeynep yoldaş ölümsüzdür!" sloganı atıldı. "Çav bella" ve "özgürlük mahkumları" türküleri söylendi. Bir grup, Metropol çarşısına kadar yürüyerek dağıdı.

25.03.1995 ▲

Yürüyüşe katılan Bolşevik partizan okuyucuları

20 Nisan, kamu çalışanlarının 1 günlük iş bırakma eylemi, Adana'da sönük geçti!

Kamu çalışanları 20 Nisan'da, Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde 1 günlük iş bırakıp, çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

Eylemin esas talebi, *"grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakların"* tanınması"ydı. Ayrıca *"sürgünlerin, işten atmaların durdurulması"*, *"insanca yaşam koşullarının sağlanması"* diğer bazı taleplerdi. Kamu çalışanları, bu eylemleri ile de düşük ücret zammını da protesto ettiler.

20 Nisan eylemi Adana'da sönük geçti. Böyle olmasının esas nedeni, faşist devletin kamu çalışanları üzerinde kurduğu baskı ve estirilen faşist terördür. 19 Nisan'da Adana Valisi Naci Parmaksız düzenlediği basın toplantısında; *"mesai saatleri içinde memurların eylemine izin vermeyeceklerini, bu eylemin yasadışı olduğunu"* söyleyip, kamu çalışanlarına gözdağı vermesi etkili oldu.

20 Nisan günü sabahın erken saatlerinden itibaren, polis işbaşındaydı. Kamu binaları önünde önlem alan polis, şehrin çeşitli yerlerinde panzerleriyle hazır bekliyordu. Yine Adana'lıların alıştığı faşist terör estiriliyordu.

Alınan yoğun güvenlik önlemlerine rağmen, estirilen faşist terore rağmen, kamu çalışanları tarafından ufak çaplı eylemler, gösteriler gerçekleştirildi.

Bir grup demiryolu çalışanı, istasyon içinde eylem yapıp, basın açıklaması okudu. Bu grubun istasyon dışına çıkmasına izin vemeyen polis, bir dizi işçiyi gözaltına aldı. Alana inmemeye karşılık, gözaltına alınanların serbest bırakılacağı sözünü veren polis, sözünde durmadı.

Uğur Mumcu alanında gruplar halinde toplanmaya çalışan, kamu çalışanları polis tarafından dağıtıldı. Burada çeşitli kamu çalışanları sendikalarının yöneticileri, memurlar gözaltına alındı.

SSK çalışanlarından bir grup, hastane bahçesi içinde eylem yaptı. Davul-zurna eşliğinde halay çeken gruba polis müdahale ederek, davul ve zurnaya el koydu! Davul ve zurna çalan kişiler alandan uzaklaştırıldı. Bu arada davulu tekrar ele geçiren grup, kendileri çalıp oynamaya başladılar. Polis yeni bir operasyon düzenleyerek, davula tekrar el koyarak, sağlam bir yerde gizledi! Fakat grup kaset çalar getirterek, halaylarını, oynamalarını sürdürdüler.

20 Aralık eylemi ile karşılaştırıldığında, 20 Nisan eylemi sönük geçti. 20 Nisan eylemi sırasında görüldüğü gibi, bu faşist devlet hak arayan herkese düşmandır. Hak arayanı coplayan, içeri tıkan, işkenceden geçiren bu faşist devlettir. Kamu çalışanları da bu devletin kendilerine düşman olduğunu görmelidirler, göreceklerdir. Bu nedenle kamu çalışanı işçiler, faşist devlete karşı devrim mücadelesi içinde yerlerini almalı, örgütlenmelidirler.

21 Nisan 1995 ▲

Adana'dan Bolşevik Partizan okuyucusu bir grup işçi

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs! Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

İşçi sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadele günü olan yeni bir 1 Mayıs'a girerken, yine Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 1 Mayıs 1995'e faşist devlet terörünün büyük boyutlara ulaştığı ve Kürt ulusuna karşı vahşice yürütülen savaşı yaşıyoruz. Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna yönelik saldırısına bir yenisini daha eklediği şartlarda 1 Mayıs'a giriyoruz.

Faşist Türk ordusunun 35 bin askeriyle Güney Kürdistan'a girdi. Faşist Türk devletinin 20 Mart sabahı başlattığı bu sınır ötesi hareketi, çok önceden planlanan bir hareketti. İşte bu şartlarda 1 Mayıs'a giriyoruz.

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek, işçiler!

Ulusal köleliğe başkaldıran, faşist Türk devletine karşı mücadeleye sarılan Kürt emekçileri üzerinde faşist terörün, baskının, kitlesel katliamın sayısız biçimleri uygulanıyor, Kürt köyleri bombalanıyor, köyler yakılıyor, hakları için eylem yapan Kürt emekçilerine kurşun yağdırılıyor. İşte bu şartlarda 1995 1 Mayıs'ına giriyoruz.

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş savaşımı engellenemiyor. Kürt ulusunun ulusal hareketi geliştiği ölçüde, onun bugünkü öncü gücü PKK'nın

burjuva milliyetçi ve faşist Türk devletiyle uzlaşma, anlaşma politikası daha da kenndini belirgin bir biçimde gösteriyor. Kürt ulusunun, sosyal kurtuluş ile sımsıkı birleştirilmiş ulusal kurtuluş davasının zaferi için BOLŞEVİK bir PARTİ'nin ihtiyacı kendini daha da fazla dayatıyor.

Tüm milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Tüm milliyetlerden işçilerin başdüşmanı Türk egemen sınıflarının ve faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaş, aynı zamanda tüm işçi ve emekçilerin demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı da yürütülen bir savaştır. Kürt emekçisine, Kürt ulusunun hakları için savaşan Kürt gerillasına sıkılan her kurşun, diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerin sömürülmesi temelinde de sıkılan bir kurşundur.

Türk hakim sınıfları da emperyalist dünyanın içinde bulunduğu kriz şartlarında, işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırının yoğunluğunun son derece arttırdı. Yüzde 160'ı bulan enflasyon ve ücretler düşürüldü, yüzbinlerce işçi özel ve devlet işletmelerinden atıldı. Yine yüzbinlerce işçinin kapı dışarı edilmesini ve işsizlerin saflarına yenilerin itilmesini beraberinde getiren devlet işletmeleri olan KİT'lerin özelleştirilmesine el atıldı ve uygulamaya başlandı.

"Özelleştirme", faşist Türk devletinin imdat sloganı haline geldi. Özelleştirme bağlamında bizim şiarımız, "NE DEVLET KAPİTALİZMİ, NE DE ÖZEL KAPİTALİZM", "KAHROLSUN SERMAYE EGEMENLİĞİ"dir. İşsizliğin büyük boyutlarda olduğu bu ülkede, bir işte çalışabilme, yani günlük yaşamını sürdürebilme amacıyla, hakim sınıfların her türlü baskısına göğüs geren geniş işçi yığınları patrona karşı sesini çıkartmak istememekte, çünkü sürekli işsizlik tehdidi ile korkutulmakta, sindirilmektedir. İşçiler, emekçiler, boyun eğmek kurtuluş değil, kapitalist dünyada işçi sınıfının yoksulluğunun, baskı altına alınmasının, işçilerin fiziksel ve düşünsel yeteneklerinin sermaye tarafından son sınırına kadar tahrip edilmesinin temel nedeni, işçi sınıfını kapitalist cehenneme hapis eden en büyük kölelik zinciridir. Bu kölelik zincirinden kurtulmanın tek alternatifi DEVRİMDİR!

Onun içindir ki; işçinin sömürü dünyasında kölelik zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, ama ücretli kölelik düzenini yıkarak kazanacağı yepyeni bir dünya vardır. Bu nedenle 1 Mayıs 1995'de "KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "KAHROLSUN KAPİTALİZM!", "YAŞASIN SOSYALİZM!" sloganlarını haykırmalıyız.

Bugün işçi sınıfının ezici çoğunluğu halen bu gerçeği görebilecek bir bilince sahip değil. Geniş işçi yığınlarının, sermaye düzeninin yıkılmasının tek kurtuluş yolu olduğunu kavramasını sağlamak sınıf bilinçli işçilerin görevidir. İşçi sınıfının sömürü düzeni içerisinde çalışma ve yaşam şartlarını biraz olsun iyileştirmek amacıyla, temel sloganlarımızdan birisi

1 Mayıs'a sahip çık!

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatacağız!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler! Emekçiler! Gençler!

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının, ezilen halklar ile dayanışmasının sembolüdür. 1 Mayıs, işçi sınıfının emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, erkek egemenliğine ve her türden gericiliğe karşı, devrim mücadelesinde durumunu gözden geçirdiği, mücadele taleplerini gösterilerle ortaya koyduğu gündür.

1 Mayıs bir dizi emperyalist ülkede, işçilerin mücadelesi sonucu "emek günü" olarak kutlanırken, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olduğu gibi, bir dizi ülkede 1 Mayıs işgünüdür ve 1 Mayıs kutlamaları yasaklanmaktadır. Burjuvazi 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinden korkmaktadır. Burjuvazi 1 Mayıs kutlamalarını kaba kuvvet ile engelleme yanında, bir de 1 Mayıs'ın devrimci içeriğini yozlaştırmaya çalışmaktadır. 1 Mayıs'ın devrimci içeriğinden arındırılarak, işçi sınıfı ile burjuvazi, sömürenler ile sömürülenler arasında bir sosyal barış günü olarak kutlanmasında, işçi sınıfı içerisindeki burjuvazinin ajanları olan, reformistler ve sarı sendika ağaları burjuvaziye yardımcı olmaktadırlar.

Kadın ve erkek işçi arkadaş!

1 Mayıs senin mücadele günündür! 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun kutlamak, senin görevindir! 1 Mayıs kapitalist sömürü düzenine karşı başkaldırı günüdür! 1 Mayıs'ta görev, üretimi durmak, 1 Mayıs'ı geleneğine uygun alanlarda kutlamaktır.

İşçiler! Emekçiler!

Emperyalist dünya sistemi, hayatın her alanında iki seçenek sunuyor. Ya emperyalist barbarlık! Ya da Sosyalizm! Başka seçenek yoktur.

Emperyalizm her alanda barbarlıktır. Emperyalizm dünya zenginliklerinin talanı, açlık, sefalet ve işsizlik demektir. Emperyalizm, emperyalist devlet ve tekellerin azami kârı için emekçilerin birbirlerine karşı ırkçılık milliyetçilik temelinde saldırtılması, gerici, karşı-devrimci savaşlar demektir. Emperyalizm emekçiler üzerinde açık terörcü diktatörlük olan faşizm demektir. Emperyalizm kadınlar üzerinde erkek egemenliği, kadınların asağılanması, cinsel baskı altında tutulu[illegible] demektir. Emperyalizm doğanın talanı, doğanın mahfedilmesi, yaşam temellerinin yokedilmesi demektir. Görev her alanda barbarlık olan, empeyalist dünya sistemini, proleter devrimler ile mezara gömmektir. Sosyalizm-komünizm insanlığın geleceği için tek umut, tek alternatiftir. Bu alternatif için, 1 Mayıs'ta mücadelemizi alanlarda yükseltelim!

NE ÖZEL NE DE DEVLET KAPİTALİZMİ!

KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!

İşçiler! Emekçiler!

Faşist Türk devletinin işçi sınıfına karşı özelleştirme saldısı sürüyor! Çiller hükümeti, özelleştirmeyi en önemli ekonomik önlem olarak uygulamaya koydu. Şimdiye kadar bir dizi Kamu İktisadi Teşekkülleri özelleştirildi. Özelleştirmenin sonucu, işçiler açısından kitlesel işsizliktir. Yüzbinlerce işçi işten atıldı. Çalışan işçiler işten atılma korkusu ile çalışıyorlar. İşten atılmayan işçiler, daha zor çalışma koşulları içerisinde çalışıyor, aynı zamanda dilimi içerisinde daha fazla üretiyor, böylece daha fazla sömürülüyorlar.

İşçiler açısından özel kapitalizm ile devlet kapitalizmi arasında özde bir farklılık yoktur. Sömürü sömürüdür. Bu nedenle "özelleştirmeye hayır" demek bizim şiarımız olamaz. Şiarımız, **ne özel ne de devlet kapitalizmi! Sömürü düzeninin son bulması, ücret köleliğinin son bulması** olmalıdır. Çözüm ister özel, ister devlet kapitalizmi olsun, sömürü düzenini yıkmaktan geçmektedir. Özel ve devlet işletmelerinde, sokağa atılma tehtidi altında tutulan işçiler için talebimiz, **"işyeri güvencesi", "işten atılmalara son!"** olmalıdır.

HERKESE İŞ!
HERKESE İŞSİZLİK SİGORTASI!

İşçiler! Emekçiler!

İşsizlik kapitalist sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu sömürü düzeni olduğu sürece, işsizlik de olacaktır. İşsizliğin olması, çalışabilir iş olmadığı için değildir. Varolan iş yeniden örgütlendiğinde çalışabilir nüfus arasında paylaştırıldığında, işsizlik olmayacaktır. Fakat bunu yapmak kapitalistlerin işine gelmemektedir. Onlar çalıştırdıkları işçileri sürekli işten atma tehditi altında bulundurmaktadırlar. Çünkü kapı önünde iş bekleyen insanlar çok!

İşsizliğe karşı temel talebimiz **herkese iş, herkese işsizlik sigortası** olmalıdır. Çalışabilir durumda olan herkese iş sağlanması, "sosyal" olduğunu söyleyen devletin görevidir. Çalışabilir durumda olan, iş sağlanamayan herkese, giderleri devlet ve patronlar tarafından karşılanan işsizlik sigortası istemeliyiz.

İşsizlik sigortasına bağlı olarak, mesai yasaklanmalı, ücret aynı kalmak koşulu ile, işgünü 7 saate düşürülmelidir. 5 günlük iş haftası, resmi hafta sonu tatili istemeliyiz. Çalışabilir durumda olan herkese, **"sağlık sigortası", "emeklilik sigortası"** istiyoruz. Lokavt yasaklanmalı, sınırsız grev hakkı ve örgütlenme özgürlüğü istiyoruz. Bu taleplerimiz sömürü düzenine karşı, uğrunda mücadele etmemiz gereken siyasi ve ekonomik bazı temel taleplerimizdir. Beyler vermeyecektir, ama biz almalıyız mücadele ve zor ile! Hak verilmez alınır! Uğrunda mücadele edilmeden hiçbir hak alınamaz. Yürüteceğimiz mücadele ile, alacağımız haklar olacaktır. Fakat bu yetmemelidir. Biz kırıntı değil, dünyayı istemeliyiz. Çünkü üreten biz yöneten de biz olmalıyız.

Kalıcı ve temel çözüm, sömürü düzeninin, faşist Türk devletini, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkmaktan geçmektedir. Devrim mücadelesinde sana yol gösterecek olan BOLŞEVİK PARTİ çalışmasına omuz ver! BOLŞEVİK PARTİ saflarında yerine al! Örgütlen!

FAŞİST TÜRK ORDUSU,
KUZEY VE GÜNEY
KÜRDİSTAN'DAN DEFOL!

İşçiler! Emekçiler!

Faşist Türk ordusu Kuzey Kürdistan'da, Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü haksız, gerici, kirli savaşı tırmandırarak sürdürüyor. Kuzey Kürdistan'da yürütülen savaş tırmandırılırken, Güney Kürdistan işgali ile, savaş "sınır ötesinde" de sürdürülüyor. Yıllardır ulusal kurtuluş mücadelesini kanla bastırmaya çalışan faşist Türk devleti, Lice, Şırnak, Dersim'deki katliamlarına yenilerini ekliyor. Faşist devlet zoraki birliği korumak için sürdürdüğü savaşta, kural tanımıyor. Kuzey-Kürdistan'da tam bir vahşet yaşanıyor. Kürdistan'daki vahşete sessiz kalma! Sessiz kalmak onaylamaktır! Ulusal kurtuluş mücadelesini destekle! Faşist devletin katliamlarına dur de! Devrim mücadelesini yükselt!

Faşist Türk devletine ölüm! Kürt ulusuna ayrılma hakkı! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birliği, sınıf bilinçli işçilerin 1 MayıS'ta şiarı olmalıdır.

İşçi ve emekçi kadınlar!

1 Mayıs, sizin de mücadele günüzdür. Cinsel, sınıfsal, ulusal baskı altında yaşamanızın nedeni, erkek egemen kapitalist sömürü düzenidir. Sizin de kurtuluşunuz sömürü düzeninin yıkılmasından geçmektedir. Bu nedenle, erkek sınıf kardeşlerinizle beraber, devrim mücadelesi için örgütlenin! 1 Mayıs'ta alanlarda olun!

İşçiler! Emekçiler!

Adı TC olan, sömürü düzeninde, işçilerin, emekçilerin yararına hiçbir şey yoktur. Bu faşist düzenin işçilere, emekçilere reva gördüğü yargılı-yargısız katletmadir, zindandır, işkencedir, kurşundur, gözaltında kaybetmedir, faili belli cinayetlerdir, zamdır, zulümdür, kısaca faşizmdir.

Faşizmin bir tek alternatifi vardır. O da devrimdir. Bu nedenle 1 Mayıs'ta ana şiarımız **ya faşizm ya devrim!** olmalıdır. Çözüm daha iyi şartlarda ücret köleliği değildir! Çözüm ücretli kölelik düzeninin temelinden yıkılmasıdır. Çözüm belli, yol bellidir.

Haydi devrim için mücadeleyi yükseltmeye! Haydi 1 Mayıs'ın devrimci geleneği yaşatmaya! Haydi 1 Mayıs'ta alanlara!

- ► Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
  Bıji şoreşkere yek gulan!
- ► Yaşasın demokratik halk devrimi ve Sosyalizm mücadelemiz!
- ► Kahrolsun sendika ağaları!
- ► Yaşasın Bolşevik Parti!
- ► Bolşevizm yenecektir!

22.4.1995 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Çukurova

"HERKESE YASAL İŞ GÜVENCESİ!" sloganı olmalıdır. Bu temel sloganlarımızı 1 Mayıs'ta hakim sınıflara karşı, meydanlarda haykırmalıyız.

Kadın ve erkek, işçiler, emekçiler, devrimciler!

Sömürü düzeni, sömürü düzeninin bekçi köpeği faşist Türk devleti, sömürü düzeninin tüm toplum için refah sağlayan tek düzen olduğu yalanına başvururken, hakim sınıfların yalan ve iki yüzlülüklerini boşa çıkartmak için, talebimiz, "Herkese yasal iş güvencesi" ve çalışabilir yaştaki herkese, tüm kaynağı patronlarca sağlanan "işsizlik siigortası!" temel sloganlarımızdan biri olmalıdır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Parça parça özelleştirme olan taşeronlaştırma sistemi yaygın olarak uygulanmakta, işçilerin tek tek işletmelere bir düşmana karşı objektif birliği bozulmakta, taşeronlaştırılan işletme bölümündeki işçilerin işine son verilmekte, taşeron firmada çalışan işçiler, daha düşük ücretle ve sendikal örgütlenmeden yoksun bir biçimde çalışma durumunda kalmaktadır. Bu nedenle hem taşeronlaştırmaya, hem de sendikasızlaştırmaya karşı mücadele edilmelidir. Mücadelenin hedefi, düzenin yıkılması olmalıdır.

Eski sömürücünün korunması ve sömürücülerin sağ kolu sendika ağalarının işletmelerde hakimiyetlerinin sürdürülmesi siyaseti ile değil, işçiler için en fazla güvenceyi sağlamak ve sendika ağalarının ve sarı sendikaların yerine devrimci sendika organlarının ve sınıf bilinçli sendikacıların güçlendirilmesi amacıyla mücadeleyi geliştirmeliyiz. Ve sendika ağalarına karşı mücadele etmeliyiz. Bu her sınıf bilinçli işçinin görevidir.

İşçilerin bugün en geniş tabanlı kitle örgütleri olan sendikalar, sendika bürokrasisinin egemenliği altında olduğu, yığınların hareketinin kaderini bu türden düzenin çanak yalayıcıları ellerinde tuttukları sürece, ne işçilerin yaşam şartlarında önemli bir iyileşme elde etmek, ne de bunca yoksulluğun, haksızlığın, baskıların nedenlerine, köklerine karşı kararlı bir savaşımı geliştirmek mümkündür.

Sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı birleştirilmediği zaman yenilgiye mahkumdür. Bu nedenle, "KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!", "SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, SAVAŞIMIN ÖNDERLİĞİNİ FETH EDİN!" sloganları yığınların öz talepleri olmalıdır ve bu uğurda mücadele etmeliyiz.

Sömürücülerin uyguladıkları tek baskı, sınıfsal baskı değil, onlar bunun yanısıra işçi sınıfının geniş kesimleri üzerinde cinsel ve ulusal baskıyı da en yaygın bir biçimde uyguluyorlar. Kadın işçiler sırf kadın oldukları için daha az ücret alıyorlar, toplumda horlanıyorlar; yüzbinlerce kadın aşırı yoksulluk nedeniyle fuhuşa, vücudunu satmaya zorlanıyor, "evinin efendisi" erkeğin egemenliğine boyun eğen kadınlar, baba, abi, koca dayağı altında acı çekiyor. Erkek işçiler kadın işçi ve emekçilerin üzerindeki barbar erkek şovenizmi sürdüğü, kadın işçiler erkek işçilerle eşit haklara sahip olmadıkları sürece sermayenin sınıf kardeşlerine karşı kullandığı piyonlar olarak kalacaklar, hiçbir zaman özgürlüğü tadamayacaklardır. Bu nedenle, "KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!", "KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!" şiarları tüm sınıfın sahip çıktığı talepler haline getirmeliyiz.

Tüm milliyetlerden
kadın ve erkek işçiler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yürütülen bu kirli savaşın faturasını, yine işçi ve emekçilere yüklendiği bir ortamda, bu 1 Mayıs'a giriyoruz. İşte bu nedenle; "BU SAVAŞIN YÜKÜNÜ KENDİNİZ ÖDEYİN", "ACI DEDİĞİNİZ ZEHİRİ KENDİNİZ İÇİN!" şiarlarını yükseltmeliyiz.

Hangi ulustan, hangi din ya da mezhepten olursa olsun tüm emekçilerin özgürlük mücadelesinin karşısına faşist Türk devleti dikilmektedir. Bu engel aşılmalıdır. Aşılacaktır, örgütlü mücadele sonucu!

Eğer işçi sınıfı ve diğer emekçiler bir tek devrim cephesinde birleştirilirse, eğer çeşitli milliyetlerden işçiler arasında enternasyonalist bir dayanışma örgütlenirse, eğer ortak savaşım faşist devleti yıkma ve yerine gerçekten demokratik bir HALK İKTİDARI kurma açık hedefine sahipse ve eğer ortak savaşımın yol göstericisi, yöneticisi olarak deneyim sahibi, kararlı bir BOLŞEVİK PARTİ sınıfın kopmaz bir parçası haline gelmişse..

Bu hedeflere mücadele içinde mutlaka ulaşılacaktır, çünkü devrim alternatifinin dışında işçi sınıfının seçebileceği başka bir yol yoktur.

Kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Bugün taleplerimiz şunlar olmalı; "çalışabilir durumda olan herkese iş" talebi, iş sağlanamayan herkese işsizlik sigortası, talebi olmalıdır.

Asgari iş günü olarak 7 saatlik yasal çalışma zamanı, sermayenin iş gücünü fiziki olarak daha fazla yıpratmamasını sınırlamak için 5 günlük iş haftası ve hafta sonunun yasal dinlenme zamanı olarak kabul edilmesi diğer taleplerimizden biri olmalı.

Onun için diyoruz ki; işletmelerde varolan sarı sendikalara karşı örgütlen, grev ve mücadele komiteleri yarat, yarat ki; kızıl sendikaların temelini at, onun için sendika ağalarına karşı kendi sınıf sendikalarını yarat. Tüm sınıf kardeşlerinle, din, ırk, mezhep gözetmeksizin sermayeye karşı bir cephede birleş, birleşki bu sömürü sistemine karşı mücadelen hedefine ulaşsın.

Ve diyoruz ki; görev bu yoksulluk ve sefaletten çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist düzeni yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek BOLŞEVİK PARTİ'yi yaratmaktır.

Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracak, oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazacak olan, komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır. Onun içindir ki; hep beraber BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

Kahrolsun ücret köleliği!
Eşit işe eşit ücret!
Bu savaşın yükünü kendiniz ödeyin!
Acı dediğiniz zehiri kendiniz için!
Kahrolsun faşist Türk devleti!
Kahrolsun sendika ağaları!
Ya barbarlık ya Sosyalizm!
Yaşasın Bolşevik Parti!

14.4.1995 ▲
Bolşevik Parti
Marmara Bölgesi ... PH

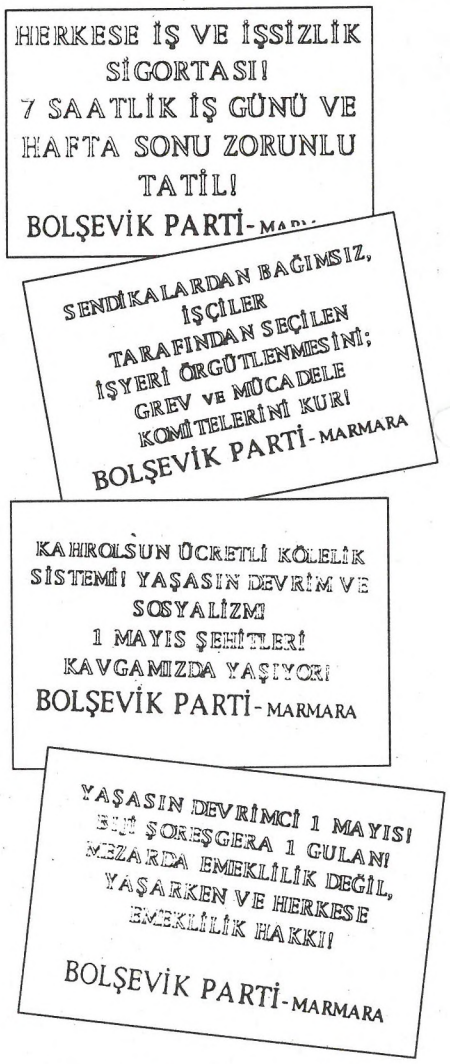

Marmara Bölgesi'nde dağıtılan pullardan bazıları...

Çeşitli alanlardan 1 Mayıs haberleri

ADANA

12 Eylül sonrasında, Adana'da 1 Mayıs, ilk defa yasal olarak kutlandı

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çeşitli şehirleri yanında, Adana'da da düzenlenen yasal bir yürüyüş ile kutlandı.

1 Mayıs, Adana'da 12 Eylül sonrasında ilk kez yasal olarak kutlandı. Yasaldan kastedilen, izinli yürüyüştür. Yürüyüş izni, "Demokrasi Platformu" tarafından alınmıştı. Bu platform içinde olan, "Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu"nu (KÇSP) Valilik gerekçe göstererek ilk başta izin vermek istemedi. KÇSP'nun çekilmesi ile yürüyüş izni alınabildi.

Tertip Komitesi içinde, Türk-İş, DİSK, İHD ve Halkevi vardı. Legal dergiler bu komitenin dışında kaldı. Tertip Komitesi tarafından her legal derginin, kendi pankartını açıp, yürümemesi kararı vardı. Buna izin vermeyen Tertip Komitesi, bütün legal dergilerin bir pankart altında yürümesi gerektiğini düşünerek, böyle bir karar almıştı. Daha baştan "demokrasi"ye uymayan kararlar alan Tertip Komitesi, bildiğimiz kadarıyla, hiçbir legal dergi tarafından kabul görmedi.

Gerek 1 Mayıs'ın uzun yıllar sonrası kutlanacağı, gerekse işgünü olması nedeniyle yürüyüşün nasıl olacağı herkes tarafından merakla bekleniyordu. 1 Mayıs günü, yürüyüşün başlayacağı yer olan Hastahaneler Kavşağında, saat 10'a doğru kitle birikmeye başladı. Polis, her zamanki gibi yoğun önlem almıştı. Alana giren insanlar tek tek aranıyordu. Biz Bolşevik Partizan okuyucuları olarak, buluşma yerine gelen tüm yoldaşlarla işçilerin kortejine girdik. Bu arada bazı legal dergi pankartlarına polis tarafından el konduğunu izledik.

Saat 10.30'da yürüyüş başladı. Katılım 5 bin civarındaydı. Çoşkulu geçen yürüyüşte onlarca slogan atıldı. Yüzlerce döviz ve pankart taşındı. Bizler de doğru bulduğumuz sloganların atılmasına katıldık. Bazı sloganların atılmasına öncülük ettik. En çok atılan sloganlardan bazıları şunlardır: *"İşçi memur elele, genel greve!"*, *"Sadaka değil, toplu sözleşme!"*, *"Sözleşme hakkımız, grev silahımız!"*, *"Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük!"*, *"Faşizme ölüm, tek yol devrim!"*, *"Yaşasın devrim, yaşasın Sosyalizm!"*, *"Yaşasın 1 Mayıs işçi bayramı!"*, *"Faşizme karşı omuz omuza!"*, *"Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz!"*, *vb. ...*

1 saat süren yürüyüş sonrası yapılan mitingte, "Demokrasi Platformu" ve DİSK adına konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalar bazı devrimci gruplar tarafından rahatsız edildi. Tertip Komitesi sık sık uyarı yapmak zorunda kaldı. Bu gruplar ayrıca kendi aralarında slogan yarışına da girdiler. Bu durum nedeniyle alan boşalmaya başladı. En sonunda gruplar kaldı. Bunun üzerine Tertip Komitesi eylemi planlanandan erken bitirdi.

Daha sonra aldığımız haberlere göre, polis toplu hareket eden gruplara saldırmış ve tutuklamalar yapmıştır.

2 Mayıs 1995 ▲

Yürüyüşe katılan Bolşevik Partizan okuyucuları

İstanbul... Kadıköy'de yapılan 1 Mayıs mitingine onbinler katıldı.

MERSİN

Mersin'de 1 Mayıs

Mersin'de 1 Mayıs yürüyüşü, "Mersin Sendikalar Platformu" tarafından düzenlendi. Saat 11.00'de İstasyon alanında başlayan yürüyüş, Cumhuriyet alanına dek sürdü ve burada miting yapıldı.

Bizler Bolşevik Partizan taraftarları olarak işçi kortejlerinde yürüdük. Atılan sloganlardan bazıları şöyleydi: *"Faşizme karşı omuz omuza!"*, *"Bıji yek gulan!"*, *"Yaşasın 1 Mayıs!"*, *"Genel grev geliyor!"*, *"Hükümet istifa!"*, *"Tansu Amerika'ya!"* ...

Miting alanındaki kitle sayısı 4 bin civarındaydı. HADEP'in kitle sayısı en yoğun olanıydı. Alana girildiğinde *"Gerilla vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor!"* sloganı güçlü bir şekilde atılıyordu. Herkesin pankartı vardı. CHP de gelmişti ve bunlar kitle tarafından yuhalandılar.

02.05.1995 ▲

Yürüyüşe katılan bir Bolşevik Partizan okuyucusu

(Bu bölgelerde, bu sayımızda yayınladığımız 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımının yapıldığı da gelen bilgiler arasındadır.)

YURTDIŞINDA 1 MAYIS...

BERLİN

Berlin'de bu yıl 1 Mayıs'ta, ilişkide olduğumuz, yakın gördüğümüz veya devrimci değerlendirdiğimiz gruplarla yeterli sayıda grup olursa yürüyüş, olmazsa miting yapma kararı aldık. Sadece RAI (Kızıl Anti-faşist Oluşum) adlı grup çağrımıza olumlu yanıt verince, devrimci içerikli bir miting yapma kararı aldık. Genç Bolşevik'in de katıldığı bir eylem birliği komitesi oluşturuldu. Bu komite, Almanca ortak afiş, bildiri, ve Almanca-Türkçe ortak gazete ve pankart hazırladı.

1 Mayıs öncesinde, RAI, Genç Bolşevik ve Bolşevik Partizan olarak birçok bölgede ve birçok eylemde binlerce bildiri dağıttık, çok sayıdaki 1 Mayıs gazetesini bağış karşılığı dağıttık ve afişleme yaptık.

1 Mayıs sabahı, saat 9.30'da Alman Sendikalar Birliği'nin yürüyüşünün geleceği eğlence alanına gittik ve RAI ile birlikte yayın masalarını açtık. Burada masadan ve elden yoğun bir satış yaptık. 1 Mayıs ve 8 Mayıs gazetesinin dışında çok sayıda diğer Almanca yayınlarımızdan da sattık. Standımızın etrafında pankartlarımız asılıydı. Yoldaşlarımızdan bir grup saat 11.30'da Doğu Berlin'de otonomların düzenlediği sokak eğlencesinde yayın satışı yapmak için ayrıldılar. Saat 12.30'da ise diğer bir grup yoldaşımız da, Berlin'deki geleneksel 1 Mayıs eylemlerinin başlangıç alanına giderek, burada da yayın satışı yaptılar.

Daha sonra kararlaştırıldığı gibi, saat 14.30'da kendi mitingimizi yapmak üzere Karl-Marx-Alanı'nda toplandık. Miting, 15.00'den 17.00'ye kadar müzik, konuşma metinleri, tiyatro ile sürdü ve sonuçta gençlerin nazi sembollü Alman bayrağını yakmalarıyla noktalandı. Mitinge katılım 100 civarındaydı. Özellikle Genç Bolşevik taraftarlarının tiyatro gösterileri büyük ilgi topladı. Görece zayıf katılıma rağmen, eylemimiz coşkulu ve neşeli geçti.

NÜRNBERG

1 Mayıs Nürnberg'te devrimci bir coşku ile kutlandı!

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Bolşevikler devrimci 1 Mayıs'ı sendika ağalarının peşine takılarak değil, devrimci bir temelde, onun içeriğine uygun olarak kutladılar. Devrimci 1 Mayıs yürüyüşünü "Örgütlü Otonomi", "Basta", "IRA" (Meksikalı bir grup!), "Muflonlar Sağa Karşı", "Nürnberg Kızıl Anti-fa" adlı gruplar düzenlemişlerdi.

Biz Bolşevikler de yürüyüşün yönelimini ve içeriği doğru gördüğümüzden dolayı, ajitasyon ve propaganda serbestliği temelinde, kendi bloğumuzu oluşturarak katıldık. Yürüyüşe katılanlar 400 civarındaydı. Bolşeviklerin bloğunda 80 kişi yürüyordu. Bloğumuzun en önünde üç dilde (Almanca, Kürtçe ve Türkçe) yazılmış *"Yaşasın Devrimci 1 Mayıs!"* pankartı taşındı. Ayrıca kızıl bayrakların ve diğer pankartlarımızın taşındığı kortejdeki canlılık görülmeye değerdi. Yürüyüşte otonomlar, IRA ve biz Bolşevikler birer konuşma yaptık. Cihazların güçlü olması, konuşmaların da canlı bir şekilde dinlenilmesine yol açıyordu.

Bolşeviklerin konuşmasının yürüyüşe katılanlar tarafından alkışlanması, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini veriyordu. Konuşmanın ardından cihazlardan çalınan 1 Mayıs marşı, yürüyüşe ayrı bir canlılık veriyordu. Yürüyüşün sonunda, uluslararası sokak şenliği yapıldı. Şenliğin yapıldığı alanda, pankartlar ve kızıl bayraklar asıldı. Ayrıca açılan yayın masasında yayınlarımız satıldı. Bildirilerimiz dağıtıldı.

WUPPERTAL

Coşkulu 1 Mayıs...

Almanya'nın Kuzey Ren Vestfalya Bölgesi'ndeki Bolşevik Partizan taraftarları bu yıl 1 Mayıs'ı Wuppertal'da, coşkulu bir yürüyüşle kutladılar.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yürüyüşüne Alman otonom güçleri ile Türkiye'li çeşitli devrimci örgütlen katıldılar.

Yaklaşık 1500 civarında kişinin katıldığı 1 Mayıs yürüyüşü sırasında, Hitler faşistleri tarafından katledilen bazı anti-faşistlerin katledildikleri yerler yürüyüşçülere anlatılarak, faşizm kurbanlarının anısına saygı duruşunda bulunuldu ve toplu katliamın yapıldığı evlerden birisinin önüne çelenk bırakıldı.

Oldukça canlı geçen yürüyüş, yapılan bir miting ile son buldu. Bolşevikler, yürüyüş sırasında yoğun ve canlı bir propaganda-ajitasyon çalışması yürüttüler.

8 Mayıs 1995, bütün dünyada emperyalistler tarafından, en başta da Alman emperyalizmi tarafından, tarih çarpıtıcılığının bir zirvesi olarak kullanıldı. 8 Mayıs 1945, dünya halkları için nazizmden kurtuluşun, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin dünya proletaryası ve ezilen halklarının nazizme karşı kazandığı zaferin günüydü... Biz Bolşevikler, bu tarihi gerçeğin çarpıtılmasına izin vermeyeceğiz!

Aşağıda bu konu ile ilgili yayınlanmış olan bir bildiriyi yayınlıyoruz. Ayrıca konu ile ilgili eylemlerde yoğun bir şekilde satışı yapılan Almanca bir Bolşevik Partizan özel sayı da çıkartılmıştır.

8 MAYIS 1945: NAZİ FAŞİZMİNDEN KURTULUŞ GÜNÜ!

Faşizm yenildi, fakat yok edilmedi! Kahrolsun Alman emperyalizmi, intikamcılığı ve militarizmi!

Nazi Almanya'sının; Kızıl Ordu, Batılı Müttefikler ve bütün dünyada faşizme karşı savaşan halklar tarafından yenilmesinin üzerinden elli yıl geçti. 8 Mayıs 1995, Nazi Almanya'sının İkinci Dünya Savaşı'nda teslim belgesini imzalamasının 50. yıldönümüdür.

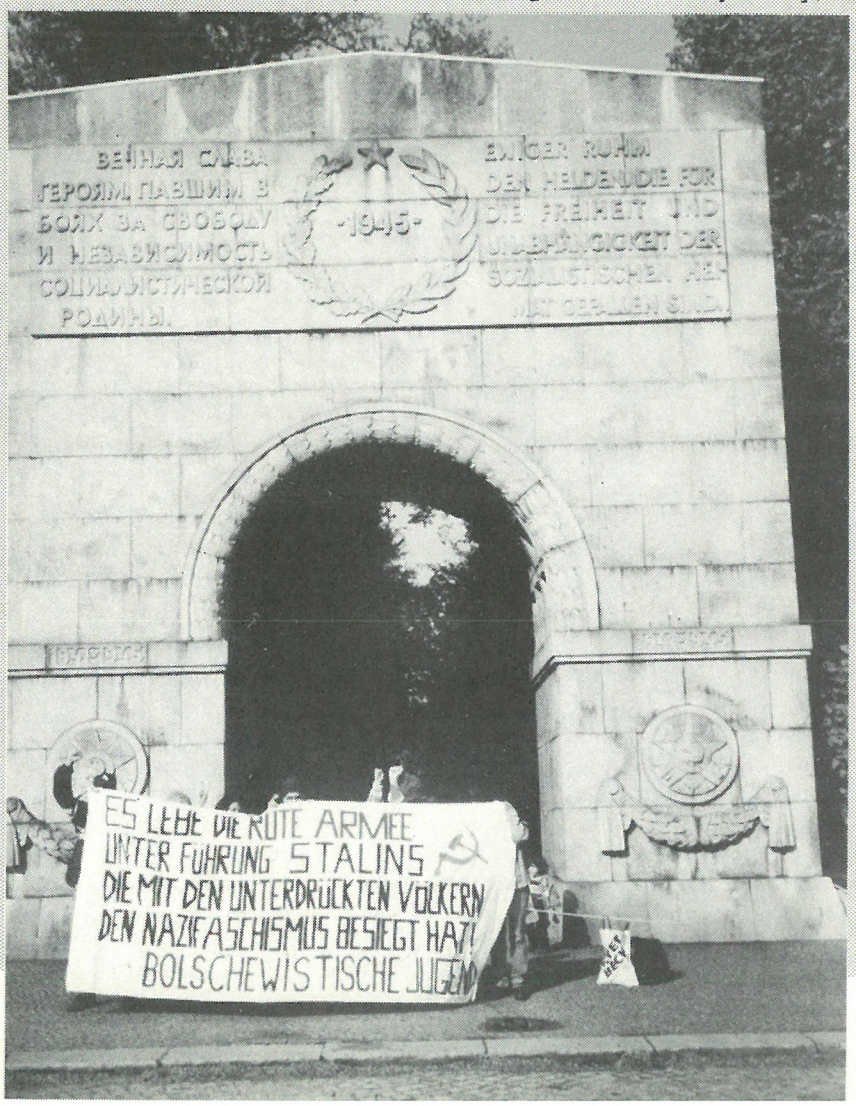

8 Mayıs 1945'de, Avrupa'da, İkinci Dünya Savaşı, bütün emperyalist barbarlık ve gaddarlığıyla sona erdirildi. İkinci Dünya Savaşı, 50 milyondan fazla insanın hayatına mal oldu, milyonlarca insan yaralandı, sakat kaldı. Sosyalist Sovyetler Birliği savaşın yükünü taşıyan esas güç oldu, 20 milyonu aşkın Sovyet vatandaşı bu savaşta öldü.

Nazi faşizmi, Alman burjuvazisinin iktidarını sürdürebilmesi için bir araçtı. Alman burjuvazisi, Nazi faşizmini, sosyal-demokrat yardakçılarının da gözyumması ile iktidara getirdi. Amaç, ekonomik kriz sonucu iyice sarsılmış olan Alman emperyalizmini yeniden ayağa kaldırmak, bunu yapabilmek için bütün toplumsal muhalefeti, en başta da Almanya Komünist Partisi önderliğindeki işçi sınıfı hareketini ezmekti.

Naziler iktidara geldiklerinde komünistlere, sosyal-demokrat işçilere, Yahudilere, Sinti ve Romanlara, eşcinsellere, özürlülere... kısaca kendinden olmayan herkese azgınca saldırdılar. Nazilerin barbar anti-semitizmi ve ırkçılığı, 6 milyon Avrupalı Yahudi'nin toplama kamplarında endüstriyel bir biçimde yok edilmesinde doruk noktasına ulaştı. 1,5 milyon Sinti-Roman da Alman nazileri tarafından yok edildi.

İkinci Dünya Savaşı, öncelikle faşist mihver güçleri olan Almanya-İtalya-Japonya tarafından hazırlandı ve savaşın

Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı yürümesi için İngiltere-Fransa-ABD tarafından Naziler kışkırtıldı. Sovyetler Birliği'nin 30'lu yılların başlarından itibaren Fransa-İngiltere-ABD ile "ortak güvenlik sistemi" kurma çağrı ve girişimleri, bu Batılı emperyalist güçlerce hep geri çevrildi. Nazi Almanyası, bu güçler tarafından Sovyetler Birliği'ne saldırması için cesaretlendirildi. Sonuçta, bir dizi Avrupa devletini işgal ettikten sonra, naziler Temmuz 1941'de Sosyalist Sovyetler Birliği'ne de saldırdılar.

Nazi Almanya'sına karşı savaşın esas yükünü Sovyet halkları taşıdılar. Nazilerin ilerlemesine 1942'de Stalingrad'ta kesin bir son verildi. Buradan başlayarak, Sovyet Kızıl Ordusu, Alman nazileri "inlerine kadar" kovaladı! Geçen yıl Normandiya Çıkarması'nın ellinci yılını büyük bir gürültüyle kutlayan Batılı müttefik güçler, "ikinci cephe"yi ancak savaşın kaderi belli olduktan sonra açmışlardı. Onların bunu yapmalarındaki bir amaç da Kızıl Ordu'nun Batıya doğru ilerleyişini durdurmak ve Almanya'nın bölüşülmesinde pay kapmaktı.

1945 Ağustos'unda ABD'nin Nagazaki ve Hiroşima üzerinde patlattığı atom bombaları, bir yandan Japonya'nın teslim olmasını amaçlarken, aynı zamanda Sosyalist Sovyetler Birliği'ne gözdağı vermek, komünizmin ilerlemesini durdurmak amaçlarını güdüyordu. "Soğuk savaş" daha o zaman başlamış, bütün hızıyla sürüyordu.

8 Mayıs 1945'de nazi Almanyası nihai teslim belgesini imzaladığında, nazi jenosidinden kurtulan az sayıda insan temerküz kamplarından sağ olarak çıktı; nazi saldırısına uğrayan onlarca halk faşist barbarlıktan kurtuldu ve Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, kurtulan halklar da bir bölümü Sosyalizm hedefli "Halk Demokrasisi" yolunu tuttular. Alman halkı için de bu dönemde demokratik, evet Sosyalist bir yola girme imkanı ortaya çıktı. Batılı müttefik güçlerin kendi işgalleri altındaki Batı Almanya'yı Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı, komünizme karşı bir saldırı üssü olarak kullanmaları sonucu, bu imkan ancak Doğu Almanya'da ayrı bir devlet kurulması, "Demokratik Alman Cumhuriyeti"nin kurulması ile gerçekleştirilebilirdi. Demokratik Alman Cumhuriyeti, Almanya topraklarında Sosyalizm iddiası ile kuruldu. Batı Almanya'da ise "Federal Almanya Cumhuriyeti" Batılı müttefikler tarafından, eski nazi partisinin kadrolarına dayanarak, saldırgan, emperyalist bir güç olarak yeniden inşa edildi.

"DÜNYADA HERŞEYİN İLACI ALMAN ÖZÜDÜR"

İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden 50 yıl sonra, bugün yine her düzeyde iyice güçlenmiş ve "can sıkıcı" nazi geçmişinden arınmış bir büyük güç Almanya ile karşı karşıyayız. Bu emperyalist büyük güç, bugün dünyanın yeniden paylaşılmasında kendine en büyük payı isteyenlerden biri. Almanya Birlik Partisi revizyonistlerinin iflas ettirdiği Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni kendine katan Alman emperyalizmi, konumunu böylelikle daha da güçlendirdi. Alman emperyalizmi, kendi ekonomik ve askeri gücüne uygun olarak halkların sömürülme ve ezilmesinde daha fazla sözsahibi olmayı talep ediyor, daha fazla pay istiyor.

1955'den itibaren yeniden inşa edilen Alman ordusu, bugün emperyalist çıkarlar uğruna diğer halklara karşı daha fazla kullanılıyor. Kamboçya, Körfez Savaşı, eski Yugoslavya ve Somali'deki askeri müdahaleler, daha güçlü askeri angajmanların ilk işaretleridir. Faşist devletlerin askeri ve polis güçlerinin eğitimi ve bunların silahlandırılması için "yardım", Alman emperyalizminin onyıllardan beri yaptığı işlerdendir. Örneğin: Bugün Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesinin, Türk faşistleri tarafından bastırılmasında Alman silahları ve Alman parası belirleyici rol oynamaktadır.

Dışta askeri müdahalelere koşut olarak, içte faşistleşme ilerletilmektedir. Polis aygıtının güçlendirilmesi, telefonların dinlenmesinin yasal hale getirilmesi, devrimci ve anti-faşist direnişin kriminalize edilmesi, PKK'nın yasaklanması somutunda olduğu gibi, ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışma içindeki örgütlerin yasaklanması, siyasi iltica hakkının anayasal hak olmaktan çıkarılması, işçi sınıfı hareketinin büyük mücadeleler sonucu elde ettiği bir dizi ekonomik ve sosyal hakkın kısıtlanması, geri alınması... bütün bunlar içfaşistleşmenin bazı somut görüntüleridir. Bugün gelinen yerde, yine kimi sinagoglar, yabancı göçmen ve sığınmacıların evleri saldırıya uğrayıp, yakılıyor. Devlet tarafından göz yumulan ve desteklenen ırkçılık, son yıllarda düzinelerce yabancı kurban aldı. Evsiz insanlar, eşcinsel, lezbiyen ve özürlü insanlar, kendilerini "üstün ırk" görenlerin hunhar saldırılarının hedefi oldular.

Emekçi kadınlar, bütün kriz dönemlerinde olduğu gibi, şimdi de "ev"lerine, "ocak başına" gönderiliyor. Onların "çocuk doğurma makinası" rolü, ceza yasasının 218. maddesiyle ayakta tutuluyor. Pedarşahi baskılar artıyor.

Saldırgan dış politikaya ve iyice gericileşen iç politikaya uygun bir ideoloji ve tarih yazıcılığı üretiliyor. Biz bugün Nazi faşizmi döneminin aklanmasının tanıkları oluyoruz. Nazi faşizminin tekilliği ve Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı'nın esas suçlusu olduğu gerçekleri açıkça relative ediliyor, reddediliyor. Failler, kurban gibi gösteriliyor.

KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

Bir yanda her düzeyde güçlenen Alman emperyalizmi var. Diğer yanda zayıf ve yanlış temeller üzerinde yükselen devrimci mücadele var. Militarizme, intikamcılığa, faşizme, erkek egemenliğine, anti-semitzme, ırkçılığa karşı ve baskısız, sömürüsüz bir toplum için mücadele, ancak Alman emperyalizmi ve onun devleti şiddete dayalı Sosyalist bir devrimle yıkıldığı zaman, kazanılabilir. Bu görevi tutarlı olarak, ancak işçi sınıfı sonuna dek yerine getirebilir. Bu yüzden daha bugünden, işçi sınıfını bu devrime önderlik edebilecek duruma getirecek bir Komünist Parti'nin yaratılması için çalışılmalıdır. Bugün Almanya'da devrimcilerin önündeki en acil görev budur.

Kahrolsun Alman militarizmi, intikamcılığı ve şovenizmi! Faşizmin kökleri hala canlı! Kahrolsun Alman Emperyalizmi!

Mart 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN

Doğanın yokedilmesi barbarlığına karşı, proleter devrimi ve sosyalizm için mücadele edelim!

Aşağıdaki bildiri, Berlinde yapılan "iklim zirvesi" sırasında Almanca ve ingilizce dilinde yoğun bir biçimde dağıtıldı.

Rio'da 1992'de yapılan **"Çevre ve Kalkınma Konferansı"**nın devamı olarak görülen ilk konferans Almanya/Berlin'de düzenleniyor.

Rio'da olan daha en baştan Berlin'de de olacaktır: Bol miktarda laf üretilecek ve fakat hiçbir koruyucu sonuç çıkmayacaktır. Rio'da karara bağlanan **"İklim çerçeve anlaşması"** Berlin"de güya somutlaştırılacak, *"iklim sorununu çözmak için"* Berlin'de güya somut kimi değerler tespit edilecek, her ülkenin atmosfere ne kadar zehir saçma hakkı olduğu belirlenecekti. Berlin'de yapılması planlanan bu idi...

Fakat Rio'da olduğu gibi, Berlin Konferansından da boş laftan, emperyalistlerin hiçbir işe yaramaz "hedef açıklamaları"ndan, emperyalist siyaset batağının yeni örneklerinden başka bir şey çıkmayacaktır.

İKLİMDE 12'ye 5 VAR! RİO, BERLİN... ZİRVELERİ İKLİMİ DÜZELTMİYOR!

Bir dizi dergi, basın açıklaması, bilirkişi raporu, kitap birbirini izliyor. Hep birlikte aynı yargıyı yineliyorlar: Bu iş böyle gitmez! Gelinen yerde hiçbir politikacı havanın zehirlenmesi, sera efekti, ormanların yokedilmesi, çöp ve Karbondioksit üretiminin, iklimdeki köklü değişikliklerin nedeni olduğunu red edemiyor.

Sonucun iklimin dünya çapında değişmesi, ortalama ısının yükselmesi olduğu artık burjuva politikacılarınca da kabul edilmek zorunda kalınıyor. Son dönemdeki Bengaldeş'teki, İtalya'daki vb. büyük sel felaketlerinin, Kaliforniya'da vb.'deki büyük orkanların bu iklim değişikliğinin sonuçları olduğu kabul ediliyor.

Bir dizi burjuva bilimcisi gelecek için aslında oldukça gerçekçi olan korku senaryoları yazmada birbiriyle yarışıyor. Yani teşhiste birlik var. Fakat teşhis edilen bu hastalığın gerçek sorumlularının kim olduğu ve tedavi yöntemleri konusunda birlik yok. Bunda şaşılacak bir şey de yok.

Bugün yaşanan iklim değişikliğinin temel sorumlusu, emperyalist dünya sisteminin ta kendisidir. Sorumlu insanların ihtiyacı doğrultusunda, doğayla uyum içinde üretim yerine, kâr için üretimdir. Kâr için gerektiğinde emperyalist ülkelerde "insani ihtiyaç" bizzat yaratılmakta ve karşılanmaktadır. Buna karşı bağımlı ülkelerde emekçi insanların yiyecek, konut vb. en temel ihtiyaçları bile karşılanmıyor. Metropollerdeki çöp üretimi bu sistemin nasıl işlediğinin en açık örneklerinden biridir. Satın almayı kışkırtmak, rakibi yenmek için kullanım maddeleri gereksiz yere süslü püslü ambalajlar içine sokulmakta, satın alma işlemi bittiği andan itibaren bu ambalajlar çöp olmaktadır. Bunlar ister depolansın, ister yakılsın toprağı, suyu, havayı zehirlemektedir.

Ya da taşımacılığı alalım. Taşıt araçları tekellerin en fazla kâr amacına uygun biçimde üretilmektedir. Bireysel trafiği en aza indirme ve "çevreye zarar vermeyen teknikle" kitlesel trafik araçlarını geliştirme yerine, otomobil üretimi gittikçe büyüyor, katalizatöre rağmen otomobillerin havaya kattığı Karbondioksit miktarı giderek artıyor. Otomobil ve kamyon emperyalist ülkelerin geri ülkelere ihracatının temel direğini oluşturuyor. Bağımlı ülkelerde de aynı emperyalist ülkelerde olduğu gibi, trafik siyaseti bireysel ve karayolu trafiğinin geliştirilmesi üzerine kurulu. Karayolları yapımı devlet bütçelerinin en büyük "yatırım" dilimlerinden birini oluşturuyor. Buna karşı ray trafiği bir kenara konuyor. Bu örnekler daha çoğaltılabilir ve bir dizi başka alana da genişletilebilir. Bugün en büyük pislik üreticileri büyük sanayi kuruluşlarıdır.

Gelinen yerde belirleyici olan iklim değişikliğinin artık burjuva politikacıları tarafından bile yok sayılamaz boyutlara varmış olmasıdır. Bilimin sağladığı bilgiler ve olası felaketlerin kimi sonuçları, burjuva politikacılarını da yığınları sakin-

Kapitalizmin doğayı nasıl kullandığı konusunda Marx şunları söylüyordu:

"Kapitalist tarımcılıktaki her gelişme, yalnızca işçiyi değil, aynı zamanda toprağı da soyma sanatında bir gelişmedir. Toprağın verili belirlenmiş zaman birimi içinde doğurganlığının artırılmasındaki her gelişme bu doğurganlığın sürekli kaynaklarının kurutulmasında bir gelişmedir aynı zamanda. Bir ülke gelişmesinin arka cephesi olarak ne ölçüde büyük endüstriden yola çıkarsa (örneğin Kuzey Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi), bu yok etme süreci o kadar hızlı olur. Kapitalist üretim bu yüzden tekniği ve toplumsal üretim sürecinin kombinasyonunu yalnızca bütün zenginliğin fşkırdığı kaynakları kurutarak geliştirir."

(K. Marx, Kapital cilt 1, ayfa 529-530, Almanca, MEW, cilt 23.)

leştirmek ve sonuçları biraz hafifletmek için kimi tedbirlerden yana tavır takınmaya zorlamaktadır. Dünyanın bir çok ülkesinde iklim felaketinin sonuçlarına karşı, çevrenin –doğanın yok edilmesine karşı mücadele eden ve hükümetleri de bir şeyler yapmaya– yapar görünmeye zorlayan, reformcu siyasi hareketler gelişmiştir. Rio, Berlin gibi dev konferansların da amacı yığınları sakinleştirme ve kimi göstermelik tedbirler üzerine tartışmaktır. Fakat:

İKLİM DEĞİŞİKLİĞİNİN GERÇEK SORUMLULARI HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ, SORUMLULUĞU BAŞKALARINA YIKIYOR!

Enerji üretimi sırasında ortaya çıkan va havaya karışan Karbondioksit emisyonlarının %90'ı emperyalist devletler tarafından üretliyor. Dünyanın diğer kesiminin bu konuda "katkı"sı %10! Almanya Avrupa'nın en büyük Karbondioksit üreticisi. Avrupa'da havaya katılan sınai Karbondikoksitin %31,3'ü Almanya'dan geliyor. Ozon tabakasının yok edilmesine yalnızca ABD'nin "katkı"sı yılda 300 bin ton FCKW üretimidir. (Karşılaştırma için: ABD'nin 4 misli nüfusa sahip olan Hindistan'ın yıllık FCKW üretimi 6000 tondur!) Hollanda'da bir hektar toprağa yılda 688 kg suni gübre katılmaktadır. (Bengaldeş'de bu rakam 77 kg'dır)

1990 yılında Almanya'nın bağımlı ülkelere ihraç ettiği endüstri çöpünün miktarı 552 bin tondu! Bu liste de her alan için istenildiği kadar uzatılabilir.

Şimdi iklim değişikliğinin gerçek sorumluları olan emperyalist metropollerde radikal bir biçimde iklim değişikliğinin nedenlerine karşı mücadele edilecek yerde, göstermelik kavgalar yürütülüyor. "Azaltma değerleri", "sınır değerleri" vb. üzerine gürültülü kavgalar veriliyor. Bütün bu kavgalarda en "ileri" talep, 2005 yılına kadar Karbondioksit üretiminin %20 azaltılması, ya da başka bir ifadeyle 1990 daki seviyesine geri çekilmesi. Bu gürültülü kavgalar ardında gerçek sorunların gerçek çözümü çıkmaz ayın son çarşambasına erteleniyor. Sorunların sorumlusu olarak bağımlı ülkeler gösteriliyor. Şunlar söyleniyor: *"Dünyamızın bir çok yöresinde var olan yoksulluk ve geri kalmışlık doğal kaynakların talan edilmesinin nedenleridir. Ve bu talan bütün ülke ve halkları etkilemektedir." (Alman Ekonomik İşbirliği Bakanı Spanger)* ya da *"Ormanların yok edilmesinde görüldüğü gibi yoksulluk ve yüksek nüfus baskısı çevreye verilen zararların nedeni olabilir." (İklim gazetesi sayı 3)*

"Çin gibi eşik ülkeler" öcü gibi gösteriliyor. Bu gibi ülkelerin bir kaç yıl içinde otomobil, buzdolabı vb. üretimini arttırması halinde iklim için hiçbir şansın kaylmayacağı söyleniyor. Yani kısacası, metropol devletlerin değil, bağımlı ülkelerin sorumlu olduğu, iklimin düzelmesi için bunların emperyalistlerin çizdiği doğrultuda harekete geçmesi gerektiği mesajları yaygınlaştırılıyor. Bunun için bir de büyük bir ad bulunmuş durumda *"çevreye zarar vermeyen sürekli kalkınma"*!

Alman Çevre Bakanı Töpfer, bunun *"yarının çevre ve barış politikasının adı"* olduğunu söylüyor. Bu formül aynı zamanda Rio Zirvesinin kararlarının da anahtar formülüdür. Bu formülün adını verdiği siyaset gerçekte emperyalizmin bağımlı ülkelere tahakküm siyasetidir. Somutta şu söylenmektedir: Emperyalist metropoller tabii ki bağımlı ülkelerin kaynaklarını sömürmeye devam edecektir. Bağımlı ülkeler, metropol ülkelerin teknolojik transferlerine dayanarak havayı temiz, çevreyi temiz tutmaya dikkat etmelidir. Çünkü havanın, çevrenin, doğanın daha fazla kirlenmeye tahammülü yoktur. Ya da biraz daha çevrecileri şöyle demektedir: *"buralarda çöplüğe giden bir sürü şeye yoksul ülkelerin çok ihtiyacı vardır." (İklim gazetesi, sayı 3)* Emperyalist ülkeler halkları çöplerini yoksul ülkelere hibe etti mi, meseleler çözülür! Hep aynı hikaye, hep aynı emperyalist merkezci bakış açısı!

İKLİM VE ÇEVRE SORUNUNDA DA SINIRLAR, ALT VE ÜST, YOKSUL VE ZENGİN, SÖMÜRÜLEN VE SÖMÜREN ARASINDADIR!

Emperyalist metropollerde çevre sorununda oldukça yaygın manevralardan biri

Doğa ile insan arasındaki ilişki bağlamında Engels şunları söylüyordu:

"Kısacası, hayvan dış doğayı yalnızca *kullanır* ve onda yalnızca varlığı ile değişikliklere yol açar; insan onda yaptığı değişikliklerle doğayı kendi amaçlarına hizmet ettirir, ona *hakim olur*. Ve bu, insanları diğer hayvanlardan ayıran son, özsel ayrılıktır ve buna da yol açan yine emektir.

Fakat biz doğa üzerinde insanın zaferleri konusunda fazla övünmemeliyiz. O böyle zaferlerin her biri için bizden öç almaktadır. Böyle [zaferlerin her biri –ÇN] birinci sırada bizim hesapladığımıza uygun sonuçlar vermektedir; ve fakat ikinci ve üçüncü sırada daha önce hesaplanmayan sonuçlar ortaya çıkmakta ve bunlar bir çok halde ilk sonucu ortadan kaldırmaktadır. Mezopotamya'da, Yunanistan'da, Küçük Asya'da insanlar ekim alanı açmak amacıyla ormanlarla birlikte suyun çekim merkezleri ve birikim alanlarını yok ederek, sözkonusu ülkelerin bugünkü kuraklığının temelini attıklarını rüyalarında görse inanmazlardı. Alplerin İtalyanları, kuzey yamaçlarında özenle korudukları çam ormanlarını, güney yamacında yok ettiklerinde, bölgelerindeki yaylacılık ekonomisinin temellerini de yok ettiklerini hiç düşünmemişlerdi, hele hele aynı zamanda dağ kaynaklarının suyunu yılın büyük bölümü için kestiklerini ve böylece daha fazla su akıtmasını engelliyeceklerini hiç mi hiç düşünmemişlerdi. Avrupa'da patates ekimini yaygınlaştıranlar, aynı zamanda sıraca illetini yaygınlaştırdıklarını bilmiyorlardı. Böylece biz her adımda, bizim doğaya, bir yabancı ülkeyi fethedenlerin, o ülke halkına hükmettikleri gibi hükmetmediğimiz konusunda uyarılıyoruz. Biz doğa dışından olan biri gibi hükmetmiyoruz doğaya. Tersine biz etimizle, kanımızla, beynimizle doğaya aitiz ve onun içindeyiz ve bizim ona hükmetmemiz, yalnızca onun yasalarını tanımak ve doğru uygulamak konusundaki avantajımızdan oluşmaktadır."

Engels, "Maymunun İnsanlaşmasında Emeğin Payı", MEW, cilt 20, sayfa 452 vd.) [Aktaran: K. Demirkapı, "Dünyada ve ülkemizdeki gelişmeler; şimdiki durum; gelişme perspektifleri ve görevler üzerine", sayfa 60-61, Dönüşüm Yayınları]

de sorumluluğu dağıtarak, esas sorumluları gözlerden gizlemektedir: *"Hepimiz sorumluyuz, hepimiz suçluyuz"*. Bu, manevranın temel sloganıdır. İşçi ve patron, hizmetli ve menecer, köylü ve büyük toprak sahibi bunların hepsi çevrenin mahvedilmesi konusunda eşit derecede suçlu ve sorumlu gösterilmektedir. Öyle ya, hemen herkes otomobil kullanmaktadır, hemen herkes tüketim terörüne katkısını yapmaktadır, duş yapmaktan kimse vazgeçmek istememektedir vs vs.. Öyle ise herkes eşit derecede sorumlu ve suçludur. Bu yaklaşım tam bir sahtekarlıktır.

Biraz yakından bakalım: İşçileri alalım. İşçiler yalnızca yolda, sokakta, evde herkesle birlikte teneffüs ettikleri normal havadan almıyorlar zehirlerini. Bir çok fabrikada, işçilerin doğrudan üretim içinde olduğu yerlerde havadaki zehir oranı, işletme dışındakinden çok daha yoğun. BASF, Hoechst, Bayer kimi kimya tekellerinde, asbest gibi zehirli maddelerin üretimi ve kullanımında vb. işçiler patronların kârı için bilerek zehirleniyor. Kim tarafından? Havanın genelde de zehirlenmesinin esas sebebi olan sanayi tekelleri tarafından. Üretim içindeki ve sonucundaki zehirlenme bütün tartışmada dışta tutulmaya çalışılıyor.

Hindistan, Kuzey Kürdistan-Türkiye, Peru vb. ülkelerde bu durum tabii ki çok daha kötü. Aynı endüstri devleri (Hoechst, BASF vb.) bu ülkelerde çok daha ilkel ve kötü şartlarda, işçiler için hemen hiçbir koruma tedbirinin olmadığı şartlarda üretim yapıyor. Sözkonusu ülkelerde bu gibi tekellerde çalışan işçilerin ortalama ömrü 40 yaş civarında!

Fabrikada iş bittikten sonra evine gitmek için yola koyulan işçi, bu kez de trafiğe takılıp, araba çokluğundan tıkalı yollarda saatlerce beklemek zorunda kalır. Burjuvazinin sözcülerinin buna da açıklaması hazırdır: *"Modern insan stressiz yaşayamaz. Tıkalı yollarda beklemek onun hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir."* Utanmasalar insanların bunu zevk için yaptığını söyleyecekler! Emperyalist metropollerde emekçilerin bireysel trafiğe "merakı" zevkten değil, öncelikle kamusal yakın taşımacılığın çok kötü olmasından, pahalı olmasından, bekleme zamanlarının uzunluğundan vb. kaynaklanıyor.

"Normal" tüketimin doğaya daha az zarar veren tüm alternatifleri ister yiyecek alanında, ister mobilya, ister giyecek alanında, ister konutta, kısaca hangi alanda olursa olsun ancak çok paraya sahip olanlar tarafından satın alınabilir durumda. Emekçilerin büyük çoğunluğu aşırı pahalı olan bu doğaya daha uygun tüketim maddelerini satın alacak durumda değil. ***"Hepimiz aynı sandaldayız!"*** Yeşillerin çokça kullandığı bu slogan gerçekte yalan. Onlar herkes kendi tavrını değiştirip doğaya uygun yaşadığında her şeyin düzeleceğini söylüyorlar. Yeşil bir milletvekilinin maaşı ve harcırahları göz önüne alınırsa "çevre bilinçli yaşama" gerçekten olabilir bir iştir. Tabii işler acele olduğu için, yine de araba ve uçaktan vazgeçilemez!...

Biz komünistler de çevre konusunda mücadelede herkesin yapacağı, yapması gereken işler olduğunu söylüyoruz. Bizim açımızdan emekçi ve işçilerin çevre korumacılığı öncelikle bu mücadeleyi sisteme karşı mücadelenin bir parçası olarak işçi ve emekçilerin bizzat kendi ellerine alması anlamına gelir. Tek tek bireylerin bireysel tavırlarını değiştirmesi, sistemin temellerini sarsmaz. İklim felaketinde ve bütün diğer çevre sorunlarında bizim "sorumluluğumuz" sisteme karşı mücadeleyi tutarlı ve yeterli biçimde yürütmediğimiz ölçüde vardır.

REFORMİSTLERİN ÇÖZÜM MODELLERİ, YA AÇIK, YA DA GİZLİ ŞOVENİSTTİR!

İklim zirvesi için hazırlanıp dağıtılan ***"S. O. S. Dünya"*** başlıklı bir çağrı var. Bu çağrı *"parti ve ülkeler üzeri bir insiyatif"* olan, yeşillerin esas taşıyıcılığını yaptığı *"Ökolojik Marşal Planı Eylemi"* öneren bir çağrı. (Marşal Planı'nın 1945 sonrası Avrupa'da komünizme karşı emperyalizmin sağlamlaştırılmasının planı olduğu bilindiğinde, Marşal Planı'nın bir sonucunun Alman emperyalizminin çok kısa süre içinde yeniden ayakları üzerine dikilmesi olduğu bilindiğinde, aslında "Ekolojik Marşal Planı" isminin kullanılması bile kendi başına bir programdır.) Bu çağrının bir maddesine biraz yakından bakalım. 3. madde, ***"Nüfus stabilizasyonu"*** başlığını taşıyor. Şöyle deniyor:

"3. Dünya ülkeleri nüfus stabilizasyon planları geliştirdiği ve bunları uyguladığı ölçüde, enternasyonal devletler topluluğu bu devletlere etkin yardımda bulunmalıdır."

Yardım, burada örneğin şimdi Çin'de uygulanan ikinci doğum ertesi kısırlaştırma, sakat fötuslarda zorunlu kürtaj gibi çoğalmayı azaltan tedbirlere bağlanıyor. Sanki kötülüklerin kaynağı insanların çokluğuymuş gibi!

Eğer sömürü olmasa bu dünyada onun üzerinde yaşayan bütün insanlar için yeterli yer ve yiyecek var. Sorun çok insan olması değil, var olan insanların bir bölümünün her şeye fazlasıyla sahip olması, büyük çoğunluğunun ise hiç bir şeyi olmamasıdır.

Hükümet Dışı Örgütlerin (HDÖ) emperyalist iklim politikasının çeşitli sonuçlarına karşı ağır eleştiriler de yöneltten tüm programlarının hepsi ortak bir öze sahip. Hepsi de çözümü var olan sistem içinde arıyor. Bu örgütler pratikte sermayenin bakış açısından üretici ve ilerletici eleştiriler getirdikleri için, kabullenilmiş muhalefet rolünü üstlenmişlerdir. "Yeni Dünya Düzeni"nin en temel araçlarından biri olan Birleşmiş Milletler'in enternasyonal kontrol mekanizmasının güçlendirilmesi talebinin seslendirilmesi, bu örgütlerin üzerlendiği roldür. Örneğin Alman HDÖ'lerinin Berlin İklim Zirvesine sunduğu talepler şunlardır:

"İklimi koruma her ulusal devletin yükümlülüğü olmalıdır, enternasyonal kredi kurumları kredi dağıtımını bu yükümlülüğün yerine getirilip getirilmediğine bakarak yapmalıdır."

Enternasyonal kredi kurumlarının rolü bilindiğinde, bu cicili lafların ardında gizlenenin emperyalist metropollerin geri ülkelere hegemonyasının güçlendirilmesinin yattığı görülür. Yeni teknoloji transferi için pazarların sağlama alınması esas amaçtır. Berlin Zirvesi sırasında ciddi ciddi bir ***"İklim mahkemesi"*** kurulması, ***"Enternasyonal mahkeme heyeti"*** oluşturulması vb. önerileri getirilip, tartışılıyor. Suçlular daha şimdiden bellidir: Emperyalist metropollerin bugün varmış olduğu hayat standartını yakalamaya çalışan geri ülkeler! Böyle şey mi olur! Hatta enternasyonal bir çevre koruma ordusu kurup böyle densizliklere yönelenlere haddini bildirmek bile düşünülmelidir!!!

HDÖ'lerin önerilerinin hepsi, bunların bir bölümü iyi niyetle yapılmış bile olsa, insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan sistemin temellerine dokunmayan öneriler olmasıdır. Bu önerilerin hepsi, sömürü sistemini yönetenlerin sağduyusuna seslenmekte, emekçi yığınların değiştirici gücüne yönelmemektedir. Evet bu alanda da köklü değişiklik gereklidir. Bunun için işçi sınıfının, emekçilerin harekete geçmesi gereklidir. Ezilen, sömürülenler çevre-iklim sorunlarının bütün ezilenlerin de hayat-memat

sorunu olduğunu kavramalıdır. Komünist ajitasyon-propagandanın bu alandaki görevi, bu gerçeği bilince çıkarmaktır.

Hedef emperyalist sistemdir. Egemen sisteme karşı köklü değişiklik için, devrim için mücadele, görev budur. Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistler, ülkemizde bütün alanlarda olduğu gibi, doğayı mahfetmede de dev adımları ile "ilerleyen" hakim sınıflara karşı, yaşam temellerinin korunması için zorlu bir mücadele yürütüyoruz.

Bu mücadeleyi devrim mücadelemizin ayrılmaz bir parçası olarak görüyoruz. Almanya'da da bu alanda Alman emperyalizminin emperyalist çevre siyasetine karşı mücadele ediyoruz. Bu mücadele Almanya'da proleter sosyalist devrim mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır.

Gelin emperyalist zincirleri kıralım!
Gelin dünyayı kurtaralım!

Zirvayla sonuçlanacağı yine önceden belli olan bir zirve daha...

28 Mart - 7 Nisan arasında Berlin'de yapılan İklim Zirvesi ve Bolşeviklerin gerçekleştirdiği faaliyetler:

Katılım açısından şimdiye kadar yapılan en büyük Birleşmiş Milletler (BM) zirvesi olarak değerlendirilen İklim Zirvesinin sonucu da, Rio'da yapılan Çevre Zirvesinin sonucundan farklı olmadı!Boş laftan başka birşey yok!

Herşeyi kâr çıkarlarına endeksleyen emperyalist ve gerici devletlerin temsilcilerinden başka birşey de beklenemezdi zaten. Bu zirveden sonra da herkes istediği gibi kararları kendi çıkarları doğrultusunda yorumlayacak, çevreyi ve iklimi kirletmeye devam edecek.

Rio'daki zirveden somut ve bağlayıcı kararlar çıkmadığından dolayı, sözde bu zirvede neyin, ne zamana kadar ne kadar azaltılacağı somut ve bağlayıcı (bu nasıl olacak ise?) tespit edilecekti. Gelişmiş ülkeler için somut olarak iklim dengelerinin bozulmasında en büyük payı olan Karbondioksit oranının 10 yıl içerisinde %20 azaltılması gibi önlemler üzerine tartışıldı. İklim dengelerinin bozulmasının ve felaketli sonuçlarının şimdiden görülebilmesi gözönüne alınırsa, bunun ne kadar gülünç olduğu anlaşılır, ne var ki emperyalist ülkelerin bu hedefe bile varmamak için ellerinden geleni yapacakları da şimdiden bilinmektedir. Örneğin onlar "Joint Implentation" (= Ortak Uygulama) modeliyle bağımlı ve geri bir ülkede ucuza mal ettikleri "İklim ...") bir önlemi kendi hesaplarına yazabilecekler. Bu model ve "Teknoloji Transfer"i –kendi ülkelerindeki işe yaramaz çevre teknolojisini bağımlı ülkelere ihraç etme– ile emperyalist ülkeler bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemekteler: Bir yandan kendilerini de uzun vadede tehdit eden doğa tahribatına karşı birşeyler yapmış olacaklar ve ne kadar "yeşil" olduklarını göstermiş olacaklar, diğer yandan aynı zamanda ekstra kârlarına kâr katacaklardır. Dış politikada amaçlanan budur. Ülke içerisinde ise "enerji vergisi" gibi uygulamalar ile fatura esas olarak emekçi sınıflara çı-

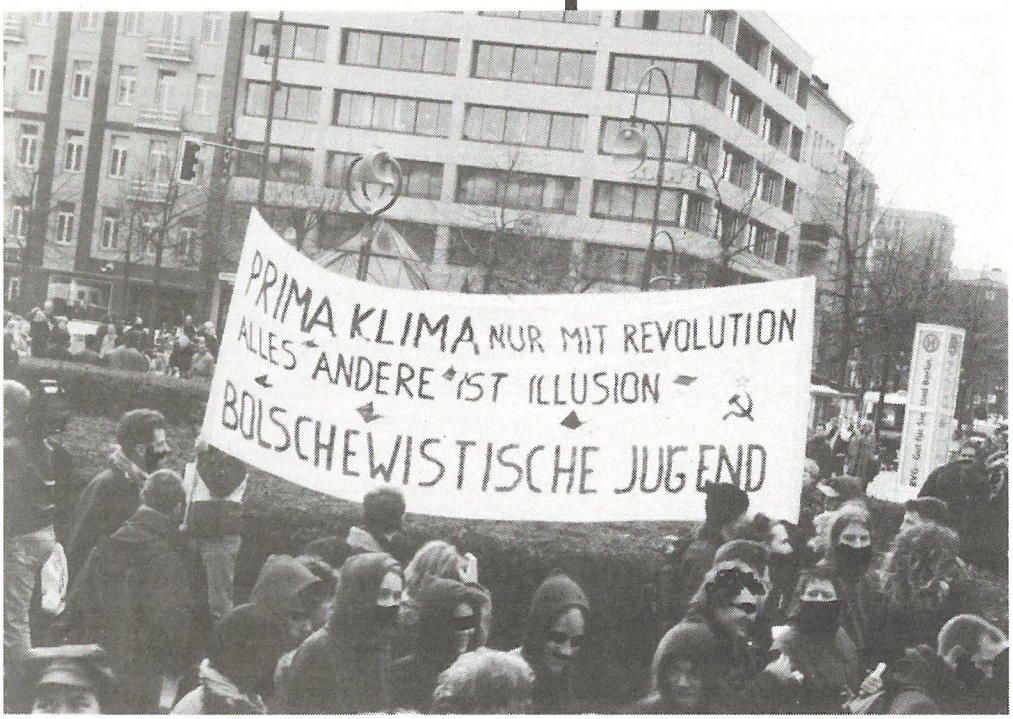

kartılmaya çalışılacaktır.

Biz Bolşevikler emperyalistlerin bu gibi amaçlarını, çevreyi yok etmede oynadıkları belirleyici rolü, insanın doğayla uyum içerisindeki ihtiyaçlarına göre değil kendi kâr çıkarları için üretim yaptıklarını, çevre önlemleri adı altında sömürüyü ve baskıyı daha da artırmayı amaçladıklarını vb. Almanca ve İngilizce olarak çıkardığımız ***"Çevreyi yok etme barbarlığına karşı, proleter devrimi ve sosyalizm için mücadele!"*** başlığını taşıyan dört sayfalık bildiriyle teşhir ettik. Bu bildiriden bütün zirve boyunca kendini "Hükümette olmayan örgütler" olarak adlandıran oluşumun güya alternatif toplantı ve eylemlerinde toplam 3.000 adet dağıttık.

Kendini komünist olarak adlandıran devrimci grupların kayda değer bir faaliyeti yoktu. Böyle bir ortamda bizim bildirimiz, yayınlarımız ve pankartlarımızla yaptığımız ajitasyon-propagandamız merakla, sempatiyle ve şaşkınlıkla –komünistlerde mi böyle konularla ilgileniyor? gibi– karşılandı. Sorunun sistem sorunu olduğunu, emperyalizmi yıkmadan çevre felaketlerinin önlenemeyeceğini savunan tek grup durumundaydık.

Genç Bolşevikler de hem bütün faaliyetlere aktif olarak katıldılar, hem de başyazısını İklim Zirvesi üzerine bir makalenin oluşturduğu dergileriyle bir bildiri ve pankartlarıyla katıldılar. 1 Nisan'da açılan pankartlar büyük ilgi çekti.

Doğayı yoketme barbarlığının da tek alternatifi: Sosyalizm!

Temiz bir dünya Bolşevik mücadeleyle kazanılacaktır!

12.4.1995 ▲

1 Nisan 1995'de İklim Zirvesi dolayısı ile muhaliflerin yürüyüşünde okumak istediğimiz konuşma metni

(izin verilmediğinden okunamadı)

12'ye beş kala: Sera efekti, hava kirliliği, orman yangınları, çöp yığınları, Karbondioksit üretimi vs. vb. köklü iklim değişikliklerinin sonuçları: su baskınları, büyük arazilerin çölleşmesi, ozon deliği vb. Sonuç korkunç.

Hava kirliliğinin etkilerini artık egemenler de saklayamıyorlar. Gelecekteki felaketleri "hafifletmek" için, önlemlerden bahsediyorlar, böylece halk kitleleri sakinleştirilmeye çalışılıyor.

Berlin'deki İklim Zirvesi göstermelik bir zirvedir. Kâra yönelik bir çevre siyaseti ve çevre sorununu bağımlı ülkelerin sırtına yüklemeyi amaçlayan bir göstermelik zirve. Karbondioxid miktarının %90'ı metropol ülkeler tarafından havaya pompalanmaktadır. Çevre siyasetinde radikal bir dönüşüm sağlama yerine çevre sorunun nedenleri özellikle geri ülkelerdeki nüfus "fazlasında" ve geri teknolojide görülmektedir. Aynı zamanda işçilerle sanayi devleri sorumlulukta eşitlenmektedir.

Birçok ülkelerde hükümetlere önlem almaları için baskı yapmak isteyen siyasi-reformist hareketler ve partiler oluştu. Reformistlerin çözüm modelleri açıktan veya kapalı metropol-şovenist bir nitelik taşıyor. Onların çözüm önerileri, denizde damla gibidir. İnsanın ve doğanın her türlü sömürüsüne ve bunun temelinde yatan ekonomik yapıya karşı olmak, toplumsal yapılanmayı kökünden değiştirmeyi gerektirir. Kapitalizm varolduğu sürece insanın ve doğanın insan tarafından sömürüsü kaçınılmazdır. Kârın çıkarlarına yönelik bir üretim sözkonusu. Oysa ekonomik yapı insanın ihtiyaçlarına yönelik –doğayla uyum içerisinde– olmalıdır. Biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı, Almanyalı, Fransalı ve nereden olursak olalım Bolşevikler şunu söylüyoruz:

Devletin ve sermayenin çıkarlarına karşı mücadele –toplumun devrimci dönüşümü için– Sosyalizm için!

Doğa tahribatına son! Sömürüye ve baskıya son! Bu dünya bizim dünyamız!

Örgütlenelim!

Çünkü: Temiz iklim devrimle gelecek, gerisi ham hayaldir!

80. yıldönümünde Ermeni soykırımını unutmadık, unuttumayacağız!

24 Nisan 1915'te Osmanlı/Türk hakim sınıfları Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı ortamı kullanarak, "Ermeni sorununun nihai çözümü" için Osmanlı/Türk devleti sınırları içinde Ermeni ulusunu ulus olarak yok etme, soykırımdan geçirme işine girişmiştir.

Yirminci yüzyılın bu ilk soykırımında, Ermeniler Batı Ermenistan'dan sürülmüş, bir milyon beşyüzbin (1.500 000) Ermeni katledilmiş ve Batı Ermenistan'da Ermeniler ulus olmaktan çıkarılmıştır.

Ermenistan'dan sürülerek dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Ermeni toplulukları, "soykırımın varlığının Türk devletince tanınması" talebini sürekli ve haklı olarak dile getirmişlerdir.

Aradan geçen 80 yıl sonrasında da, faşist Türk devleti Ermeniler üzerinde uygulanan soykırım gerçeğini reddetmekte ve bu sorunu unutturmaya çalışmaktadır. Fakat çabası boşuna. Kuzey Kürdistan-Türkiye'li komünistler olarak Ermeniler üzerinde uygulanan soykırımı unutturmayacağız. Faşist Türk devletinin bir halklar hapishanesi olduğu gerçeği, sadece günümüzde kendisini Kürt ulusu üzerindeki zulüm ve baskı ile değil, geçmişte Ermeni ulusu üzerinde uygulanan soykırımda da göstermiştir. Bu, kendisini diğer milliyetler üzerindeki ulusal baskıda da göstermektedir.

Evet, faşist Türk devleti, Osmanlıdan devraldığı soykırım geleneğini, bugün Kürt ulusu üzerinde uyguladığı ulusal baskı, zulüm ve katliamlarla da devam ettirmektedir.

Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaşta da hakim sınıflar, Ermeni düşmanlığını körüklemeye devam etmektedir. Bugün de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi ve birleştirilmesi mücadelesinde, hakim sınıfların elindeki Ermeni düşmanlığı ideolojik silahının etkisizleştirilmesi önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Bu görev yerine getirilmeden Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçilerin enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz.

Bütün dünyada milliyetçiliğin, ırkçılığın (dinciliği saymazsak) hakim akım haline geldiği bir ortamda, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin proleter enternasyonalizmi temelinde eğitilmesi daha da önemli bir görev halini almıştır.

Ermeni soykırımının 80. yıldönümünde, Kuzey Kürdistan-Türkiye proletaryası ve emekçi katmanlarının enternasyonalist görevlerini yerine getirmesinin en temel ön koşulu, Ermeni soykırımının suçlusu faşist Türk devletine karşı ortak mücadele etmesi; Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma haklarını tutarlı bir biçimde savunmasıdır.

Faşist Türk devletine karşı mücadele ederken, kendisine devrimci, demokrat, komünist diyen örgütlerin şoven ve milliyetçi tavırlarına karşı da mücadele edilmek zorundadır.

Ermeni ulusundan işçilerin ve köylülerin Türk ve Kürt işçi ve köylülere duyduğu güvensizlik, ancak Türk ve Kürt işçi ve köylülerinin faşist Türk devletinin ve hakim sınıflarının tavrından değişik tavır takındıklarını göstermeleri temelinde ve ortak mücadele pratiği içinde ortadan kaldırılabilir. Bunun olmadığı şartlarda, Ermeni milliyetçiliğinin Ermeni işçileri ve emekçileri arasında taban bulması ve proletaryanın bölünmüşlüğünün derinleşmesi kaçınılmazdır.

Her türlü milliyetçiliğe-şovenizme karşı mücadele, aynı zamanda "ulusal devlet" anlayışına karşı da mücadeleyi gerektirir. Sorun, şu ya da bu ulusa ait, onun burjuvazisinin hakim olduğu bir devlet kurmak değil, değişik ulus ve milliyetlerden proletaryanın, ulusun bir parçası olan burjuvaziyi yok ederek kuracağı proletaryanın devleti sorunudur. Proletarya enternasyonalizmi temelinde soruna yaklaşmak, soruna ulusal temelde değil, sınıfsal temelde yaklaşmak demektir.

Bu temelde soruna baktığımızda, faşist Türk devletinin "misak-ı milli" sınırlarının "vatanın bölünmez bütünlüğü"nün gerçek anlamını da görebiliriz. Türk olmayan bütün ulus ve milliyetler üzerinde ulusal baskı. Kuzey Kürdistan ve Batı Ermenistan'ın ilhakı.

Mücadelenin esası ve ağırlığı Türk şovenizmine karşı yürütülmesi, hiçbir şekilde ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele edilmesini dıştalamaz. Ermeni sorunu bağlamında Kürt örgütlerinin çoğunluğu milliyetçi bir konumda durmaktadırlar. Bunun en açık ortaya çıktığı nokta, Batı Ermenistan'ın Kürdistan coğrafyası içinde gösterilmesidir. Bu tavır öz olarak ilhakı savunan bir tavırdır ve reddedilmesi gerekir.

Soykırıma tepki olarak gelişmiş olsa da, Ermeni milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmesi gerekir.

Bu, yani "Türk devleti", "Kürt devleti" ve "Ermeni devleti" talepleri bize, Ermeni sorununda üç değişik milliyetçiliğe karşı mücadele etme görevini yüklemektedir. Türk şovenizmi, Kürt milliyetçiliği ve Ermeni milliyetçiliği. Değişik ağırlıklara sahip olsalar da bunlara karşı mücadele etmek görevdir. Proletarya enternasyonalizmi temelinde değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin birliğini sağlamak, ancak bu temelde mümkündür. Biz proletarya devletinden yanayız. Her "ulusal devlet" burjuvazinin devletidir. Bu yüzden de hangi ulus adına savunulursa savunulsun, komünistler buna karşı mücadele ederler.

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

80. yıldönümünde Ermeni soykırımını lanetliyoruz!

Faşist Türk devletine ölüm!

Ermenilere, Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme ve ayrılma hakkı!

Ermeni sorununun da tek gerçek çözümü proletarya önderliğinde yapılacak devrimdedir! Sosyalizmdedir!

Proletarya enternasyonalizmi için, haydi BOLŞEVİK saflara!

24 Nisan 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN ve ROJA BOLŞEVİK
Berlin taraftarları

Faşist Türk ordusu yine Güney Kürdistan'a saldırdı!

Kürt ulusuna yönelik katliama hayır! Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol!

Faşist Türk devleti Kürt ulusuna yönelik saldırısına bir yenisini daha ekledi. Faşist Türk ordusu 35 binin üzerinde askeriyle havadan ve karadan tüm barbarlığıyla Güney Kürdistan'a girdi. 20 Mart sabahı başlatılan bu askeri harekat uzun zamandır planlanıyordu. Faşist saldırı oldukça çok yönlü planlanmış, Türk devletinin tarihinde giriştiği en önemli, askeri olarak en güçlü hareketlerinden biri olarak tanımlanıyor.

PKK'ya, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı girişilen bu faşist saldırı oldukça geniş bir alanı kapsamaktadır. Güney Kürdistan'ın 9 bin kilometrekarelik bir alanında, 40 km. sınır ötesi bir alan dahilinde bu haksız saldırı sürmektedir.

Tüm burjuva partileri, gazeteleri, televizyonları, radyoları faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'daki iğrenç barbarlığını destekliyor ve sürekli gündeme getiriyor. Tüm bu gerici, şovenist faşist cephe faşist düzenlerinin devamı için, Kürt ulusal kurtuluşunun engellenmesi için kısaca burjuva düzenlerine yönelecek, onları ortadan kaldıracak her türlü mücadelenin bastırılması için her yola başvuruyorlar, avazları çıktığı kadar, "her şey vatan için, misakı-milli sınırları bozulamaz" diyebağırıyorlar.

Faşist hareketin amacı; Kürt ulusal kurtuluş mücadalesini engellemektir! Ama bu iştahı bir kez daha kursağında kalacaktır!

Faşist Türk devleti yıllardır PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı her türlü baskı, katliam, sürgün, yalan ve sindirme politikasını sürdürmektedir. Faşist devletin "sınır ötesi" harekatı yeni değildir, daha önce birçok kez "kendi güvenliğini sağlamak için" faşist, emperyalist emellerini pratiğe geçirmişti.

Bu kez de aynı paslı silahı kullanıyor, "terörü yok etme, PKK'yı yok etme, güvenliği sağlama" gibi yalanlarla işe koyuldular. Faşist Türk devletinin topraklarını daha da genişletme, Osmanlı dönemini özleme, Kerkük ve Musul petrol yataklarına göz dikme emperyalist emelleri sürekli gündemde durmaktadır. Onlar bunun da provaları peşindedirler. Faşist hakim sınıflar emperyalist "ağalarına" her konuda olduğu gibi, bu konuda da özenmektedirler. Faşist Türk ordusunun bölgede kalması çabası içindedirler, bunun için de "tampon bölge" oluşturma peşindedirler. Faşist generalleri "Schwarzkopf"lara özenmektedirler. Onlar buna özenmekle bile ne kadar barbar olduklarını göstermektedirler.

Bu faşist saldırı da fiyasko ile sonuçlanacaktır!

Faşist Türk devletinin sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik saldırısı ilk değildir, son da olmayacaktır. İşçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar nice katliamlara tanıktır. Kürt ulusuna karşı sürdürülen haksız savaş binbir türlü vahşetiyle yıllardır sürmektedir. Faşist Türk devleti varlığını koruduğu sürece hiç bir temel sorun çözülmeyeceği gibi, Kürt sorunu da çözülmeyecektir.

Faşist devletin sürdürdüğü haksız savaşta, çokça duyduğumuz sözlerden biri de "PKK'yı yok edeceğiz, yok ettik" palavraları oldu. Bunu yıllardır yaşıyoruz. PKK ve önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş hareketini yok etme bir yana, Kürt ulusal hareketi gün geçtikçe daha büyüdü, kitselleşti, siyasi gündemin ana noktası haline geldi. Kürt sorunu enternasyonal alanda da yoğun biçimde tartışılmaya başlandı. Faşist devlet bu saldırıdan da yenik düşecektir.

Kürt sorununda da çözüm devrimde, Sosyalizmde!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler! Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna yönelik saldırı ve katliamlarına karşı durmak, haklı bir temeli olan PKK önderliğinde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermek görevimizdir. Davamız birdir ve ortaktır. Ortak düşmana karşı, çeşitli milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin mücadelesi de ortak olmak zorundadır.

Kurtuluşumuz ortak düşmanımız olan faşist Türk devletinin yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulması ile olacaktır. Çıkar yol milliyetçilikte değil, proleter enternasyonalizmdedir. Bunun için ortak mücadele ve ortak örgütlenme kurtuluşumuz için şarttır ve tek doğru yoldur. Demokratik devrim, Sosyalizm için BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenin!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim! Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol! Tüm faşist katliam ve saldırıların hesabı devrimle sorulacaktır! Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

Bımre koleti bıji azadi! Ya barbarlık ya Sosyalizm! Kahrolsun faşist Türk devleti! Bolşevizm yenecektir!

23.3.1995 ▲

Bolşevik Parti
Marmara Bölgesi

Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'a girdi!

Sınır ötesi harekat da, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini durduramaz!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler! Emekçiler! Ezilenler! Gençler!

Kürdistan tam bir savaş alanı. Kürdistan kan-revan içinde. Faşist Türk devleti, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü savunma adına, Kürt ulusuna karşı haksız, gerici, kirli savaşı tırmandırarak sürdürüyor. "Vatan" savunusu adına yürütülen kirli savaş, yalnızca Kuzey Kürdistan'da yürütülmüyor. Son olarak faşist Türk ordusu, 20 Mart 95 tarihinde, Güney Kürdistan'a girdi. Kuzey Kürdistan'da kirli savaş boyutlanarak sürdürülürken, "sınır ötesi operasyon" ile, kirli savaş "TC sınırları" dışında, Güney Kürdistan'da da yürütülüyor.

Faşist Türk devleti, 1974 Kuzey Kıbrıs işgalinde kullanılan askeri gücün çok üzerinde bir güç ile Güney Kürdistan'a girdi. Amaç burada bulunan "bölücü terör yuvalarını" yoketmek, PKK'nın askeri

kamplarını yoketmek ile açıklandı. "Bu sefer işlerini bitireceğiz", "PKK'yı yokedeceğiz", "Bu sorunu kökünden halledeceğiz" çığlıkları atılıyor.

Bu çığlıklar daha önce de çok atılmıştı. Faşist Türk ordusu, daha önce de Güney Kürdistan'a defalarca girdi. Defalarca kez Güney Kürdistan bombalandı. Her seferinnde "yokettik", "ezdik", "bitirdik" çığlıkları atıldı. Ama değişen sadece, PKK'nın daha da güçlenmesi oldu.

Faşist Türk devletinin hesabı PKK'yı askeri olarak ezmek, yoketmektir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü gücü olan PKK'nın ezilmesi halinde, "Kürtlerin 19. isyanı"nın bastırılacağı hesapları yapılmaktadır. Bunlar evde yapılan, çarşıya uymayan hesaplardır. Çünkü Kürt ulusunun ulusal uyanış ve mücadelesi, tarihinin hiçbir döneminde ulaşmadığı boyutlardadır. Bu nedenle "19. isyan" önceki "isyan"lardan çok daha ileridir ve PKK askeri olarak yenilse bile, TC'nin yapısında değişiklikler olmadıkça, bu "isyan" biçimleri değişerek sürecektir. PKK savaş içerisinde sürekli gelişip, güçlenmektedir. Kürt köylüleri, emekçileri önemli oranda PKK'yı desteklemektedir. Bütün bunlar faşist devletin PKK'yı "askeri çözüm" yolu ile, yokedemeyeceğini göstermektedir.

İşçiler! Emekçiler! Faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşı, bu yıl daha da tırmandıracaktır. Bu şu demektir: Daha fazla Kürt köylüsü, emekçisi öldürülecektir. Daha fazla gerilla öldürülecektir. Daha fazla köy, yerleşim birimi yakılıp, yıkılacak, boşaltılacaktır. Daha fazla insan yerinden yurdundan sürgün edilecektir. Daha fazla "faili belli" cinayetler olacaktır. Daha fazla insan gözaltında kaybedilecek, kontra cinayet şebekeleri ve işkence tezgahları daha fazla çalışacaktır. Daha fazla Türk şovenizmi körüklenecek, Türk ve Kürt emekçileri birbirlerine daha fazla düşman edilecektir. Kısaca "askeri çözüm" için her yol denenecektir.

Türk işçileri, emekçileri sözümüz size! Artık uyanın! Gözlerinizin önünü kapatan, Türk şovenizmi perdesini yırtın! Bu kirli savaş sizin savaşınız değil! Bu savaş sizleri de ezen, sömüren Türk hakim sınıflarının savaşıdır. Onlar kendi çıkarları için savaşıyor. Sizlerin bu haksız savaşta hiçbir çıkarınız yoktur. Kuzey Kürdistan'da özgürlük olmadan, Türkiye'de özgürlük olmaz! Kürt işçilerine, emekçilerine ellerinizi uzatın! Başka bir halkı ezen bir halk asla özgür olamaz! Kirli savaşa karşı çıkın! Grev, boykot, yürüyüş, protesto vb. mücadele araçlarıyla, cephe gerisini sağlam bırakmayın! Kurtuluş için, bağımsızlık için, devrim mücadelesini yükseltin!

Kürt işçileri, emekçileri! Ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak için her yolu deneyen faşist Türk devleti, bizim olduğu kadar, Türk ulusu ve diğer milliyetlerden işçilerin, emekçilerin de düşmanıdır. Bu anlamda ulusu ve milliyeti ne olursa olsun, tüm işçilerin, emekçilerin düşmanı birdir. Faşist Türk devleti! Düşmanımız birse, mücadelemiz de bir olmalıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin önder gücü olan PKK'nın milliyetçi, reformist çizgisi ile mücadeleyi başarıya götüremeyeceği, ulusal ve sınıfsal kurtuluşu sağlamayacağı her geçen gün çok açık bir şekilde görülüyor. PKK'nın istediği "siyasi çözüm" Kuzey Kürdistan'da akan kanı durdursa bile, Kürt halkına özgürlüğü getirmeyecektir. Faşist devletin varlığı şartlarında kalıcı çözüm olmayacaktır. Çözüm devrimdir. Halkların kardeşliği devrim ile yaratılacaktır. Kurtuluşumuz için Sosyalizme gidecek yolu açacak olan, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinde Bolşevik Parti örgütlenmesine katılın, omuz verin!

Kahrolsun faşist Türk devleti! Yaşasın tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin emekçilerin birliği! Bımre faşizm! Bıji şoreş! Bıji Sosyalizm!

24 Mart 1995 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan)
Çukurova Bölgesi

revizyonist

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Zordestiya ku li serkedkarën kêm netewiyan tê kirin, bi vî awayî babetekî katmerî digre.Ya yekemîn, bi armancên çînî, hîn zêde bimêjin û ji bo pelixandina tekoşîna çînî, zordestiya ku li ser kedkaran tê kirin; ya duemîn, bi armancên ku me li jor diyar kirin, ango bi armancên netewî ve, zordestiya netewi ya ku hema hema li ser temamiya çînên kêm netewê û netewiyan tê pêkanîn e. Divê Komunîst, karibin van herdû zordestiyan ji hev cûda bikin. Ji bo ku, meselabûrjûva û axên erdan yên Kurd, dema dijî zordestiya duemîn derdikevin, alîkarê zordestiya cûrê yekemîn in. Em dijî herdû zordestiyan in. Em alîkariya tekoşîna, ku ji bo ji holê rabûna zordestiya netewî ya burjuva Kurd û ya axên erdên biçûk dikin; lê belê li aliyên din jî divê em dijî wan ji bo holê rakirina zordestiya çînî bitekoşin. Revizyonistên şefaqê zordestiya netewî û ya çînî wek yek û eynî tiştî nîşan didin. Du gumen hene: Yan revizyonistên şefakê bûrjûvaziya Kurd û axên erdan tevî gotina gel dikin, vê gotinê rast bikar tînin; wê çaxê, muhtewa demokrasiya tekoşîna bûrjûva Kurd û ya axên erdên biçûk ya dijî zordestiya netewî wilo înkar dikin û digêhêjin akama ku bi kêrî netewekariya Tirk tê. Yan jî revizyonîstên şefaqê, bi çewtî difikirin ku burjuva Kurd û axên erdên biçûk jî di nava gotina gel de ye; wê çaxê, dijî burjuva Kurd û axên erdên biçûk, tekoşîna karkerên Kurd û ya kedkarên din nabînin û avê dikşîn ser aşê netewekariya Kurd. Ji herduyan yek! Di herdu halî de jî, yekitiya kedkarên Tirk û Kurd tê bivir kirin, tekoşîna wan zerarê dibinê.

Zordestiya çînî ya ku li ser gelê Kurd tê pêk anîn û zordestiya netewî ya ku li ser netewa Kurd tê pêk anîn ji hev û du cûda kirin pir û pir pirîng e. Weke me li jor diyar kir, mahiyeta van her du zordestiyan, cûrê wan weke wekîdin in, armancên wan jî wekîdin in.

4. Polîtîka nijadperestî ya emperyalîzmê. Polîtîka nijadperestî ya çînên serdest yên xumalî.

Revîsyonistên Şefakê, du tiştên cûda, polîtîka nijadperestî ya emperyalîzmê û polîtîka nijadperestîya çinên serdest yên xumalî tevlihev dikin. Behsa "armanca polîtîka emperyalîzmê ya nijadperestî, ya ku dijminkirina hev ya gelên Tirkiyê û bindestkirinê dajo" dike. Daxwaza emperyalîzmê "gelên Tirkiyê dijminê hev kirin û bindestkirin", ji bo van armancên xwe yên nemerd, ku ji her firsendê, ji her îmkanê kêr dibîne, diyar e. Lê belê ji bo van armancên xwe, bi xwe polîtîka nijadperetî dajo, saade bêvac e.

Polîtîka nijadperestî li Tirkiyê, polîtîka çinên serdest yên xumalî ye; polîtîka burjuvazî di warê siyasî de ya beşên herî paşdemayî û polîtîka feodalizmê yê; Mêla feodal û feodal-burjuva ye. Ji bo vî qerekterê xwe polîtîka nijadperestî dijminê demokratîzma burjuvaziya dilsoz e jî. Li Tirkiyê berdevkê vê hêlbûnê yên herî bêhed pêşnûma Hitler Türkeş û partiya wî ye. Alîgiriya polîtîka nijadperestî di AP, MGP, CHP de û partiyên weke wan de bi awakî xurt mewcût e. Polîtîka nijadperestiyê, polîtîka, milliyet û milletên din bi çoyê feodal ve bindestkirin, melisandin, tunekirinê yê. Yên ku li Tirkiyê dijî netewa Kurd û kêmnetewên din polîtîka nijadperestiyê dajon, ev çînên feodal û feodal-burjuvazî û partiyên wanên siyasî, iktidarên wan in. Emperyalizm, li ciyê ku menfeata wê dest dide, polîtîka van çînan dikişkişîne û alikariya wê dike; li ciyên ku dest nade menfeata wê dikare li hember vê polîtîkayê derkeve. Mesela ya ku li Tirkiyê sereke ye, emperyalîzma AY ku çînên serdest yên Tirk bi xwe ve girêdaye, di kûrikkirina nijadperestiya Tirk de û di alîkariya wê de menfeata wê heye û vê erka xwe (!) bi kêf û bi zêdeyî dike.

Dûmahik Hêye

Bolşevizmin sesine güç ver!

Bolşevik Partizan'ı güçlendirme kampanyasına katıl!

BOLŞEVİK PARTİZAN
komünizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN,
barbarlığın biricik alternatifi,
sosyalizmin sesidir!

Bu ses, işçi sınıfının, sömürüsüz, sınıfsız,
yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek,
sosyalizm, komünizm davasını savunan
her kadın-erkek
devrimcinin görevidir!

Bolşevizmin sesine güç ver!
BOLŞEVİK PARTİZAN'a güç ver!

BOLŞEVİK PARTİZAN